

# மனம் உருகுதே...

1

நிலம் முழுவதும் நீரால் மறைக்கப்பட்டு வானத்திலுள்ள கருமேகங்கள் நீரில் பிரதிபலித்து அந்த வெட்ட வெளியைக் கறுப்பாய், குளுமையாய் மாற்றிக் கொண்டிருந்தன. அந்தக் குளுமையைக் கூதற்காற்று அதிகப்படுத்தியது. ஒரு பறவை ஒரு பிராணி கூட வெளியே தெரியாமல் முடங்கிக் கிடந்த அந்த மழைநாளில் தாவரங்கள் மட்டும் தண்ணீர் உறிஞ்சி மிக ஆனந்தமாக தலையாட்டிக் கொண்டிருந்தன.

ஊர் முழுவதும் மழையை நிந்தித்துக் கொண்டிருக்க, தாவரங்கள் மட்டும் இன்னும் கொடு என்பது போல் மேகங்களை நோக்கி கை ஏந்திய வண்ணம் இருந்தன. 'வாவா' என்று தலையாட்டி அழைத்தன. ராதாகிருஷ்ணன் அந்த ஆளுயர கற்பாறை மீது ஏறி நின்றிருந்தார். ஆளுயர கற்பாறையும் நீரில் மறைந்திருந்தது. பாறை ஸ்படிகம்போல் குளிர்ந்திருந்தது.

எது அந்த மலையின் கால் நுனி என்று தெரியவில்லை. ஆனால், இந்தப் பாரையைப் பார்த்தால் ஏதோ பிரம்மாண்டமான உருவத்தின் வலது கால் கட்டை விரலும் அதற்கு அடுத்த விரலும் போல இருக்கும். வெகு நாள் இருந்ததால் இரண்டும் ஒட்டிக் கொண்டது போல தோற்றமளிக்கும்.



பாறையைப் பார்த்து பயந்து பூமி முழுவதும் பாறையாக இருக்குமோ என்று அங்கங்கே தோண்டிப் பார்க்க, மூன்றடி நான்கடி தூரத்திற்கு வெறும் ஈர மண்ணே இருப்பது தெரிந்து ராதாகிருஷ்ணன் எல்லா காகம் போட்டு ஒன்பது கிரவுண்ட் நிலம் வாங்கினார்.

“ஒரே ஆளால இவ்ளோ நிலம் வாங்க முடியுமா? நிலம் வாங்கறதுக்குன்னு ஒரு தனி அதிர்ஷ்டம் வேணும். தனி ஜாதகம் வேணும். ஆனா, நிலம் வாங்கற போது பார்த்து வாங்குப்பா. நிலம் வாங்கி நாசமாப் போனவனும், நிலம் வாங்கி உசரத்துக்கு உயர்ந்தவனும் உண்டு. நிலம் வாங்கின நாலாம் நாள்ல, நிலம் தன் யோக்கியதையை காண்பிச்சுடும். நமக்கு அது ஸ்நேகமா இருக்கா, இல்லை துரோகம் பண்ணப் போறதா அப்படின்னு தெள்ளத் தெளிவா தெரிஞ் சுடும்.”

யாரோ ஜோசியர் சொல்ல, ராதாகிருஷ்ணன் எந்தவிதச் சலனமுமில்லாமல் கேட்டுக் கொண்டார்.

“கூடப் பத்து ரூபா கொடுத்தனுப்புங்கோ. ஏதாவது பேசி மனசைக் குழப்பிடப் போறார்” மனைவி ரேவதி காதோரம் கிசு கிசுக்க, உரத்துப் பேசிக் கொண்டிருந்த ஜோசியரை காக கொடுத்து வெளியே அனுப்பினார்.

ஜோசியர் வெளியே போனதும் வெளியேயிருந்த புரோக்கர்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

“இன்னும் ஒரு இடத்துல ஆறு கிரவுண்ட் இருக்குங்க. இன்னும் ஒரு இடத்துல நாலு கிரவுண்ட் இருக்குங்க” என்று அடுக்கினார்கள்.

அவர்களையும் மெல்ல வெளியேற்றினார்.

“வாங்கின இடம் தப்பா. ஏன் இத்தனை பேர் ஓடிவரா? ஜோசியரை நாம கூப்பிடவே இல்லையே. தானா வந்து தானா அறிமுகம் பண்ணிண்டு, நீங்க அங்க நிலம் வாங்கியிருக்கேளா அப்படின்னு சொல்லி இல்லாததும் பொல்லாததும் சொல்றாரே எதுக்காக?”

“பணம் கறக்கறதுக்கு ஒரு ஐடியாதான். அந்த இடம் சுத்திப் பார்க்கறபோது இந்த இடத்துல தண்ணி நன்னாயிருக்கும். இந்த இடம் ரொம்ப சுபிட்சமான இடம். இந்த இடம் தேவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும் போர் நடந்து அமிர்தம் கொட்டின இடம்னு ஏகப்பட்ட பொய் விட்டான். இப்போ வந்து உன்னை நிலம் கவுத்தாலும் கவுத்துடும் அப்படிங்கறான். என்ன கவுத்துடும்னா முதல்ல அம்பது ரூபாய் கொடும்பான். அப்போதான் பேசுவேன்னுவான்”.

“ஏன், இத்தனை புரோக்கர்ஸ் வரா?”

“நான் என்னமோ ஒட்டுமொத்தமா பெரிய கிரவுண்டா வளைச்சுப் போட்டு துண்டு துண்டா விக்கப் போறேன்னு நினைச்சுண்டிருக்கான்.”

“நீங்க அந்த மாதிரி பண்ணப் போறேளா? எதுக்காக ஒன்பது கிரவுண்ட் வாங்கினேள்.”

“இல்லை மொத்த நிலம் எனக்கு வேணும். இன்னும் இடது வலது நிலம் கூட வாங்கணும்.”

“கோவில் கட்டப் போறீங்களா.”

“சாமி கோவில் இல்லை.”

“பிறகு...”

“ஆஸ்ரமம்.”

“அப்படின்னா...?”

“தபஸ் பன்ற இடம்.”

“எதுக்கு தபஸ்...?”

“எல்லாரும் நன்னா இருக்க.”

“அதுக்கு காக போடுவாங்களா. டொனேஷன் வாங்கலாமில்ல...?”

இதற்கு மேல் பேச்சை வளர்க்க ராதாகிருஷ்ணனுக்கு விருப்பம் இல்லை.



மிகப் பெரிய வயல் வெளியை யாரோ யாருக்கோ விற்க, அந்த யாரோ, இவருக்கு அளந்து கல்நட்டு விற்பார்.

இருபத்தியோரு வருட சம்பாத்தியம். பகடிப் பணம் அதில் சேர்த்த காக. அதில் வாங்கின நகை. அனைத்தையும் கரன்சியாக்கிக் கொண்டு போய்க் கொடுத்து பத்திரம் எழுதி வாங்கி வந்தார். வாங்கின அன்றே பத்திர ஆபிஸில் பதினேழு பேர் வாங்கினார்கள். எல்லார் நிலமும் அன்றே நல்ல நாள் என்பதால் பதிவு செய்யப்பட்டது. பதிவு செய்துவிட்டு கார் ஏறும்போது கிராமவாசி ஒருவன் வண்டியில் இடம் கேட்டான்.

“ஜி.எஸ்.டி. ரோடுல இறக்கிவிடுங்க ஸார்” என்றான்.

அவனை ஏற்றிக் கொண்டதும் முதல் வார்த்தையாக “இங்கபோய் நிலம் வாங்கியிருக்கீங்களே மழை நாள்ல வந்து பார்த்திருக்கீங்களா?” என்று கேட்டான்.

“மார் அளவு தண்ணி போவும். அப்போ என்னா பண்ணுவீங்க.” என்று சொல்லி விட்டு “கீழ் இறக்கி விட்டுங்க ஸார். இங்க ஒரு வேலைய முடிச்சுட்டு ஜி.எஸ்.டி. ரோடுக்கு நடந்து போய்க்கறேன்.” என்றான்.

அவன் காரில் ஏறியது எங்கும் போவதற்கல்ல. இதைச் சொல்லுவதற்கு என்று புரிந்து போயிற்று.

அவன் சொன்னபடியே நிலம் வாங்கின மூன்றாம் மாதம் நல்ல மழை. நீரில் நிலம் மூழ்கிப் போயிற்று. சில இடங்களில் மார் அளவு தண்ணீர் ஓடிற்று.

அவர் பாறைமேல் நிற்பதைப் பார்த்து கிராமமக்கள் ஐயோ பாவம் என்று சொல்லி விட்டுப் போனார்கள்.

“கட்டிடமெல்லாம் கட்டமுடியாதுங்க. முன்ன வேலிகாத்தான் விளைஞ்சிருந்தது. சும்மா மழை இல்லேன்றதுனால் வெட்டிப்போட்டு ஒரு போகம் பண்ணோம். சுமாரான பலன். நாலு கல்லு தாண்டி நேர் எதிர் ஏரி. அது உடைச்சுக்கிச்சுன்னு வச்சுக்கோங்க.

இந்தத் தண்ணி இறங்கறதுக்கு ரொம்ப நாள் ஆகும். இதை எப்படி நிலம்னு வாங்கினீங்களன்னே எங்களுக்குத் தெரியலை. இது குட்டைங்க. நிலமில்லை.”

ஆனால் இந்த நீர் கூட ஒருநாள் இல்லையெனில் ஒரு நாள் வடியும். நல்ல வெய்யில் காலத்தில் உலர்ந்து போகும்.

நிலம் வாங்கிய ஆறாம்நாள் அந்த ஜோசியன் சொன்னதுபோல நிலம் இவரைக் கவிழ்த்து விட்டது.

நிலம் வாங்கிய மறுமாதம் அப்பா இறந்து போனார் என்று செய்தி வந்தது. வாரி சுருட்டிக் கொண்டு கும்ப கோணம் போனார்கள்.

“வைத்தியத்துக்கே நிறைய செலவாயிடுத்து அத்திம் பேர். நீங்க வந்துதான் மிச்ச காரியம்னு காத்துண்டிருக்கோம்.”

உள்ளே நுழைந்தவுடன் தனியே கூப்பிட்டுக் கொண்டுபோய் சொன்னார்கள்.

ராதாகிருஷ்ணன் பர்ஸ் பிரித்தார். அவனிடம் முதல் தவணையாக அம்பதாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தார். மடமடவென்று காரியங்கள் நடந்தன.

மறுபடியும் வந்தபோது பூட்டிக்கிடந்த வீடு உடைக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் எல்லா சாமான்களும் வாரி இறைக்கப்பட்டிருந்தன.

டேப்ரிக்கார்டர், டிவி, மிக்ஸி எல்லாம் காணாமல் போயிருந்தன. இதற்குமேல் இந்த இடத்தில் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது என்று அன்றுதான் தீர்மானம் செய்தார். நிலத்தை அடமானம் வைத்து காக வாங்கலாம் என்று நினைத்து வங்கிக்குப் போனார். தருகிறேன் என்று சொன்னார்கள்.

நிலப் பத்திரங்கள் கொண்டுபோய் காண்பித்தார்.

இன்றைக்குக் காலையில் இங்கு நிலத்தைப் பார்வையிட வங்கியாட்கள் வருவதாக இருந்தது.



அவர் வந்து நின்று விட்டார். அவர் வருவதற்கு முன்னே மழை வந்திருந்தது. நீர் வந்திருந்தது. இப்பொழுது நீர்ப்பெருக்கு அதிகமாயிருந்தது.

வங்கி அதிகாரிகள் வரமாட்டார்கள் என்று தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிந்தது. வந்தாலும் தரமாட்டார்கள் என்றும் அவருக்குத் தோன்றியது. என்ன செய்ய... என்ன செய்ய? அவர் யோசித்தார்.

ஒரு குடிசை போட்டுக் கொண்டாவது இங்கு இருப்பேனே தவிர நான் மறுபடியும் அந்த இடத்திற்குப் போகமாட்டேன். பாறையிலிருந்து அவர் தரையில் குதித்தார். இடுப்பளவு ஆழம் இருந்தது. தொடர்ந்து நடந்தார். நெஞ்சளவு ஆழம்போயிற்று.

நடுத்திடலில் போய் நின்று இது என்னுடைய நிலம். இது என்னுடைய பூமி என்று உரக்கக் கத்தினார்.

சுற்றியுள்ள தாவரங்கள் மட்டும் அவரை வேடிக்கை பார்த்துக் கெண்டிருந்தன.

அவருக்கு மெல்லியதாய் அழகை வந்தது. பசித்தது. எங்கேயோ கெட்டி மேளச்சத்தம் கேட்டது.

‘இந்த மழையில் எப்படி கல்யாணம் பண்ணா?’ ஆச்சரியமாக இருந்தது.

தூரத்தில் வெள்ளைவெள்ளேரென்று ஆறேழு குடியிருப்புகள் தெரிந்தன. அங்கிருந்துதான் நாதஸ்வர சப்தம் வருகிறது. போய் சாப்பிட ஏதாவது கேட்கலாமா.

அவர் நீரிலேயே நடந்து குடியிருப்புகள் நோக்கிப் போனார்.

அவர் உள்ளுக்குள்ளும் கெட்டிமேளச் சப்தம் கேட்டது.

2

‘கெட்டிமேளம்... கெட்டிமேளம்... கெட்டிமேளம்’ என்று மேடையில் உள்ளவர்கள் உரத்த குரலில் கூவி ஒற்றை விரலை ஆட்ட, அதை வாங்கி அந்த பெரிய கூடத்திற்கு நடுவே இருந்தவர்கள் மீண்டும் எதிரொலிக்க, கை உயர்த்தி விரல் அசைக்க அது வாசற்படிக்கு அருகே உட்கார்ந்திருந்த நாதஸ்வர கலைஞருக்குப் போய் அவர் நாதஸ்வரம் பிளிறலாய் மணமக்களை வாழ்த்த, கெட்டிமேளம் கொட்டப்பட்டது.

அந்த இளைஞன் ராதாகிருஷ்ணனின் மைத்துனி சாருமதி கழுத்தில் மாங்கல்யக் கயிறை வைத்து ஒரு முடிச்சுப் போட்டான். அந்த இளைஞனின் சகோதரிகள் இரண்டு பேரும் மற்ற இரண்டு முடிச்சுகளையும் போட்டார்கள். கூடத்திலிருந்த நூற்று நாற்பது பேரும் பூவும் அட்சதையும் கலந்த ஆசீர்வாதங்களை வீச, அங்குள்ளோர் தலையிலெல்லாம் ஆசீர்வாதம் விழுந்தது.

மணமகள் வலது கையைத் தாமரை மொக்கு போல் வைத்துக் கொள்ள மணமகன் அதைக் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொள்ள, மணமகளும் மணமகனும் எழுந்து ஹோமத் தீயின் எதிரே அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

ராதாகிருஷ்ணனின் மாமனார் வீடு ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தது. அவருடைய மாமனார் சாம்பசிவம் வலது கையை இடது நெஞ்சில் வைத்து மனசுக்குள்ளேயே இறைவனை நோக்கி நன்றி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவர் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வந்தது. மாமியார் விக்கி அழத் துவங்கினாள்.

ராதாகிருஷ்ணனுடைய மனைவி ரேவதி அவள் அம்மாவை அணைத்து தேற்றிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனால், அவளும் அழுது கொண்டிருந்தாள்.



முதல் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த ராதாகிருஷ்ணனை அவர் மனைவி பார்த்தாள். ரேவதி பார்ப்பது தெரிந்ததும் ராதாகிருஷ்ணன் அவளை நோக்கி கண் சிமிட்டினார்.

ரேவதி இறங்கி ஓடி வந்தாள்.

அவருடைய கைகளைக் கோர்த்துக் கொண்டாள். அத்தனை பேர் நடுவிலும் மெல்ல நெற்றியை அவர் நெஞ்சில் முட்டினாள்.

“ரொம்ப தேங்க்ஸ்” என்று குரல் தழுதழுக்கச் சொன்னாள்.

“அட்டா... எதுக்கு இதுக்கெல்லாம்? போ. மத்த வேலைகளைக் கவனி.” ராதாகிருஷ்ணன் அவள் தோளை மெல்ல பிடித்து திசை திருப்பி விட்டார். மறுபடியும் நன்றியோடு கண்கள் பனிக்க ரேவதி புருஷனைப் பார்த்து விட்டு மேடைக்கு ஓடினாள்.

ரேவதியின் தம்பி பொரி போட சாருமதிக்கு அருகே உட்கார்ந்து கொண்டான்.

திருமணச் சடங்குகள் ஒவ்வொன்றாய்த் தொடர்ந்தன.

கூடத்தின் வெம்மையிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள மெல்ல ராதாகிருஷ்ணன் வாசலுக்கு வந்தார். நாதஸ் வரக் கலைஞரைத் தாண்டி வீதியை அடைத்துப் போட்டிருந்த பந்தலுக்குப் போய் நின்று அங்குள்ள நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார். இலேசாய்ப் பசித்தது. ரேவதி வரட்டும் என்று இரண்டு வெற்றிலைகளைக் கிள்ளி ஒரு சீவலை வைத்து உருட்டி முன் பசிக்காக வாயில் அதக்கிக் கொண்டார்.

“ஸார் ரொம்ப சந்தோஷம்.”

ரேவதியின் சித்தப்பா வந்து கைகூப்பினார்.

“வாங்கோ உட்காருங்கோ. என்ன சமாசாரம்?”

அடுத்த நாற்காலியை இழுத்து ராதாகிருஷ்ணன் எதிரே போட அந்தக் கிழவர் தட்டுத் தடுமாறி அதில் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

“இந்தக் கல்யாணம் உங்களால நடந்தது. என்ன பண்ணப் போறானோ சாம்பசிவம்னு நினைச்சுண்டிருந்தேன். ஜம்முனு முடிச்சுக் கொடுத்துட்டீர்.”

“என்ன ஸார். இது நம்ம வீட்டுக் கல்யாண மில்லையா? சாருமதி நம்ம குழந்தை இல்லையா?”

“யார் ஸார் அப்படி நினைக்கறா? எந்த வீட்டு மாப்பிள்ளையாவது மச்சினியை என் குழந்தைன்னு வாய் நிறைய நீங்க சொல்றா மாதிரி சொல்வாளா ஸார்? மாட்டா ஸார். நான் அப்போவே சாம்பசிவனுக்குச் சொன்னேன். என்னடா... பெரிய இடமா பிடிக்கறே. உன்னால முடியுமா? தடுமாறப் போற டான்னு சொன்னேன். கேட்கலை. பகவான் பார்த்துப் பார். பகவான் பார்த்துப்பார்னான். இவன் ஏன் இப்படி அசடு மாதிரி பேசறானே அப்படின்னு நினைச்சேன். பகவானா நீங்க வந்து காப்பாத்திட்டீள்.”

“என்ன உங்க அண்ணாவை அசடுன்னு சொல்றேன். அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்க ஸார். அவர் ரொம்ப நல்ல மனுஷர். சாது. மூணு பொண்களுக்குக் கல்யாணம் பண்ணி, மூணு பையன்களைப் பெரிய படிப்பு படிக்க வைச்சுருக்கார். சாதாரணமா இது? ஒண்ணே ஒண்ணுதான் புரியலை” என்று ராதாகிருஷ்ணன் முகவாய் தடவிக் கொண்டார்.

“என்ன?”

எதிரே இருந்த கிழவர் குனிந்து கேட்டார்.

“கவர்மென்ட்ல இருவத்தஞ்சு, முப்பது வருஷமா பச்சை பச்சையா குடும்பக் கட்டுப்பாடு பத்தி சொல்லித்தரா. ஏன் அதெல்லாம் உங்க அண்ணாவுக்



குப் புரியலை. எப்படிக் கூச்சமில்லாத ஆறு குழந்தைகள் பெத்துண்டார் அப்படின்னு ஒரு ஆச்சரியம்.”

“அவர் இருக்கறது கிராமம் ஸார். கடைக்குப் போய் கவர்மென்ட் சொல்ற சமாசாரங்களெல்லாம் வாங்க முடியாது. என்ன ஐயரே, இன்னிக்கு மஜாதானா அப்படின்னு கடைக்காரனே கேட்பான். ஒரு கடைக்காரன் ஒரு தடவை கேட்டா வேற எந்தக் கடைக்கும் போய் இந்த மாதிரி பொருள் வாங்க முடியாது ஸார். மறுபடியும் பகவான் கொடுத்தார், பகவான் கொடுத்தார்னு ஆறு பெத்துனுட்டான். ஆனாலும் என்ன ஆறையும் நிமித்திட்டானே. இன்னும் ரெண்டு மூணு வருஷம் பொறுத்துப் பாருங்கோ. இந்த மூணு பசங்களும் சம்பாதிக்கறதுக்கு வெளிநாடு போயிட்டான் னாக்க சாம்பசிவனைக் கையில் பிடிக்க முடியாது. நெஞ்சுல தங்கச் சங்கிலி, வலது கையில் கங்கணம், இடது கையில் மோதிரம், ஜரிகை வேட்டியுமா உலாவர ஆரம்பிச்சருவார். அப்போ ஃபாரின் சிகரெட் வாங்கிப் பிடிச்சாலும் ஆச்சரியப்படறதுக் கில்லை.”

கிழவர் சொல்ல ராதாகிருஷ்ணன் வாய் விட்டுச் சிரித்தார்.

“ஆக, உங்க அண்ணாமேல அவ்ளோ பொறாமை இருக்கு?”

“இருக்காதா பின்ன. நானும் ரெண்டு பொண்ணு வைச்சருக்கேன் இல்ல. எப்படி கரையேத்தப் போறேன்னு தெரியலையே?”

“பகவான் இருக்கார் ஸார்.”

இந்த முறை ராதாகிருஷ்ணன் சொன்னார்

“பகவான் இருக்கார்; இல்லைன்னு சொல்லலை. உங்கள மாதிரி பெரியவா ஆசீர்வாதமும் வேணும்” என்று கிழவர் கை கூப்ப ராதாகிருஷ்ணன் எதற்காக கிழவர் எதிரே உட்கார்ந்திருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார்.

“உங்க பொண்ணு கல்யாணம் நடத்தணும் அதானே. நீங்க ஏற்பாடு பண்ணுங்கோ. என்னால என்ன முடிஞ்சுதோ அதை நிச்சயமா தரேன்.”

“ஒரு இடம் செட்டிலாகும் போல இருக்கு.” கிழவர் இன்னும் நெருங்கி வந்து சொல்ல, “சாப்பட்டு முடிச்சுட்டுப் பேசலாமே” என்று ராதாகிருஷ்ணன் விலகிக் கொள்ளப் பார்த்தார்.

ரேவதி வாசலுக்கு வந்தாள். சாப்பிடலாமா என்று சைகையில் கேட்டாள்.

வயிற்றில் போன வெற்றிலைச் சாறு பசியை அதிகம் தூண்டியது. ராதாகிருஷ்ணன் சட்டென்று எழுந்தார். ‘சாப்பட்டு வந்துடறேன்’ என்று அந்தக் கிழவரிடமிருந்து விலகினார்.

கம்பீரமாய் நடந்து பின்கட்டுப் பக்கம் போனார். நூறு பேர் உட்கார்ந்து சாப்பிடுகின்ற அந்தக் கூடத்தில் அவருக்கென்று மின்விசிறிக்கு அருகே ஒரு இலை போடப்பட்டு அங்கே இரண்டு பேரைக் காவல் வைத்திருந்தார்கள்- வந்தவர்களை வேறு பக்கம் நகர்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அடுத்ததாய் சம்பந்தி வீட்டு இளைஞன் ஒருவன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க அவர் அவனுக்கருகில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

“உங்க மனுஷா எல்லாரும் உட்கார்ந்துட்டாளா?”

“உட்கார்ந்துட்டா ஸார்.”

“அவா மனுஷா யாரையாவது விட்டு வைக்கப் போறேன். நான் அப்புறம் சாப்பிட்டுக்கறேனே” என்று சொல்ல அந்த இளைஞன் “வேண்டாம் ஸார். உட்காருங்கோ. வந்திருக்கறது அறுபது பேர். அறுபது பேரும் இலையில் உட்கார்ந்தாச்சு. நீங்க தாராளமா உட்காரலாம்.”



உணவு வகைகள் பரிமாறப்பட்டன. ராதாகிருஷ்ணனுக்குத் தனித்த மரியாதை அங்கு வழங்கப்பட்டது. ரேவதியின் அப்பா வந்து பந்தி விசாரித்தார். ரேவதியின் தம்பி வந்து கைகட்டி நின்றான். ரேவதி புருஷனுக்கு அருகே நின்று அவருக்குச் சரியாக பரிமாறப் படுகிறதா என்று கவனித்தாள்.

சம்பந்தி வீட்டார்கள் அவரைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

“ரெண்டாவது பொண்ணோட மாப்பிள்ளை. நல்ல வேலையில் இருக்கார். சாம்பசிவனுக்கு நினைச்ச இடத்துலேர்ந்து காசு வரலை போலிருக்கு. டக்குனு இவர் புகுந்து எல்லாத்தையும் ஈடுகட்டிட்டார். அதனாலதான் அத்தனை உபசாரம்” என்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

கும்பகோணத்துச் சமையல் அற்புதமாக இருந்தது. அதிகம் காரமில்லாமல் அதிகம் உப்பு இல்லாமல் நல்ல மணத்தோடு இருந்தது. ராதாகிருஷ்ணன் அனுபவித்துச் சாப்பிட்டார். ரசம் சாதம் முடிந்ததும் ஒரு கப் பாயசம் வேண்டுமென்று கேட்டார். ரேவதி குரல் கொடுக்க மூன்று நான்கு பேர் ஓடினார்கள். பாயசம் கொண்டு வந்து வைத்தார்கள். உறிஞ்சிக் குடித்து விட்டு கடைசியில் ஒரு துளியை மீதம் வைத்து ரேவதிக்குக் கொடுத்தார். ரேவதி வாயில் கவிழ்த்துக் கொண்டாள். அதையும் சம்பந்தி வீட்டார் பார்த்தார்கள்.

அடுத்த பந்திக்கு ஆள் உள்ளே மெல்ல மெல்ல நகர்ந்தது.

“அப்பா சீக்கிரம் வாங்கோப்பா. அம்மா உள்ளே போ. போய் உட்கார்ந்து சாப்பிடு. பதினொரு மணிக்குச் சத்திரத்தை காலி பண்ணியாகணும். பத்தரை மணிக்கு கட்டுசாதக்கூடை, நீங்க சாப்பிட்டாதான் சரியாக இருக்கும்.”

இன்னொரு பந்தியில் பெண் வீட்டார்கள் உட்கார்ந்தார்கள். ராதாகிருஷ்ணன் வேட்டியை மடித்துக் கொண்டு சாம்பார் பக்கெட்டை எடுத்து மனைவிக் கும், மாமனாருக்கும், மாமியாருக்கும் பரிமாறினார். மாமியார் ஏகத்திற்கு வெட்கப்பட்டாள்.

“என்ன இது. நன்னாவே இல்லை” என்று கடிந்து கொண்டாள்.

“இன்னிக்கு ஒரு நாளைக்கு இந்த மகாபாக்கியத்தைத் தரப்படாதா? எனக்கு அப்பா இல்லை. சின்ன வயசுலேயே செத்துப் போயிட்டா. உங்களை அப்பா அம்மா மாதிரி மனசுல நினைச்சுண்டிருக்கேன். நான் பரிமாறினா தப்பா?” என்று கேட்க மாமியார் தலை நிமிர்த்தி ‘போடுங்கோ’ என்று சொன்னாள்.

மாமியார் சாதம் குழைத்துக் கொள்ள சாம்பாரை பக்குவமாக அதில் ஊற்றினார். ரேவதிக்குப் புருஷனுடைய கம்பீரம், பேச்சு, சிரிப்பு, நடவடிக்கை எல்லாம் பிடித்திருந்தது. சந்தோஷம் நெஞ்சில் ததும்பி வழிந்தது. கன்னங்களில் பூரிப்பு ஏற்பட்டது. கண்களில் நீர்த் திரள் நிறைந்தது. மூக்கு உறிஞ்சி கண்களில் பொங்கிய நீர்த்திரளை உள்ளுக்குள் இழுத்துக் கொண்டாள். கீழ் உதட்டை மெல்ல கடித்தாள்.

‘ஏம்பப்பா... எங்க ஆத்து மேலே இத்தனை அன்பா. ராத்திரி வா. உன்னை உண்டு இல்லைன்னு பண்ணிடறேன்’ என்று புருஷனைப் பார்த்து மனசுக்குள் பேசினாள்.

வேறு ஏதோ கேட்க வந்த மைத்துனனை ராதா கிருஷ்ணன் பிடித்து நிறுத்தினார்.

“முதல்ல சாப்பிடறா. தாம்பூலப் பை எல்லாம் பின்னாடி தரலாம். உட்கார்ந்திருப்பா வா. சாப்பிடு. சாப்பிட்டு தாம்பூலப் பை கொடு” அவனைத் தரதரவென்று இழுத்துக் கொண்டு போய் ரேவதியின்



எதிர்ப்பக்கம் உட்கார வைத்து சமையற்காரர்களை அவனுக்குப் பரிமாறும்படி உத்தரவிட்டார்.

சமையற்காரர்கள் ஓடி ஓடி பரிமாறினார்கள்.

மாமனார் ரசம் சாதம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது உருளைக்கிழங்கு கறி அவருக்குப் போடச் சொல்லிவிட்டு கறி போட்டு பரிமாறுபவன் நகர்ந்ததும் மெல்லக் குனிந்து, “என்ன சொன்னா அந்தப் பக்கம்” என்று காதோரம் கிசுகிசுத்தார்.

மாமியார் அவர்கள் பேசுவதை எட்டிப் பார்த்தாள்.

“ரொம்ப நிறைவு. ஒரு குறையும் இல்லை. ரொம்ப நன்னா பண்ணியிருக்கேன். பதினைஞ்சு பவுன் கேட்டோம். இருவத்தோரு பவுன் போட்டேன். எங்களுக்கு ரொம்ப திருப்தி. மூணு மணி டிரெயினுக்கு ஸ்டேஷன்ல விடறதுக்கு ஏற்பாடு பண்ணினேன்னா நன்னா இருக்கும் அப்படின்னா. ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கு; கவலைப்படாதீங்கோ. அப்படின்னேன். மாப்பிள்ளையோட தங்கைக்கு அந்தப் பட்டுப்புடவை நுனி விளக்குல பட்டு குஞ்சலமா இருந்தது பொசுங்கிப் போயிடுத்தாம். மனசு சிரமமாயிருந்ததாம். ஏன் இந்தப் புடவை இப்படி ஆயிடுத்து அப்படின்னு ரொம்ப வருத்தப்பட்டாளாம்.”

“புடவையா பொசுங்கிப் போச்சு.”

“புடவை இல்லை. கடைசியில இழுத்து குஞ்சலமா முடிச்சுப் போட்டு வைச்சுப்பானே அதுலே ரெண்டு நுனி போயிடுத்து. அதுக்குப் போய் இத்தனை ஆட்டம் போடறா.”

“எங்கிட்ட உடனே சொல்லிட வேண்டியதுதானே. அந்தப் புடவையை வாங்கிண்டிருங்கோ. வேற புடவை வைச்சுக் கொடுத்துடலாம்.”

“எதுக்கு வேற புடவை?”

“மனசு திருப்தியா இருக்கட்டுமே. ரேவதி உனக்கு உங்கப்பா வைச்சுக் கொடுத்த புடவையை என்ன பண்ண?”

“அப்படியே இருக்கு.”

“அதைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்துட்டு அவ புடவையை வாங்கிட்டு வந்துரு.”

“நன்னாயிருக்கே அவ கட்டிண்ட புடவையை ரேவதி கட்டிக்கணுமா?”

“அந்தப் புடவையையும் கட்டிக்கப் போறதில்லை. ரேவதிக்கு நான் வேற புதுப்புடவை வாங்கித் தரேன். ரேவதி அப்பா கொடுத்த புடவையைக் கொண்டு போய் சாருமதி நாத்தனாருக்குக் கொடுத்துடு.”

அவள் இலேசாகி சரியென்று தலையசைத்தாள்.

3

“நீங்க பன்றது நன்னாவேயில்லை.” ராதாகிருஷ்ணன் மாமியார் சொல்ல,

“சும்மா இருங்கோ. சாருமதியினுடைய சந்தோஷம் தான் முக்கியம். புள்ளை ஆத்துக்காரா ஒரு குறையும் இல்லாம போறதுதான் முக்கியம். ரேவதி, உனக்கு ஏதாவது அப்ஜெக்ஷன் உண்டா?”

“ஒன்னுமேயில்லை. தாராளமா எடுத்துக்கட்டும். ஆனா என் புடவை விலை ஜாஸ்தி.”

“போகட்டும் ரேவதி. உனக்கு அதைவிட ஜாஸ்தி விலையில நான் புடவை வாங்கித் தர்றேன். ஊருக்குப் போகறதுக்கு முன்னாடி வாங்கித் தரேன்”.

ராதாகிருஷ்ணன் உறுதியாகச் சொன்னார்.



கட்டுச்சாதக் கூடைகள் கூடத்தில் தயாராக இருந்தன. ஊருக்குப் போகின்ற சம்பந்தி வீட்டாரிடம் மூன்று மூன்று பொட்டலங்கள் கொடுக்கப்பட்டன.

“எனக்கு எதுக்கு ஸார் புளியோதரையும் இதுவும். வயிறு நிறைய சாப்டாச்சு; நேரா ஊருக்குப் போகப் போறேன். இது என்னத்துக்கு?”

மாமனார் கட்டுச்சாதக் கூடையிலுள்ள பொட்டலங்களைக் கொடுக்க, மிச்சத்தை அவர்கள் மகேந்திரா வேனில் ஏற்றி உள்ளே வைத்தார்கள்.

குழந்தை சாருமதி விடை பெற்றாள். அப்பாவையும், அம்மாவையும் நமஸ்கரித்தாள். அத்திம்பேரையும், அக்காவையும் நமஸ்கரித்தாள். அத்திம்பேருக்கு அருகே வந்து அவர் தோளைப் பற்றி அவர் மீது சாய்ந்து கொண்டாள்.

“எனக்கு எப்படி நன்றி சொல்றதுன்னே தெரியலை அத்திம்பேர்.”

“எதுக்கு நன்றி. நீ என் பொண்ணு மாதிரி. பதிமூணு வயசுல எனக்குப் பொண்ணு இருக்கா. உனக்கு இரு வது வயசு. ரெண்டு பேருக்கும் நடுவுல ஏழு வயசுதான் வித்தியாசம். காலா காலத்துல எனக்குக் கல்யாணம் நடந்திருந்தா உன் வயசுல பொண்ணு இருப்பா. அம்மாடி, போய், சமர்த்தா குடித்தனம் பண்ணு. கெட்டிக்காரத்தனமா நடந்துக்கோ. அழுத்தமா இரு. குறைச்சலா பேசு. மனுஷாள புரிஞ்சுண்டு பதில் சொல். நம்ம வீட்ல விளையாட்டா இருந்தா மாதிரி இனிமே இருக்க முடியாது சாருமதி. அதை நீயா புரிஞ்சுப்ப. எந்தக் கவலையும் படாத. எது இருந்தாலும் எங்கிட்ட சொல். உனக்கு ஒரு கவலையும் வராது. சந்தோஷமா இருப்ப.”

இரண்டு கைகளையும் சாருமதியின் தலையில் வைத்து ஆசிர்வதித்தார்.

ரேவதிக்குப் புருஷனுடைய ஒவ்வொரு செய்கையும் பரமானந்தத்தைக் கொடுத்தது. கிறங்க அடித்தது. கல்யாண சத்திரம் காலியாயிற்று. மைத்துனன் பணப் பட்டுவாடாவை மடமடவென்று செய்தான். மீதி பணத்தைச் சுருட்டிப் பையில் வைத்துக் கொண்டான்.

“ரேவதி அந்தப் புடவை கொடுத்தியா?”

“ஐயோ... மறந்தே போச்சு.”

“என்னா பண்ற நீ?” ராதாகிருஷ்ணன் உரத்த குரலில் அவளைப் பார்த்துக் கத்தினார்.

“இத்தனை நேரம் அவா ஸ்டேஷனுக்குப் போயிருப்பாளே.”

“மூணு மணி வண்டி வந்திருக்காது. கிளம்பு... டேய்... ஏதாவது கார் இருக்கா பாருடா. நீங்களும் வாங்கோ. ஸார், நீங்க இங்க இருங்கோ.”

மாமனாருக்கு உத்தரவு போட்டார். மனைவியை, மாமியை, மைத்துனனை அழைத்துக் கொண்டார். கார் ஸ்டேஷன் நோக்கிப் பறந்தது.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் அவர்களைப் பார்த்து திகைத்தார்கள். சாருமதி வியந்தாள்.

“அம்மாடி எதுவோ ஒரு புடவை பொசுங்கிப் போயிடுத்துன்னு சொன்னியாமே. வருத்தப்பட்டியாமே... எந்தப் புடவை அது.”

“அது பரவாயில்லை மாமா” அவள் சாதாரணமாகச் சொல்ல, “இல்லை, அந்தப் புடவைய இப்பவே கொடு. நான் பார்க்கணும்.”

“இல்லை, அது பெட்டிக்கு அடியில இருக்கு மாமி.”

“பொட்டியைத் திறக்க முடியுமோன்னோ. சாவி வச்சிருக்க இல்ல. திற.”



ஸ்டேஷனில் பெட்டி திறக்கப்பட்டது. என்ன... என்ன... என்று எல்லோரும் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். கடைசியில் இரண்டு குஞ்சலங்கள் பாதி எரிந்து போயிருந்தன.

“ஆமாம். எரிஞ்சதான் போயிருக்கு.”

சுமாராக மடித்த புடவையை எடுத்து மைத்துனனிடம் கொடுக்க, மனைவி கோணித் துணியிலான ஸ்னாப்பர் பையைத் திறந்து அட்டைப் பெட்டியோடு கூடிய பட்டுப் புடவையை எடுத்துப் பிரித்து அவளிடம் நீட்டினாள்.

“என்ன... எதுக்கு...?”

“இதோ பார் நீ வருத்தத்தோட போனா எங்களுக்குக் கஷ்டமா இருக்கும். வருத்தமே கூடாது. எல்லாரும் சந்தோஷமா நல்லபடியா கல்யாணம் நடந்ததுன்னு போகணும். எங்கிட்ட முன்னாடியே சொல்லியிருந்தா இத அங்கயே ஏற்பாடு பண்ணியிருப்பேன். இப்போதான் சொன்னா. அதனாலதான் உடனே ஓடி வந்தேன்.”

“இதுக்குன்னு போய் புடவை வாங்கிண்டு வந்தேளா?”

“இதுக்குன்னு வாங்க முடியுமா? முன்னயே கையில் வச்சுண்டிருந்தோம். எக்ஸ்ட்ராவா யாராவது வந்தா கொடுக்கணும்னு. இது உனக்காச்சு அவ்ளோதான். இந்தப் புடவை நன்னாயிருக்கா பார்.”

ஸ்டேஷனிலேயே புடவை பிரித்துப் பார்க்கப்பட்டது. இருபது, முப்பது பேர் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

“அதைவிட இது விலை ஜாஸ்தியா இருக்கும் போலிருக்கே மாமா.”

“இருந்துட்டுப் போறது. எங்க உயிருக்கு உயிரான பொண்ணையே கொடுத்திருக்கோம். புடவை பெரிசா?

சந்தோஷமா வாங்கிகோங்கோ. சந்தோஷம்னு வாய் நிறைய சொல்லு.”

“ரொம்ப சந்தோஷம் மாமா.”

மார்பின்னையின் தங்கை முகம் மலர சிரித்தாள். அவர்கள் விடை பெற்றுக் கொண்டு காரில் ஏறினார்கள். முன்பக்கம் மைத்துனன் ஏறிக்கொண்டான். பின் ஸீட்டில் மாமியார் கோடியில் உட்கார்ந்திருக்க நடுவில் மனைவி உட்கார்ந்திருக்க ராதாகிருஷ்ணன் அவளுக்கருகில் உட்கார்ந்தார். மனைவியின் செய்கைகள் ராதாகிருஷ்ணனுக்குக் கிளர்ச்சி ஊட்டின. ரேவதி மிகப் பெரிய சந்தோஷத்தில் இருக்கிறாள் என்பதை வெளிப்படுத்தின.

சத்திரத்து காரியதரிசியிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு எல்லோரும் கிளம்புகையில் மாமனார் ராதாகிருஷ்ணன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார்.

“தப்பா நினைச்சுக்காதீங்கோ. எனக்கு நன்றி எப்படி சொல்றதுன்னு தெரியலை. எனக்கு வேகமா பேச வராது. அதனால ஒரு தடவை விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணிடறேன்” என்று ராதாகிருஷ்ணன் காலைத் தொடப் போக, ரேவதி பதறினாள். ராதாகிருஷ்ணன் பாய்ந்து அவரை நிமிர்த்தினார்.

“என்ன விளையாடறேளா. இப்படித்தான் நன்றி சொல்வாளா? உங்களை மாதிரி பெரியவா கால் தொட்டு என்னை நமஸ்காரம் பண்ணா நான் நன்னா இருப்பேனா? அந்தப் பாவத்தை என் தலையில் ஏன் சுமத்தறேன்? உங்களுக்கு நன்றி சொல்லணும்னா வந்து பத்துநாள் எங்க வீட்ல இருந்துட்டுப் போங்கோ. கல்யாணக் களைப்பு தீர நன்னா சாப்பிட்டுத் தூங்குங்கோ.”

“அதெல்லாம் ஒன்னும் வேண்டாம். யார் தருவா ஆறு பவுன்? டக்குனு அள்ளிக் கொடுத்தேளே... யார்



தருவா? பத்தாயிரம் ரூபா காசு சபையில் நின்று ஒதி விட்டேனே, யார் செய்வா? எனக்கென்ன வேட்டி, எனக்கென்ன சட்டை, எங்கம்மாவுக்கு என்ன பண்ணியிருக்கு அப்படின்னு ஒவ்வொரு மாப்பிள்ளையுமே கேட்பான். நீங்க வந்து சீர் பண்ணினேனே. யார் செய்வா? என்னுடைய சகோதரர்கள் செய்யலை. என்னுடைய சகோதரர்கள் ரெண்டு பேர் வரவேயில்லை. பெரியப்பா, சித்தப்பா பசங்கள்கிட்டே காசு இருந்தாலும், என்னால அவ்ளோ எல்லாம் தர முடியாது. அரைப்பவுன் தரேன்னு சொல்லிட்டுப் போயிட்டான். அந்த அரைப் பவுன் இன்னும் கைக்கு வரலை. நான் பார்த்துக்கறேன்னு நீங்க நின்று சொன்னேன். எனக்கு அப்போதான் உயிரே வந்தது."

"அப்படியெல்லாம் இல்லை. மாமா நான் பாத்துக் காட்டி வேற யாராவது பார்த்துப்பா. கல்யாணம் நிக்கவே நிக்காது. எதனாலயும் நிக்காது. சீருக்காக ஒருத் தன் கல்யாணத்தை நிறுத்தினா அவனைவிட மகா பாவி வேற யாருமில்லை. ஊர் அவனை மதிக்காது. எதுக்கு உணர்ச்சி வசப்படறேன். எங்கிட்ட இருந்தது கொடுத்தேன். அற்புதமா ஒரு பொண்ணு பெத்துக் கொடுத்திருக்கேனே ரேவதி, ரேவதின்னு அவளுக்காக கொடுத்தேன். நீங்க எனக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டாம். நான் கொடுத்த அந்த ஆறு பவுன் என்னுடைய நன்றி. அந்த நன்றி உங்களுக்குக் கூட இல்லை. பார்த்துப் பார்த்து என்னை கவனிச்சுக்கறாளே அந்த ரேவதிக்கு நன்றியா இதை அவ தங்கைக்குச் செய்றேன். போதுமா? கணக்கு முடிஞ்சு போச்சா. தயவு செய்து கால்ல எல்லாம் விழுந்து என்னைக் கடன்காரனாக் கிடாதிங்கோ."

மாமனாரும், மாப்பிள்ளையும் ஒருவரையொருவர் அணைத்துக் கொண்டு போட்டோவுக்கு போஸ் கொடுத்தார்கள்.

மாமனார், மாமியார் அமர்ந்திருக்க ராதாகிருஷ்ணனும், ரேவதியும், ராதாகிருஷ்ணன் மகளான கபத்ராவுமே, சுப்ரமணியமும் அருகருகே நின்று கொண்டார்கள். போட்டோ எடுக்கப்பட்டது.

மாமனார், மாமியார் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க இரண்டு பக்கமும் மைத்துனர்கள் நிற்க குழந்தைகள், அவர்கள் காலடியில் சம்மனமிட்டு உட்கார்ந்திருக்க ராதாகிருஷ்ணனும் ரேவதியும் கம்பீரமாக நின்று படமெடுத்துக் கொண்டார்கள்.

"இப்போ கிளம்பினாத்தான் சரியா இருக்கும். டிரைவர் சாப்பிட்டாங்களா? கிளம்பிடலாமா? சாயந்தரம் ஆறு மணிக்குப் போயிடலாமில்லை."

"ஏழு மணி ஆயிடும் ஸார்."

ராதாகிருஷ்ணன் குழந்தைகளோடும், மனைவியோடும் ஏழு மணிக்குச் சென்னை திரும்பினார்.

உள்ளே நுழைந்ததும் டெலிபோன் அழுத்தி உதவி மேனேஜருக்கு ஃபோன் செய்தார்.

"ஊருக்கு வந்துட்டேன்ப்பா. ஒன்னும் பிரச்னை இல்லையே?" என்று கேள்வி கேட்டார்.

சில பிரச்னைகள் சொல்லப்பட்டன. நாளை காலை வந்துவிடுவதாக உறுதியளித்தார்.

கட்டுச்சாதக் கூடை உணவையும், பட்சணங்களையும் குழந்தைகள் சாப்பிட்டு அப்படியே படுக்கப் போனார்கள்.

"ரேவதிக்கு நன்றியா எங்கப்பாவுக்கு ஆறு பவுன் கொடுத்துட்டேன். ரேவதி பதிலுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டாமா."

சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தவர் அருகே போய் ரேவதி இழைந்தாள்.



உடம்பு முழுவதும் படர்ந்த அந்த கல்யாண சந்தோஷத்தை நிறைவு செய்வதற்காக அந்தத் தம்பதி தயாரானார்கள்.

காமம் ஒரு சுகமான மொழி. மனசு சுத்தம்தான், அதன் முதல் இலக்கணம். காதல்தான் அதனுடைய எழுத்து வடிவம். நேசிப்பு இல்லாமல் காமத்தில் ஈடுபடுகிற பொழுது வீர்யமற்றுப் போகிறது. வஞ்சனையாக நகராமல் தனக்கு மட்டும் வேண்டுமென்று நினைக்காமல் கொடுப்பதற்கும் முயற்சி செய்கிற மனசு சுத்தம் இருக்கறபொழுது மொழி கம்பீரமாய் பேசப் படுகிறது. மனசு சுத்தம் இல்லையெனில் ஒரு நல்ல மொழியைக் கொச்சையாகப் பேசுவது போல் காமம் குறையாக நிற்கிறது.

ராதாகிருஷ்ணனும் ரேவதியும் போட்டி போட்டிக் கொண்டு அன்பு பரிமாறினார்கள்.

“உங்கப்பாவுக்கு என்ன ஆச்சு. திடீர்னு காலில் விழுந்து, கையில் விழுந்து...”

“அவருக்கு என்ன செய்யறதுன்னு தெரியலை. ஏதோ செய்யணும்னு தோணி செய்துட்டார். விட்டுங்கோளேன்.”

“அவருக்குச் சுத்தி இருக்கிற தம்பிகள் மேல, சொந்தக்காரா மேல கடுப்பு. அவங்க தலையில் எப்படி குட்டறதுன்னு தெரியலை. அதனால் என்னைக் கிழக்குப் பார்த்து நிக்க வச்சு நமஸ்காரம் பணற மாதிரி ஒரு டிராமா போட்டார்.”

“எங்கப்பாக்கு அதெல்லாம் தெரியாது.”

“அந்தக் கிழவருக்கு எல்லாம் தெரியும். ஆனா, வெளிய காண்பிச்சுக்க மாட்டார். ஆனா, அவர் தம்பி ஏன் தரலை. என்னால முடிஞ்சது அரைப் பவுன்னு சொன்னாராம். அந்த அரைப்பவுனைக் கொண்டு வந்து கல்யாணத்து அன்னிக்குக் கொடுக்க வேண்டியதுதானே.”

“நீங்க கொடுத்துட்டேளே அதனால் தரலையாம். அப்புறம் தீபாவளிக்கு வருவா. அப்போ ஏதாவது பண்ண வேண்டாமா. அப்போ இந்த அரைப் பவுனை வச்சுக்கோன்னு சொல்லிட்டா.”

“மடத்தனமா இல்லை?”

“இமீர், பொறாமை.” ரேவதி கொஞ்சம் குரல் உயர்த்தினாள்.

“என்ன பொறாமை?”

“உங்க மேல பொறாமை. என் மேல பொறாமை. டக்குனு கொண்டு வந்து ஆறு பவுன் போட்டாளே, அது எப்படிங்கற பொறாமை.”

“அதெப்படின்னா, எனக்குப் புரியலையே?”

ராதாகிருஷ்ணன் மனைவியைத் தழுவிக்கொள்வதை விட்டுவிட்டு மல்லாந்து படுத்தார்.

“எப்போ தருவா ஆறு பவுன் அப்படின்னு ஒரு கேள்வி.”

“யார் கேட்டா...?”

“அவா ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் பேசின்டதை நம்ம பொண்ணு வந்து சொல்லித்து. சுபத்ரா இருக்கறதை கவனிக்காம நிறைய பேசியிருக்கா.”

“என்ன... என்ன சொல்லு.”

ராதாகிருஷ்ணன் ஆர்வமானார்.

4

“எங்க சித்தப்பா பசங்க எங்கப்பா கிட்ட சிலேட், பல்பம் நோட்புக்குன்னு படிப்புக்கு வாங்கினவாதான். எங்கப்பா போட்ட பேண்ட் சட்டையை வாங்கிண்டு காலேஜ் போனவாதான். அஞ்சு பத்துன்னு



அப்பப்போ கடன் வாங்கினவாதான். இன்னிக்குச் செளகரியமா இருக்கா. செய்யலாமோன்னோ. என்னமோ செய்ய மனசு வரலை. எங்களுக்குப் பொண்ணு இருக்கு. நாங்க என்ன ராதாகிருஷ்ணன் மாதிரி வாரி வழங்க முடியுமா அப்படின்னு ஒரு ஒன்னுவிட்ட அண்ணாவோட பொண்டாட்டி கேட்டாளாம்.”

“யாரது? கறுப்பா பெரிய விழியா, களையா இருந்தாளே”, ராதாகிருஷ்ணன் ரேவதியைப் பார்த்து வியப்பாய்க் கேட்டார்.

“அவதான். ராதாகிருஷ்ணன் நிறைய சம்பாதிக்கறார். கொடுக்கறார். ராதாகிருஷ்ணன் பண்ணை மாதிரி நீயும் பண்ணுன்னா, விரலுக்குத் தகுந்த வீக்கம்தானே அப்படின்னு வேற சொன்னாளாம்.”

“இதுல ஏன் என்னைப் பிடிச்சு இழுக்கறா?”

“அதான் சொல்றனே. பொறாமை”

“எதுக்குப் பொறாமை?”

“இந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்றது. “எதுக்குன்னு சொல்வாளா? தானா வரும் பொறாமை. இன்னொருத்தர் நன்னா இருந்தா கஷ்டமாத்தான் இருக்கும்.”

“என்னடி அநியாயமா இருக்கு. நம்மளவிட வசதியா இருக்கறவா நிறைய பேர் இல்லியா. நாம அவாள பார்த்துப் பொறாமைப் படறோமா.”

“உங்களுக்குப் பொறாமைப் படத் தெரியாது. அதனால எல்லாருக்கும் தெரியாதுன்னு நினைக்கா தீங்கோ.”

“நம்மளப் பார்த்து பொறாமை படற அளவு என்ன இருக்கு?”

“உங்க உத்தியோகம் இருக்கு. உங்க பேச்சுல இருக்கற கனிவு இருக்கு. வெள்ளை வெளேர்னு வேட்டியும் சட்டையுமா நீங்க நிக்கறதுல இருக்கு. என் வைர தோடுல

இருக்கு. ஏழு சவரன் ஹாரத்துல இருக்கு. ஒன்பது சவரன் தாலிக்கொடியில இருக்கு.”

“எனக்குப் புரியவேயில்லை ரேவதி. உத்து உத்து நகையப் பார்த்து இது வைரமா. இது எத்தனை பவுன் அப்படின்னு கேட்டா பொறாமைப்படுவா?”

“அதுவொரு பழக்கம். அதுதான் அவா மனசு. கொண்டுபோய் சம்பந்தி ஆத்து பொண்ணுக்குப் பட்டுப்புடவைய கொடுக்கறாளே. என் பட்டுப்புடவை எரிஞ்சு போயிருந்தா கொடுத்திருப்பாளா. அப்படின்னு இன்னொருத்தி கேட்டாளாம்.”

“அப்படியா?”

“நான் சொன்னேன். நெருப்புல காட்டி எரிச்சுக்கோ. என்ன பன்றதுன்னு நாங்க அப்புறம் முடிவு பன்றோம்னேன்.”

“முகத்துக்கு நேராவா பேசின?”

“இல்லை. எங்கம்மா சொன்னா எங்கம்மாகிட்ட சொன்னேன்.”

“நாம யாருக்கோ கொடுக்கறோம். யாரோ வாங்கிக் கறா. இவாளுக்கு என்ன.”

“அப்படி கிடையாது. உலகம் அந்த மாதிரி இல்லை. நீங்க கொடுத்தாலும் பேசுவா. கொடுக்காட்டாலும் பேசுவா.”

“ஆஹா... இந்தப் பொறாமையெல்லாம் கேட்கற துக்கே நன்னாயிருக்கு. அப்புறம் வேற எதைப்பத்தி பொறாமை?”

“சுபத்ராவைப் பார்த்துப் பொறாமை.”

“ஏன், அந்தக் குழந்தை என்ன பண்ணித்து?”

“பதிமூணு வயசுக்கு நிகுநிகுன்னு வளர்ந்திருக்கு இல்லியா? என்னடி ப்ளஸ் டீ படிக்கறியான்னு கேட்கறா ஒரு மாமி.”



“சே... எந்த நாய் அது?”

ராதாகிருஷ்ணன் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டார்.

“உங்களுக்குக் கோவம் வருதோன்னோ. அதனால் தான் சொல்றதில்லை.”

“சொல்லாம இருக்கப்படாது ரேவதி. அங்க என்ன நடந்ததுன்னு எனக்குத் தெரிஞ்சே ஆகணும். நான் பாட்டுக்கு வெகுளியா எல்லார்கிட்டயும் பேசின டிருக்கேன். இப்படியெல்லாம் பேசறாங்கன்னு எனக்குத் தெரியவே தெரியாது.”

“இதுக்கு அப்புறம் அவா பேசினது கேட்டா இன்னும் கோபப்படுவேள்.”

“என்ன பேசினா சொல்லு.”

“வேணாம். விட்டுங்கோ.”

“சொல்லு ரேவதி.”

ராதாகிருஷ்ணன் இலேசாக அதட்டினார்.

“இல்லை. நான் எய்த் ஸ்டாண்டர்ட் படிக்கிறேன். அப்படின்னு குழந்தை சொல்லியிருக்கா. அப்படியா. ரெண்டு மூணு க்ளாஸ்ஸ ஃபெயில் ஆயிட்டியா அப்ப டின்னு அந்த மாமி கேட்டா.”

“அடி செருப்பால. நம்ம குழந்தை பெயில் ஆகற குழந்தையா?”

“பார்த்தேளா. பல்லைக் கடிச்சுண்டு கத்தறேளே தேவைதானா இது?”

“சரி. கத்தலை” சட்டென்று ராதாகிருஷ்ணன் தன்னைச் சரி செய்து கொண்டார்.

“ஏன் அப்படி கேட்கணும்.”

“இன்னொரு மாமி சொல்றா. தயிரும், பாலும், சாக் லெட்டுமா தின்னு நிகுநிகுன்னு வளர்ந்திருக்கு. அத னால நீங்க அவ ப்ளஸ் வோன்னு கேட்கறேள். அவ சின்ன குழந்தைதான் அப்படின்னு சொன்னாளாம்.”

“அடிச் சண்டாளிகளா. என்னடி உங்க வீடு இப்படி யிருக்கு?”

“எல்லார் வீடும் அப்படித்தான். பத்து பேர் நன்னா இருந்தா இன்னொரு பத்து பேர் கெட்டவாளா இருப்பா. இதுதான் உலகம்.”

“ம்... அப்புறம் வேற என்ன?”

“இன்னொரு வார்த்தையும் வெளிய வந்தது. அதைச் சொன்னா நீங்க என்னையே செருப்பால அடிப்பேள்.”

“சே... நான் உன்னை என்னிக்கு அடிச்சிருக்கேன்? சொல்லு. அங்க பேசினதை மறைச்சாதான் எனக்குக் கோபம் வரும். என்ன பேசினான்னு சொல்லு. நான் உலகம் தெரிஞ்சுக்க வேண்டாமா?”

“வேண்டாம். எதுக்கு அந்தச் சாக்கடைய நோண் டணும்?”

“இல்லை ரேவதி. நான் தெரிஞ்சுக்கணும் சொல்லு.”

“மச்சினிக்குச் செய்யறதுன்னா ஒரு குஷிதான். அப்படின்னு ஒரு சித்தப்பா சொல்லியிருக்கார்.”

“நிஜமா? யாரது?”

“உங்ககிட்ட உட்கார்ந்து பேசினாரே அந்த பொக்க வாய். அதுக்கு அம்பத்தோரு வயசுதான் ஆகறது. ஆனா, எல்லா பல்லும் பிடுங்கி அறுவத்தஞ்சு வயது கிழவன் மாதிரி ஆயிட்டார்.”

“எங்கிட்ட கையக் கூப்பிண்டு ரொம்ப பணிவா பேசினார் ரேவதி.”

“அதெல்லாம் வேஷம்.”

“என்ன அர்த்தத்துல இப்படிச் சொல்றா?”

“எல்லா அர்த்தத்துலயும்தான்.”

“அசிங்கமா சொல்றாளா?”

“ஒரு மாதிரி அசிங்கம்தான்.”

ரேவதி அவர் மீது சாய்ந்து கொண்டாள்.



“என்னடி இது. சாருமதி என் குழந்தைடி. சுபத்ரா வைவிட ஏழு வயசு பெரியவ. சுபத்ரா புடவை கட்டினா சாருமதிக்கு அக்கா மாதிரியே இருப்பா. அதைப் போய் இப்படிப் பேசறானே.”

“உங்களை யார் பண்ணச் சொன்னா? நீங்களே வந்து அரைப் பவுன் தரேன் அப்படின்னு சொல்லிட்டு ஓதியிட்டு போயிருக்க வேண்டியதுதானே. ஆறு பவுன் தந்தாக்க விடுவானா? மனுஷா வாயில விழுந்து எழுந்திருக்க வேண்டியதுதான்.”

“செஞ்சாலும் தப்பு. செய்யாட்டாலும் தப்பு, இல்லை?”

“செய்துட்டு வெளிய சொல்லாத இருக்கணும்.”

“நான் நினைச்சேன்; எதுக்காக வெளிய சொல்ல ணும் அப்படின்னு. நீதான் இதைப் பெரிசு பண்ணின.”

“நான் வேணும்டாலும் பெரிசு பண்ணினேன்.”

“ஏன்?”

“எங்கப்பாவை இழிவா பேசினா. காசு சம்பாதிக்க துப்பு இல்லாதவன்னு சொன்னா. எப்போ பார்த்தாலும் மந்திர ஜபம், வாராஹி பூஜை, லட்சுமி பூஜைன்னு உட்கார்ந்துருக்கான். இந்தக் கோயில், அந்தக் கோயிலுனு போறான். பொண்ணப் பெத்தவன் இப்படிப் பூஜை புனஸ்காரம்னு அலையலாமா? சாயந்தரம் வேற எங்கயாவது போய் கணக்கு எழுதியிருந்தா இன்னும் நாநூறு ரூபா வந்திருக்குமோன்னோ. அதைச் சேர்த்து வச்சிருந்தா இந்த ஆறு பவுன் போட்டிருக்க லாமோன்னோ அப்படின்னு கணக்குச் சொல்றா.”

“இவாளுக்கென்ன இதைப்பத்தி.”

ராதாகிருஷ்ணன் கொஞ்சம் மேலும் குரல் உயர்த்தி னார்.

“அதான் சொன்னேனே. பொறாமை. இதையும்விட இன்னொரு பேச்சு வந்தது.”

“சொல்லு... சொல்லு...”

ராதாகிருஷ்ணன் மனைவியை அணைத்துக் கொண்டு ஆர்வமானார்.

“பதினஞ்சு பவுன் போடறேன். அப்படின்னு சொல்லி அவாளும் ஒத்துண்டாச்சு. எதுக்குத் தேவையல்லாத இன்னொரு ஆறு பவுன். போடமுடியாது அப்படின்னு கட் அண்ட் ரைட்டா சொல்ல வேண்டியதுதானே. எங்ககிட்ட சொல்லியிருந்தா நாங்க போய் நின்னு சண்டை போட்டு இதுக்கு மேல ஒரு கிராம் தங்கம்கூட தரமாட்டோம்னு சொல்லியிருப்போமா இல்லையா. உண்டு இல்லைன்னு பண்ணியிருப் போமே அப்படின்னு ஒரு சித்தப்பாவோட பொண்டாட்டி உரத்த குரல்ல சம்பந்தி காதுல விழும்படியா பேசினா. எங்கம்மா பதறிப் போயிட்டா. இழுத்துக் கொண்டு போய் கொல்லையில் நிக்க வச்சு. உன் கால்ல விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணேன். தயவு செய்து இப்படி கத்தாதே. சம்பந்தி ஆத்து காதுல விழும்படி பேசாதே. அதுக்கும் உனக்கும் சம்பந்தமேயில்லை. வாயைப் பொத்திண்டு இருன்னு கைகூப்பி அழுதா.”

“எதுக்கு ரேவதி உங்கம்மா அழணும். என்ன அநியாயம் இது?”

“அதான் சொன்னேனே பொறாமை. எப்படியாவது ஏதாவது ஒரு சண்டையை ஏற்படுத்தி அங்க ஒரு கலாட்டா பண்ணி, அந்த கலாட்டாவ ஊர்ல எல்லாருக்கும் பரப்பி நாங்க கல்யாணத்துக்குப் போயிருந்தோமா. ஏண்டா அந்தக் கல்யாணத்துக்குப் போனோம்னு ஆயிடுத்து. அப்படின்னு வம்பு பேசும்.”

“அவரும் ஒன்னுவிட்ட சித்தப்பாதானா?”

“ஆமா, எங்கப்பாவோட பொறந்தவா ஏழுபேர். ஏழுபேரும் ஏழுபேர்விட்டுப் பசங்களும் வந்திருந்தா.”

“உங்க பக்கம்தான் ஜாஸ்தி கும்பல், இல்லை?”

“ஆமா.”



“எனக்குச் சொல்லிக்கறாமாதிரி உறவே இல்லியே அப்படின்னு ஒரு வருத்தம் இருக்கு ரேவதி. நிறைய சித்தப்பா. நிறைய பெரியப்பா. நிறைய மாமா. நிறைய அதைன்னு ஒரு கும்பல் எனக்கு ஏன் இல்லாத போச்சுன்னு நான் வருத்தப்பட்டிருக்கேன். இப்போ நீ சொல்றதைப் பார்த்தா நல்ல வேளை, தப்பிச்சேன்னு தோன்றது.”

“அப்படிச் சொல்ல முடியாது. நிறைய உறவுகள் இருந்து அதுல நல்லவாளும் இருந்தா அதை மாதிரி ககம் உலகத்துல எதுவும் இல்லை. குழந்தைளுக்குப் பாருங்கோ எங்கயாவது போக முடியுமா? நாங்கல் லாம் போயிருக்கோம். இந்த சித்தப்பா ஆத்துக்கு, அந்த மாமா ஆத்துக்கு, இந்த அதை ஆத்துக்குன்னு குழந்தைளை நாம கூட்டிண்டு போனாதானே உண்டு.”

“வேணாம். வேணாம். எங்கயும் போய் இதுகள் தங்க வேண்டாம். இந்த மாதிரி விஷமமான பேச்சையும் விஷத்தனமான புத்தியையும் கத்துக்க வேண்டாம். அதுகள் என்னை மாதிரியே வெகுளியா இருந்துட்டுப் போகட்டும்.”

“அதுவும் தப்பு. எதிராளி என்ன பேசறான்னு புரிய வேண்டாமா. தந்திரமா பேசறது தெரிய வேண்டாமா?”

“எனக்குத் தெரியலைங்கறியா?”

“அவ்வளவா தெரியாதுங்கறேன்.”

“உங்களுக்குப் புத்தி எப்பவும் உங்க வேலையில தான் இருக்கும். உள்ள நுழைஞ்சவுடனே ஃபோன் பண்ணி நான் மெட்ராஸுக்கு வந்தாச்சுன்னு எத்தனை உண்மையா சொல்றேன். நாளைக்கு காலையில நான் வந்துடறேன்ப்பா அப்படின்னு எப்படி பரபரக்கிறேன். இந்த மாதிரி யார் இருக்கா? கல்யாணத்துக்குப் போயிட்டு வந்தேன். கையத் தூக்க முடியலை.

காலைத் தூக்க முடியலை நாளைக்கு லீவுன்னுதானே சொல்வா.”

“அதை யாராவது க்ளார்க் சொல்லலாம். பியூன் சொல்லலாம். இல்லை, அரசாங்க ஆபீஸ்ல உட்கார்ந்துண்டிருக்கறவா சொல்லலாம். நான் சொல்ல முடியாது. அந்த ஆபீஸ் என் தலையிலதான் ஓடறது. ஒவ்வொன்றும் நான் பார்த்துதான் பண்ணணும். அதுக்குத்தான் நல்ல சம்பளம். அதுக்குத்தான் மரியாதை. அந்த நல்ல சம்பளம், அந்த மரியாதை வந்ததுனாலதான் இப்படி ஆறுபவுன் டக்குனு பண்ண முடியறது. மத்தவா என்ன வேணாலும் பேசிட்டுப் போகட்டும் ரேவதி. சாருமதிக்கு என்னுடைய அன்பளிப்பா பத்தாயிரம் ரூபா காசும் ஆறு பவுன் நகையும் கொடுத்தது எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். குழந்தை நமஸ்காரம் பண்போது எனக்குள்ள குழைஞ்சு போயிடுத்து. பகவானே இந்தப் பொண்ணுக்கு நான் பண்ணியிருக்கேன். என் பொண்ணுக்கு எந்தக் குறையு மில்லாத நீ கல்யாணம் பண்ணி வை அப்படின்னு ஒரு வேண்டுதல்தான் ஓடித்து.”

“கவலையே படாதீங்கோ. நம்ம குழந்தை கல்யாணம் ஜாம்ஜாம்னு நடக்கும். காசு நகை பாத்திரம் அதெல்லாம் முக்கியமே இல்லை. நல்ல புருஷனா வரணும். கனிவா பேசறவனா வரணும். கல்யாணம் எப்படியும் நடந்துடும். ஆனா ஒவ்வொரு பொண்ணும் நல்ல புருஷனுக்குத்தான் தபஸ் பண்ண வேண்டியிருக்கும். நான் ஏன்னு சொல்லட்டுமா.”

“சொல்லு.”

ராதாகிருஷ்ணன் அவளின் இடுப்பை அணைத்துக் கொண்டு உற்றுப் பார்த்தார்.

“போன ஜன்மத்துல என்ன தபஸ் பண்ணேன். என்ன பூஜை பண்ணேன்னு தெரியலை. எனக்கு நீங்க



பெரிய கொடுப்பினை. எனக்கு நீங்க பெரிய சம்பத்து. ரொம்ப அதிர்ஷ்டக்காரி."

அவள் முன்னேறி, அவரை மார்புடன் இறுக்கத் தழுவிக்கொண்டாள்.

"இதையேதான் நானும் சொல்லணும். அற்புதமான ஒரு பொண்டாட்டி கிடைச்சிருக்கே. அழகா குடித் தனம் பன்ற. என் புருஷன், என் குழந்தைன்னு கொண்டாடிண்டு இருக்கே. நூத்தி மூணு டிகிரி ஜூரம் இருந்த போதும் எழுந்து சமைச்சுட்டுதான் போய்ப் படுக்கற. எத்தனையோ விதமான தியாகம். எத்தனையோ விதமான விட்டுக் கொடல். எல்லாம் இருக்கு உங்கிட்ட. நான் கொடுத்த புடவைய அந்தப் பொம்மனாட்டிகிட்ட கொடுன்னு சொன்னாக்க டக்குனு கொண்டு போய்க் கொடுக்கறியே எவ செய்வா? அதெல்லாம் கொடுக்க முடியாதுன்னு அந்தச் சபையில் சொல்லியிருந்தா நான் எங்கபோய் வச்சுப்பேன் என் மூஞ்சிய. நீ சொன்னா மாதிரி அவளுடைய புடவை ஆயிரத்து ஐந்நூறு ரூபா உன் புடவை மூவாயிரம் ரூபா. கொடுக்க மனசு வருமா? ஒரு வார்த்தை சொன்னதும் டக்குனு செய்யறியே. அது எனக்கு எவ்வளவு பெரிய மரியாதை. நீ கிடைச்சதுக்கு நான் கொடுத்து வச்சருக்கணும் ரேவதி."

அவர் அணைத்துக் கொண்டார்.

அவர்கள் அன்பினால் கட்டுண்டு கிடந்தார்கள். ரேவதி, ராதாகிருஷ்ணன் இதழை முத்தமிட்டாள். மூச்சு முகத்தில்பட பேசினாள்.

"சுபத்ராவுக்குப் பதிமூணு வயசு. இந்த மாசம் இருவத்தஞ்சாம் தேதி நமக்குக் கல்யாணமாகி பதினாலு வருஷம் பூர்த்தியாகிறது. ஒரு சின்ன மனஸ்தாபம் கூட இல்லாம நாம வாழ்ந்திருக்கோம். நமக்குள்ள சண்டை வந்திருக்கு. அது அன்பால வந்த சண்டை. நீங்க மத்தியானம் சாப்பிடலைன்னு நான்

கோச்சுண்டிருக்கேன். நீ ஏன்டி சரியா தூங்கலைன்னு என்னைத் திட்டியிருக்கேன். இந்தச் சட்டைய போடாதீங்கோ உங்களுக்கு நன்னாயில்லைன்னு நான் கத்தியிருக்கேன். ஏன்டி பழம்புடவையைச் சுத்திண்டு அலையற பளிச்சுனு புடவை உடுத்தக் கூடாதா அப்ப டின்னு நீங்க கோச்சுப்பேன். இதுதான் நடந்திருக்கே தவிர அவசரப்பட்டோ, ஆவேசப்பட்டோ வெறுத்தோ நாம ஒருத்தரை ஒருத்தர் இழிவு படுத்தின்டதே இல்லை. சொச்ச காலமும் பகவானே இப்படியே போகணும்னு ஒரு வேண்டுதல் இருக்கு. இத்தனை பேசிட்டதால நான் இன்னொன்னும் சொல்றேன். நாம பொண் குழந்தை வச்சுண்டிருக்கோம். இன்னும் பத்து வருஷம் கழிச்ச கல்யாணம் பன்றதாகவே வச்சுக்குவோம். அதுக்குண்டான தங்க நகையோ வெள்ளிப் பாத்திரமோ அப்போ வாங்கப்படாது. இப்பவே வருஷா வருஷம் சுபத்ராக்குன்னு வாங்கிச் சேர்த்துடணும். பஞ்சபாத்திர உத்தரணி, வெள்ளியில நெய் ஊத்தறதுக்கு கரண்டியோட சின்ன பக்கெட் அப்படின்னு வாங்கி வச்சுடணும்."

"செய்துடலாம்."

"இதுவரைக்கும் படிப்புக்கெல்லாம் பெரிய செல வில்லை. லெவன்த் படிக்கறவன் ப்ளஸ் டீ தாண்டிட்டான்னா அவனுக்கு ரெண்டு லட்சம் மூணு லட்சம்னு கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். அதுக்கும் சேர்த்து வைக்கணும். இதெல்லாம் விட என்னுடைய பெரிய கவலை நாம இன்னும் வாடகை வீட்ல இருக்கோம். ஊருக்கு வள்ளலா உதவிண்டிருக்கோமே தவிர நமக்கு நாம ஒன்னும் செஞ்சுக்கலைன்றதுதான்."

ரேவதி பேசிவிட்டுப் பெருமூச்சு விட்டாள்.



5

“இந்த வீட்டுக்கு என்ன குறைச்சல்?” ராதாகிருஷ்ணன் ரேவதியைப் பார்த்து சற்று அழுத்தமாய்ப் பேசினார்.

“ஒரு குறைச்சலுமில்லை. உங்கப்பா இருந்தது. பெரிய வராண்டா. ஹால். ஹால் மாதிரியே ஒரு சமையல் அறை. அப்படின்னு நன்னாதான் இருக்கு. இருவத்தாறு வருஷமா குடியிருக்கறதுனால அதுவும் பங்காளிச் சண்டையில் நிக்கறதுனால எண்பது ரூபா வாடகைல ஆரம்பிச்சு இன்னிய தேதிக்கு எண்ணூறு வாடகையா இருக்கு. எண்ணூறு ரூபாய்க்கு மெட் ராஸ்ல இந்த வராண்டா கூட கிடைக்காது. மூணு ரூபாய்க்கு ஒரு ஹால். ஒரு கிச்சன் வராண்டா இவ்ளோ பெரிய இடம். ரொம்ப சுகம்தான். கிழக்கு பார்த்த வீடு. தெற்கு பார்த்த ஜன்னல். மேற்கு வெயில் வராம இன்னொரு பில்டிங். இன்னொரு பக்கம் துணி உலர்த்தறதுக்குனு திறந்தவெளி. எல்லாம் அற்புதம். இன்னைய தேதிக்கு வாடகைக்கு ஒருத்தன் வந்தா கூசாம பத்தாயிரம் ரூபா கேட்பான். கமர்ஷியல் ஆபீஸ் வைச்சுக்கறேன்னு யாராவது வந்தா ஒரு லட்ச ரூபா கொடுக்கத் தயாரா இருக்கா”

“இந்த ஜார்ஜ் டவுன்ல இப்படியொரு இடம் எப்படி கிடைக்கும்.”

“அதனால இங்கயே இருந்துட வேண்டியதா? நமக்கு வேறே ஒரு விதமான வீடு வேண்டாமா? அதுக்கு ஏதாவது நீங்க ஏற்பாடு பண்ணக் கூடாதா?”

“சொல்லிட்ட இல்ல... செய்துடலாம் இரு.”

அவர் நீண்ட கொட்டாவி விட்டார்.

“என்ன தூக்கம் வருதா?”

“அதெப்படி தூக்கம் வரும்? போர் செய்யும்போது எந்த வீரனும் தூங்குவதில்லை. அரசியாரே...” என்று அவர் வசனம் பேச, ரேவதி பூஜை மணியைப் போல் சிரித்தாள். அவரை இழுத்துப் புரட்டி தன் மீது போட்டுக் கொண்டாள். அவள் கூந்தலில் உள்ள பூவின் நறுமணம் அவரைக் கிறங்கடித்தது. அன்பின் பெருக்கம் அவர்களைத் தூங்க வைத்தது. அன்பினால் ஏற்பட்ட அமைதி அவர்களை வருடிக் கொடுத்தது. அவர்கள் அயர்ந்து தூங்கினார்கள்.

விடியல் நேரம் ஐந்தரை மணிக்கு ராதாகிருஷ்ணன் கண் விழித்தார். மனம் ஒரு போர் வீரனைப் போல அன்றைய அலுவலகப் பிரச்சினைகளுக்குத் தயாராகிற்று. ரேவதி அவர் அசைவைப் பார்த்து வேகமாய் எழுந்தாள். அவர் கால்களைத் தடவி கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டாள். பின்பக்கம் போனாள்.

பல் தேய்த்துக் கொண்டிருந்த ராதாகிருஷ்ணனிடம் இன்றைக்கு என்ன சமைக்கட்டும் என்று கேட்டாள். புருஷனிடம் அன்றைய சமையல் பற்றிப் பேசுவது அவளுக்குப் பிடித்த விஷயம். அது அவள் வெளிப் படுத்தும் அன்பு.

“இரண்டு நாள் சரியான சாப்பாடு. ஜீரணம் ஆகும் படியா ரொம்ப சிம்பிளா சமை. மிளகு ரசம். இஞ்சி தொக்குன்னு பண்ணிடு.”

அவர் வாய் கொப்பளித்துவிட்டு பதில் சொன்னார்.

அடுப்பு மூட்டி, பால் ஏற்றிக் கொண்டிருந்த மனைவியின் பின்புறம் போய் அவளை அணைத்துக் கொண்டார்.

“ரொம்ப தேங்க்ஸ்” என்று அவள் குரலிலேயே கேலியான நன்றி சொன்னார்.

ரேவதிக்கு அந்த அணைப்பும் அந்த நன்றியும் பரமானந்தமாய் இருந்தன.



“சொந்த வீடு பத்தி கொஞ்சம் யோசனை பண்ணுங்கோ. மறந்துட வேண்டாம்.”

சட்டென்று நினைவுபடுத்தினாள்.

“வண்டி நிறுத்து... இந்த வீடுதான்... இந்த வீடுதான்.”

அந்த வீட்டு வாசலில் அதே நேரம் நான்கு பேர் காரிலிருந்து இறங்கி, சுட்டிக் காட்டிப் பேசினார்கள்.

“பெரிய வீடா இருக்கேப்பா. இரண்டாயிரத்து ஐந்து சதுர அடி. மேலே இரண்டாயிரம் சதுர அடி. இருவத்தாறு வருஷமா இருக்கான். ஒண்ணும் அசைக்க முடியலை.”

“அதை எங்கிட்ட விடு. நான் அசைக்கிறேன்.”

அவர்கள் மறுபடியும் கார் ஏறினார்கள்.

இந்தியா சுதந்திரமடைந்த பிறகு வேலூரிலிருந்து சென்னைக்கு வந்த கந்தசாமி முதலியாருக்கு என்ன வியாபாரம் செய்வது என்று தெரியவில்லை. ஆனால், கையில் ஏகத்திற்குப் பணம் இருந்தது. வெள்ளி நாணயங்களாகவும், கரன்சிகளாகவும் கட்டப்பட்டு ஒரு ட்ரங்கு பெட்டியில் இரண்டு பூட்டுகளோடு சென்னைக்கு எடுத்து வரப்பட்டது.

என்ன செய்யலாம் என்று கேட்க, வட்டிக்கு விட்டு சம்பாதிக்கலாம். என்று சொன்னார்கள். சிலர் மருந்து வியாபாரம் செய்யலாம் என்று சொன்னார்கள். சிலர் மளிகை என்று சொன்னார்கள்.

இதில் எல்லாவற்றிலும் அவர் பல்வேறு குறையிருப்பதையும், போட்டியிருப்பதையும் கவனித்தார். எல்லா பொருட்களும் வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி ஆவதைக் கவனித்துக் கொண்டார்.

அமெரிக்காவிலிருந்து உருக்குக கம்பிகள் இறக்கலாம். தகரம் வரவழைக்கலாம். அலுமினியத் தகடு வரவழைக்கலாம் என்று ஓர் அரசாங்க அதிகாரி சொல்ல, அதிகம் படிக்காத கந்தசாமி முதலியார்

அனுபவம் வாய்ந்த, ஆங்கிலம் தெரிந்த அந்தணர் களைத் தேடினார்.

தன் பெயரிலேயே கம்பெனி துவக்கி, தானே அதற்கு சேர்மன் என்று போட்டுக் கொண்டு அவர்களை மேனேஜர்களாக நியமித்தார்.

சென்னைக்கு வரும் கப்பலில் பாளம் பாளமாக உருக்குக் கம்பிகளும் தாமிரத் தகடுகளும் வரவழைத்தார். அந்தக் கப்பல் திரும்பிப் போகும்போது ஏதேனும் எடுத்துப் போனால் நன்றாக இருக்குமே என்று யோசனை சொல்லப்பட்டபோது ஆந்திராவிலிருந்து ஜாடிகள் வரவழைத்து அதற்கு வைக்கோல் சுற்றி கவனமாகக் கப்பலில் ஏற்றினார்.

வட்டமான இடுப்புயர அட்டை டப்பாக்களில் பருத்தியை ஏற்றி அதற்கு மேல் கித்தான் போட்டு மூடினார். துறைமுகத்திற்கருகே அலுவலகம் வேண்டுமென்று இரண்டு இலட்ச ரூபாய் கொடுத்து அந்த வீடு வாங்கினார். அந்த வீடு ஒரு நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தாருக்குச் சொந்தமாக இருந்தது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் கோட்டைக்கு மளிகை சாமான்களும், தேக்கு மரங்களும் அந்த நகரத்தார் அனுப்பி வைத்தார்.

வீட்டின் கீழ்ப்பக்கம் கோடவுனாக இருந்தது. மேல் பக்கம் அந்தச் செட்டியார் வசித்து வந்தார். அதேபோல கந்தசாமி முதலியாரும் வீட்டின் கீழே அலுவலகம் வைத்து, மேலே தன்னுடைய வீட்டை வைத்துக் கொண்டார்.

யானைக்கவுனிக்கு அருகே மிகப் பெரிய கோடவுன் வாங்கி, ஆந்திராவிலிருந்து வரும் லாரியை அங்கேயே நிறுத்தி, சாமான்களை இறக்கி வைத்துக் கொண்டார்.

நிறைய லாபம், நிறைய காசு என்று செழிப்போடு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த அந்த நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சட்டென்று ஒருநாள் மாரடைப்பில் இறந்து



விட, அடுத்த வருடமே அவருடைய குடும்பம் அந்த இடத்தை விட்டுக் குடி பெயர்ந்தது. மயிலாப்பூரில் போய் அமர்ந்து கொண்டது. அதுவரை அவர் சம்பாதித்த காசை வங்கியில் போட்டு வட்டியை வாங்கி அவர் பிள்ளைகள் ககவாசிகளாய்ச் சாப்பிடத் துவங்கினார்கள். வெறுமே தேவாரம், திருவாசகம் படிக்கின்ற ஆட்களாக மாறினார்கள்.

கந்தசாமி முதலியார் அந்த வீட்டை தன் பெயருக்கு எழுதி வாங்கிக்கொண்டு வேறு பலகை மாட்டி கம்பெனி நடத்த அந்தக் கம்பெனியும் மிகச் செழிப்பாக வளர்ந்தது.

அந்த வீட்டு வாசலில் தேக்கு மரத்தால் செய்த நிலைப்படி இருந்தது. பூ வேலைகளுக்கு நடுவே ஒரு கஜலட்சுமி சிற்பம் புடைப்பாக இருந்தது. அந்தக் கஜலட்சுமி சிற்பம்தான் இந்த வீட்டின் எல்லா நன்மைக்கும் காரணம் என்று கந்தசாமி முதலியார் எண்ணினார். அதற்குத் தினந்தோறும் பூஜை செய்தார். பூமாலை சாற்றினார். வந்த லாபத்தில் பட்டணத்தின் தெற்குப் பகுதியில் அங்கங்கே நிலங்கள் வாங்கிப் போட்டார். வாங்கிய நிலத்தை, பெரும் பணக்காரர்களுக்கு அதிக விலையில் விற்கார். விற்க காசில் இன்னும் தெற்குப் பக்கம் போய் பெரியதாய் நிலங்கள் வளைத்துப் போட்டார்.

அவருக்கு ஏற்றுமதி இறக்குமதியை விட நில விற்பனையில் ஈடுபாடு அதிகமாயிற்று. அதுவரை வியாபாரத்தைக் கவனித்து வந்த மேனேஜர்கள் ஓய்வு பெற விரும்ப, அவர்களுக்கு நல்ல காசு கொடுத்தார். அவர்கள் தங்கள் ஊரான தஞ்சைப் பக்கம் ஒதுங்கினார்கள். அவர்களுக்குப் பதிலாக அவர்களுடைய சொந்தக்காரப் பையன்களை அங்கு மேனேஜர்களாக நியமித்தார். வந்த இளைஞர்கள் இன்னும் துடிப்பாக இருந்தார்கள்.

கந்தசாமி முதலியாரின் பையன்களோடு கைகோத்துக் கொண்டார்கள். துணிகள் இறக்குமதி செய்தார்கள். தோல் ஏற்றுமதி செய்தார்கள். ஏலக்காய், முந்திரி என்று பெரிய வியாபாரம் பிடித்தார்கள். ஆனால், சென்னையைவிட பம்பாய் வெகுவேகமாக வளர்ந்தது. ஏற்றுமதி உலகம் அங்கே விரிவடைந்தது. கப்பல்கள் வருவதும், போவதும் அங்கே அதிகரித்தன.

சிங்கப்பூருக்கு பட்டும், பித்தளைப் பாத்திரமும் நகர்த்தப்பட்டன. சிங்கப்பூரிலிருந்து பிளாஸ்டிக் இறக்குமதி செய்யப்பட்டது.

ஆனால், கந்தசாமி முதலியாரின் புதல்வர்கள் நன்கு படித்து மருந்து கம்பெனி ஆரம்பிக்க எண்ணினார்கள். அடையாறுக்கு அப்பால் வாங்கிப் போட்ட நிலத்தில் மருந்துக் கம்பெனி நிறுவி இருமலுக்கும், கக்குவாணுக்கும், தலைவலிக்கும், நெஞ்சு வலிக்கும், கண் எரிச்சலுக்கும், காது குடைச்சலுக்கும், கைகால் வீக்கத்திற்கும் மருந்து தயாரித்தார்கள்.

தென்னிந்தியா முழுவதும் அடித்துக் கொள்ள ஆள் இல்லாமல் விற்பார்கள். மறுபடியும், ஏற்றுமதி வியாபாரம் மேனேஜர்களாலேயே நடத்தப்பட்டது.

ராதாகிருஷ்ணன் அப்பா உதவி மேனேஜராக அங்கு சேர்ந்தார். பெயர்தான் உதவி மேனேஜரே தவிர ஓடியாடி நிறைய வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. மேனேஜர்களுக்கு மயிலாப்பூர் திருவல்லிக்கேணியில் நல்ல வீடு கிடைக்க, இங்கு அலுவலகத்துக்கு மேலே யாராவது இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தினால் உதவி மேனேஜரான ராதாகிருஷ்ணனின் அப்பாவுக்கு வீடு கொடுக்கப்பட்டது.

ராதாகிருஷ்ணனுடைய அப்பா இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் அந்தக் கடைக்காக உழைத்தார். எப்பொழுது கந்தசாமிப் பிள்ளையின் மகன்கள் கூப்பிட்டாலும் ஓடிப்போய் நின்றார். எந்த வேலை சொன்



னாலும் செய்தார். அதிகம் உழைத்ததனாலோ எனவோ ராதாகிருஷ்ணனின் பதினோராவது வயதில் அவருடைய அப்பா காலமானார்.

எண்பத்து நான்கு வயது கந்தசாமிப் பிள்ளை உயிரோடு இருக்க நாற்பத்தியொரு வயதான உதவி மேனேஜரான ராதாகிருஷ்ணனின் அப்பா இறந்தது எல்லோருக்கும் வருத்தமாக இருந்தது.

“நாங்க எங்க போவோம், நாங்க எங்க போவோம்?” என்று ராதாகிருஷ்ணனின் அம்மா நெஞ்சில் அடித்துக் கொண்டு அழ, “எங்கேயும் போக வேணாம். இங்கேயே இருங்க.” கந்தசாமிப் பிள்ளை வெறும் வாயால் சொல்லாமல் ஒரு பத்திரம் எழுதி அவர்கள் விரும்பும் போது அந்த வீட்டைக் காலி செய்ய வேண்டுமென்றும், அதுவரை தொந்திரவு செய்யக் கூடாதென்றும் வருடத்திற்குப் பத்து ரூபாய் மட்டுமே வாடகை அதிகப்படுத்த வேண்டும் என்றும் உத்தரவிட்டார்.

அப்பா இறந்த துக்கத்தில் ராதாகிருஷ்ணன் பள்ளியிறுதி படிக்கும்போது, அவருடைய பதினாறாவது வயதில் அம்மாவும் காலமானாள். மாமாவும், மாமியும் ஆதரவாக இருக்க, ராதாகிருஷ்ணன் படிப்பைத் தொடர்ந்தார்.

“காலி செய்து விடுகிறாயா?” என்று பிள்ளைகள் கேட்டபோது, “நான் எங்க போவேன்?” என்று கைவிரிக்க தொண்ணூறு வயதான கந்தசாமிப்பிள்ளை “போங்கடா அந்தப் புள்ளை இருக்கட்டும். உங்களுக்கு இடமா இல்லை” என்று கடுகடுத்தார்.

மிகப் பெரிய நிலப் பரப்புகளுக்குச் சொந்தக்காரராக இருந்தாலும் மிக நவீனமான சொகுசு பங்களாவில் குடியிருந்தாலும் இந்த நெரிசலான வியாபாரஸ்தலமான ஜார்ஜ் டவுனில் இரண்டாவது மாடியில் காரைப் பெயர்ந்து கம்பிகள் நகர்ந்து சற்று சிதிலமாக இருக்கின்ற இந்த வீட்டுக்குள் அவர்கள் வர அச்சப்

பட்டார்கள். பின்னாலே பார்த்துக்கலாம் என்று இரண்டு, மூன்று வருடம் தள்ளினார்கள்.

கல்லூரியில் படித்து ஒரு வேலை தேடிக் கொண்டு ராதாகிருஷ்ணன் உயர்ந்தபோது மறுபடியும் காலி செய்து விடுகிறாயா என்று கேட்டார்கள்.

“அதெல்லாம் செய்ய முடியாது.”

ராதாகிருஷ்ணன் தெளிவாகச் சொல்லி விட்டார்.

அவர்கள் வழக்குத் தொடர்ந்தார்கள்.

அந்த வழக்கு மூன்றாவது வாய்தாவிலேயே உடைபட்டுப் போயிற்று.

அவராகப் போகும்வரை அந்த வீட்டைக் காலி பண்ண வைக்கக் கூடாது. மீறி சொன்னால், வன்முறையில் ஈடுபட்டால், கோர்ட் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கும் என்று எச்சரிக்கப்பட்டது.

“தெள்ளத் தெளிவா எழுதி கொடுத்துருக்காரு உங்கப்பா. என்ன பண்ணச் சொல்றீங்க? ஒண்ணும் பண்ண முடியாது” என்று வக்கீல்கள் கை விரித்தார்கள்.

கந்தசாமிப் பிள்ளை மரணமடைந்தார்.

அவருடைய குமாரர்கள் அப்பாக்களின் அனுமதியோடு சொத்துக்களைப் பிரித்துக் கொண்டார்கள்.

இந்த வீடு ஒரு பிள்ளையின் மூன்றாவது மகனுக்கு வந்து சேர்ந்தது.

அந்தச் சொத்து வந்தபோது அவன் பள்ளியில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். கல்லூரியை முடித்து, வியாபாரத்திற்குக் காசு தேவை என்றபோது அந்தச் சொத்து ரூபகம் வந்தது. அதற்குள் ஆறு வருடமாகப் போயிருந்தது.

ஆறு வருடம் கழித்து மறுபடியும் வந்து நின்று இந்த வீடு எங்களுக்கு வேண்டுமே என்று ராதாகிருஷ்ணனி



டம் கேட்டபோது "நீங்கள் தொந்தரவு பண்ணுவதாகப் புகார் சொல்லி விடுவேன். மிக மோசமான அளவில் நீங்கள் நடத்தப்படுவீர்கள்" என்று வேகமான ஆங்கிலத்தில் பேச, அந்தப் பேரன்கள் பின்னடைந்தார்கள்.

இன்னும் மூன்று வருடம் காத்திருந்தார்கள். மறுபடியும் வழக்கு தொடர்ந்தார்கள்.

தனக்குக் கிடைத்த இந்த ஒரேயொரு சொத்தை தாம் அனுபவிக்க முடியாமல் ராதாகிருஷ்ணன் தொந்தரவு செய்கிறார் என்று சொல்லப்பட்டது. எங்களுடைய ஜீவனத்தை ராதாகிருஷ்ணன் கெடுக்கிறார் என்று அந்த மகன் வழக்கு தொடர்ந்தான்.

ராதாகிருஷ்ணன் ஆறாயிரம் ரூபாய் வக்கீலுக்குச் செலவு செய்தார். மிகத் தெளிவாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. உங்கள் ஜீவனம் பற்றி அவருக்கு எந்த அக்கறையும் இல்லை. உங்கள் ஜீவனத்திற்கு நீங்கள் வேறு வழி பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். வேண்டுமென்றால் வாடகையைச் சற்று உயர்த்திச் சொல்லலாம். இதுவரை அவர் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த இருநூற்று பத்து ரூபாய் என்பதிலிருந்து எண்ணூறு ரூபாய் என்று கொடுக்க வேண்டும். அடுத்த மூன்று வருடங்களுக்கு இதே வாடகையில் இருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டது.

அந்தப் பையன் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திகைத்துக் கொண்டிருக்க, வேண்டுமென்றே ராதாகிருஷ்ணன், அந்தப் பையன் தம்மை மிரட்டுவதாகப் புகார் கொடுத்தார்.

கோர்ட் போலீஸ் நடவடிக்கை எடுக்கும்படி உத்தரவிட்டது. போலீஸ்காரர்கள் கந்தசாமிப் பிள்ளையின் பேரனிடம் போய் என்னா விளையாடறீங்க. தேவையில்லாத வம்பு காட்றீங்க. அவரு படிச்ச ஐயரு. அவரெல்லாம் கோர்ட்டுக்குள்ள இறங்கினாருன்னா

உங்களைக் கண்ணுக்குள்ள விரலை விட்டு ஆட்டிடுவாரு. உங்களை யாரு ஐயரைக் குடி வைக்கச் சொன்னது? ஐயரைக் குடி வைச்சாலே வம்புதான். நியாய தருமத்துக்குக் கட்டுப்படவே மாட்டான். எல்லாம் இங்கிலீஷ்ல பேசி உங்களை அறுத்துடுவான். வழக்கு வாய்தால்லாம் உங்களுக்குக் கஷ்டம். அவனுக்குச் சுலபம். அவன் வெச்சிருக்கற வக்கீலுக்கு ஒரு விஷயமும் தெரியாது. இவன்தான் மொத்த பாயிண்ட்டையும் எடுத்துக் கொடுக்கறான். இவன் மட்டும் கோட் மாட்டி கோர்ட்ல நின்னா சொத்தை அவனுக்குன்னே எழுதி வாங்கிடுவான். அப்படிப்பட்ட சாமர்தியம். அதனால் சும்மா இருங்க. நீங்க அடிக்க வந்ததா ஐயர் சொல்றாரு. உங்க மேல என்னா கேஸ் தெரியுமா? கொலை செய்ய முயன்றதாகக் குற்றம். நாலு வருஷம் உள்ள போட்டுடுவாங்க. ஏன் ஜெயில் சோறு தின்னணும்னு ஆசையா? சும்மாயிருக்க முடியலை?" என்று சமாதானப்படுத்தி விட்டுப் போனார்கள்.

6

இன்னும் நான்கு வருடங்கள் போயின. தந்தை வாழ்ந்த இடத்திலேயே ராதாகிருஷ்ணன் ரேவதியைத் திருமணம் செய்து குடித்தனம் வைத்துக் கொஞ்சிக் குலாவி குழந்தைகள் பெற்று நல்ல நிலையில் உயர்ந்தார். தேக்கு மரத்தில் செய்யப்பட்ட அந்த நிலைப்படியிலிருந்த மகாலட்சுமிக்கு அவர் இடைவிடாது பூஜை செய்தார். கீழே அந்த இடத்தை கந்தசாமியின் பிள்ளை வேறு ஒருவருக்கு லீஸ் விட, அந்த இடத்தின் ஆளுமையும் அவர்களுக்கு இல்லாது போயிற்று.

ராதாகிருஷ்ணன் மிகப் பெரிய எத்தனாக இருந்தார். இது எனக்குத்தான் சொந்தம். இதைக் காலி



செய்யவே முடியாது என்று தீர்மானமாக பதில் சொன்னார்.

மேலே இருக்கிற ராதாகிருஷ்ணனை மட்டுமல்ல, கீழே இருக்கிற ஷண்முகக்கனி நாடாரையும், கந்தசாமி முதலியாரின் பேரன் யுத்தத்திற்கு அழைத்து உலுக்க வேண்டியிருந்தது.

அந்த யுத்தத்தின் முதல் படியாய் அவன் நாலை அடியாட்களைக் கொண்டு வந்து வீடு காண்பித்தான். அந்த அடி ஆட்கள் அந்த வேலையைச் செய்வதற்காக அவனிடம் பணம் பெற்றார்கள்.

“அவசரப்படாத யாரு, என்னா, அவங்க எங்கெங்க போவாங்க. என்னென்ன தொடுப்பு அப்படியெல்லாம் பார்த்துதான் செய்ய முடியும். வெறுமனே போய் கத்தி யைக் காட்டி மிரட்டினா, ஐயரு வேணா பயப்படு வாரு. ஷண்முகக்கனி நாடார் பளிச்சுனு கூட்டு கொன்னுடுவாரு. அதனால ரெண்டு பேரையும் ஒரு மாதிரி சமாளிக்கணும். ரெண்டு பேரையும் ஒரே மாதிரி கவுக்கணும். கொஞ்ச நாளாகும். ஒரு வருஷம் ஆகும். எங்களை வட்டுடு அந்த வேலைக்கு என்று சொன் னார்கள். மிச்ச காசை வேலை முடிச்ச வாங்கிக் கறோம்” என்று கம்பீரமாய்ப் பேசினார்கள்.

கந்தசாமி முதலியாரின் பேரன் காத்துக் கிடந்தான்.

அந்த அடி ஆட்கள் ராதாகிருஷ்ணனிடம் பகடி பேச ஒரு நாள் மாலை போய் உட்கார்ந்தார்கள்.

“ஆறு லட்ச ரூபா பகடி கொடு. நான் போறேன்” என்று ராதாகிருஷ்ணன் பேசினார்.

அது மிக அதிகம் என்று சொல்லி விட்டுப் போனார்கள்.

கீழே ஷண்முகக்கனி நாடார் “பகடியாவது மகுடி யாவது. இது எனக்குச் சொந்தமான இடம். வெளியே போங்கடா” என்று உரக்கக் கத்தினார்.

ராதாகிருஷ்ணனை நோக்கி, “இனி எங்கயும் போகா தீங்க. அந்த இடம் உங்களுக்குச் சொந்தம்” என்று சொன்னார்.

ராதாகிருஷ்ணனுக்கு ஷண்முகக்கனி நாடாரோடு நல்ல ஸ்நேகம் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் தொடர்ந்து எவ்வளவு நாள் போராட முடியும் என்கிற எண்ண மும் இருந்தது. அதற்கேற்றார்போல் மைத்துனி திருமணம் முடிந்து திரும்பி வந்ததும் மனைவி சொந்த வீடு வாங்க வேண்டும் என்று சொன்னது அழுத்தமாய் பதிந்தது.

சொந்த வீடு எங்கே வாங்கலாம் என்று யோசித்தார்.

அலுவலகத்தில் உள்ள மற்ற உதவியாளர்களோடு பேசினார்.

“ஜார்ஜ் டவுன்லயே புதுசா பிளாட்டெல்லாம் கட்டறாங்க ஸார்.”

“நோ, ஜார்ஜ் டவுன் இனிமே வாழறதுக்கு வசதி யான இடமே இல்லை. இன்னும் கும்பலா ஆகப் போகுது. இப்பவே சாக்கடையெல்லாம் அடிக்கடி அடைச்சுக்குது. எல்லா இடமும் கெட்டுப் போச்சு. மறுபடியும் நோண்டி சாக்கடை போடணும்னா பல கோடி ரூபாய் செலவாகும். அரசாங்கம் பண்ணும்னு நம்பிக்கையில்லை. வீடுன்னா இனிமே தெற்குப் பக்கம் தான் போகணும்.”

“பெரம்பூர் போயிடுங்க ஸார்.”

“இல்லை. பெரம்பூர் பிடிக்கலை. சிம்ஸன் கம்பெனி வந்துடுச்சு ஸார். அதனால தான். ஒர்க்கர்ஸ் ஏரியாவா இருக்கு. இன்னும் பாஷ் ஏரியாவா வேணும்.”

“ஸார்... அடையார் பக்கம் போயிட்டா?”

“அநியாயமா விலை சொல்றாங்க ஸார்.”



“அடையார்லேர்ந்து பெசன்ட் நகர்னு ஒண்ணு போறது ஸார். புதுசு புதுசா வீடு கட்டறாங்க.”

“ரொம்ப கடல் மணல்யா. உப்பு கரிக்குது, கடல் காத்து. ஜன்னலெல்லாம் அரிச்சுப் போறது. கொஞ்சம் தோப்பும் தொறவுமா இருக்கற வீடு, ரிடையர்ட் ஆயிட்டா நன்னா இருக்கற வீடா பார்க்கணும்னு நினைச்சுண்டிருக்கேன்.”

“தாம்பரம் போயிட்டிங்கன்னா.”

“போயிட்டு வர வேணாமாய்யா. தினம் தாம்பரத்து லேர்ந்து இங்க வரது என்ன அரை நாள் ஆகுமே.”

“எலக்ட்ரிக் டிரெயின் இருக்கு ஸார்”

“நாப்பத்தஞ்சு நிமிஷம், அம்பது நிமிஷம் ஆறது வேண்டாம்.”

“கோடம்பாக்கம்தாண்டி விருகம்பாக்கமனு ஒரு இடம்.”

“இல்லை ஸார். அது நம்ம இடமில்லை. அந்த ஒரேயொரு பிரிட்ஜ் ‘எப்போ பார்த்தாலும் டிராபிக் ஜாம். கோடம்பாக்கம் மழை பெஞ்சா ரொம்ப சேறாயிடறது.”

“ஸார், படப்பை பக்கத்துல ஒரு இடம் இருக்கு. ரயில்வே ஸ்டேஷன்லேர்ந்து உள்ளடங்க. அதைப் பார்க்கறீங்களா?”

“உள்ளன்னா எவ்ளோ தூரம்?”

“நாலு கிலோமீட்டர்.”

“அங்கேயிருந்து எப்படியா டிரெயினுக்கு வரது?”

“சைக்கிள்ல வரலாம். ஸ்கூட்டர்ல வரலாம். ஸ்கூட்டரை ஸ்டாண்டுல வச்சிட்டு டிரெயின் ஏறி ஆபீஸுக்கு வந்துடலாம். பெருங்களத்தூர் இறங்கி ஸ்டேஷன்ல வண்டி எடுத்துப் போயிடலாம். ஒரு மாசத்துக்கு அம்பது ரூபாதான் ஸார் சார்ஜ். கூட.

பத்து ரூபா வைச்சா அழகா துடைச்சே வைச்சிருப்பான்.”

“எவ்ளோ இடம் இருக்கு?”

“ஏகப்பட்ட இடம் இருக்கு ஸார்.”

“அங்க மழை சேறு வராதா?”

“இல்லை ஸார். தண்ணி நல்லாயிருக்கும். அத்தனை சேறு வராதா. நீங்க சொன்னா மாதிரி நல்ல நெல்வயல் பூமி. என்னா செடி வச்சாலும் குப்புனு வளருது. பார்த்துட்டு வருவோமா.”

இரண்டு நண்பர்களை அழைத்துக் கொண்டு ஸ்டேஷன் இறங்கி அங்கிருந்து ஆட்டோ ரிக்ஷா பிடித்து உள்ளுக்குள் போய் நிலங்களைப் பார்வையிட்டார்.

பல புல் மேடுகளுக்கு எல்லைக் கற்கள் நடப்பட்டு சர்வே எண் தரப்பட்டிருந்தது.

ஒரு கிரவுண்ட் பத்தாயிரம் என்று சொல்லப் பட்டது.

அவர் பத்து கிரவுண்ட் வாங்குகிறேன் என்று சொன்னதும் தரகர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு அவருக்கு இடங்கள் காண்பித்தார்கள்.

ஒன்பது கிரவுண்ட் இருக்கின்ற ஓர் இடத்தை அவர் பார்த்தார். அதிலிருந்த ஒரு கட்டடம் இடிக்கப்பட்டு, அந்த வீட்டின் தென்னோலைக் கீற்றுக்களைத் தடுப்பாக மாற்றி ஓரிடத்தில் சாய்த்து வைத்திருந்தனர்.

“என்ன அது?” என்று கேட்டார்.

“சும்மா இடம் பார்த்துக்கடான்னு சொன்னாக்க வீடு கட்டிக்கிட்டு கூரை போட்டுக்கிட்டான். புடிச்ச வெளிய தள்ளி வீட்டை இடிச்சுட்டேன். செலவாகிப் போச்சு ஸார்.”

நிலத்தின் சொந்தக்காரன் வேட்டியை மடித்துக் கொண்டு பேசினான்.



ராதாகிருஷ்ணன் ரேவதியை அழைத்துக் கொண்டு போய் நிலம் காண்பித்த பின், தான் பேசிய ஒரே மாதத்தில் தன் புருஷன் வேலையில் இறங்குவதைப் பார்த்து ரேவதி சந்தோஷமானாள்.

“இவ்ளோ நிலம் வேணுமா?”

“உனக்குப் புரியலை. வாங்கிப் போட்டுட்டு மூணு வருஷம் சும்மா விட்டுவோம். சுத்தி வேலி போட்டு வோம். பேர்பாதிய வித்துட்டு அந்த வித்த காகல வீடு கட்டுவோம்.”

“உங்களுக்குப் போயிட்டு வரதுல சிரமமில்லை?”

“கொஞ்சம் சிரமம்தான். அதைப் பார்த்தா நடக்காது.”

“குழந்தைகளுக்குப் பள்ளிக்கூடம் இந்தப் பக்கம். சின்ன சின்னதா பள்ளிக்கூடம் வந்துடுத்து. பசங்களுக்கு நன்னா சொல்லித்தரா.”

“இந்த வருஷமே வீடு மாத்திடுவேளா...?”

“இல்லை. எவ்வளவு தூரம் இந்த ஜார்ஜ் டவுன் லயே தாக்கு பிடிக்க முடியுமோ தாக்குப் பிடிப்போம். முடியவே முடியாது. காலி பண்ணித்தான் ஆகணும் கறபோது படப்பை போற யோசனை பண்ணுவோம். மயிலாப்பூர்லயே ஒரு வாடகை வீடு பார்த்துண்டா முடியாதா?”

“பார்ப்போம். பிரச்னை வர நேரத்துல அதைப் பத்தி யோசனை பண்ணுவோம்.”

“அந்த ஐயரை சட்டரீதியா அசைக்க முடியாது: மிரட்டி அனுப்பலாம். மிரட்டி அனுப்பி நீ போய் மாடியில உட்கார்ந்துட்டா ஷண்முகக்கனி நாடாரை எதுனா பண்ணி துரத்திடலாம். மாடியில ஓட்டை போட்டு உள்ளுக்குள்ள இறங்கி மொத்த சமாசாரத்தையும் கலைச்சுப் போட்டோம்னா அவன் துண்டைக்

காணோம், துணியைக் காணோம்னு ஓடிப் போயிடுவான்.

“ஐயரை மிரட்டிப் பணிய வைக்க முடியும்னு நினைக்கற? பதிலுக்கு ஐயரு மிரட்டினா? அந்தான் பெரிய ரவுஸ் பார்ட்டிப்பா.”

“எடுத்தவுடனேயே மிரட்டிட மாட்டேன். அவரு எங்க வேலை செய்றாருன்னு பார்த்து வைச்சி கிட்டிருக்கேன். அங்கே சில பேருக்கு துட்டு கொடுத்து அவரைக் கவுக்கற வழியைப் பார்க்கலாம்னு எனக்குத் தோணுது. அப்படி கவுக்கறதுக்கு ரெண்டு மூணு பேரைப் பார்த்து வைச்சிருக்கேன்.”

“எப்போதுதான் முடிப்ப?”

“அதான் சொன்னேன். அவசரப்பட்டா நடக்காது. மொள்ளதான் ஆவும்.”

-வீட்டைக் காலி செய்ய வைக்கும் கட்டப் பஞ்சாயத்து பேசிற்று.

“நீ செய்வியா செய்ய மாட்டியான்னே எனக்குத் தெரியலையே.”

“சரி. விடு. நீயே செய்துக்கோ.”

கட்டப் பஞ்சாயத்து வேகமாய்ப் பின் வாங்கியது.

கந்தசாமி முதலியாரின் பேரன் வேறு வழியின்றி அவனைத் துரிதமாகச் செய்யச் சொன்னான். கூடுதலாகக் காக கொடுத்தான்.

ராதாகிருஷ்ணன் அலுவலகத்தில் அவருக்கு எதிராய் விஷம் தூவப்பட்டது.

ஏற்றுமதி என்பது மிக அற்புதமான விஷயம். அதே சமயம் மிக கவனமாகச் செய்ய வேண்டிய விஷயம். இது அரசாங்கச் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு செய்ய வேண்டிய விஷயம் மட்டுமல்ல. வெளிநாட்டின் எதிர்பார்ப்பு மிக அதிகமாக இருக்கும். அதையும்



அவர்கள் எதிர்பார்ப்பைவிட மிக உத்தமமாகச் செய்ய வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டின் மருந்துக் கம்பெனிகள் இவர்களிடமிருந்து பிங்கான் ஜாடிகளை வாங்கின. சில பிங்கான் ஜாடிகள் இடுப்புயர அளவு கூட இருக்கும். கண்ணாடிப் பாத்திரங்களில் வெய்யில் படுவதால் வெளிச்சம் ஊடுருவுவதால் வெளிச்சம் சற்றும் ஊடுருவாத கனமான சீதோஷணத்தைப் பாதுகாக்கக் கூடிய ஜாடிகள் அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டன. கலவையை, சில நாட்கள், சில மாதங்கள் ஆடாமல், அசையாமல் வைக்கும் நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. மிகப் பெரிய அளவில் மருந்துக் கலவையை ஏற்பாடு செய்து கொண்டு, பிறகு, சிறிது சிறிதாக வேறு மருந்தில் கலக்குகிற விதத்தை அவர்கள் செய்து வந்தார்கள். குறிப்பாக திராட்சை ரசம் போன்றவை புளிக்கப் புளிக்க இருமல் மருந்தில் அவற்றைச் சேர்க்க வேண்டியிருந்தது. இந்த விவரத்தையெல்லாம் அந்த வெளி நாட்டு கம்பெனி சொல்லி, உயரமும், அகலமும் திண்மையும் கொண்ட ஜாடிகளைக் கேட்டிருந்தது. வாய் குறுகிய ஜாடிகளும் தேவைப்பட்டன.

ஜாடிகள் செய்வதும், அவற்றின் தரத்தை நிர்ணயிப்பதும் பெரிய வேலையில்லை. அப்படி தரம் பார்த்துப் பிரித்த ஜாடிகளைக் கப்பலில் ஏற்றுவதற்கு முன்பு வைக்கோல் சுற்றி அட்டை வைத்து ஜாக்கிரதையாக ஏற்ற வேண்டியிருக்கிறதே அது ஒரு கலையாக இருந்தது.

கப்பலில் ஏற்றும்போது உள்ளே அடுக்கப்பட்ட ஜாடிகள் பெட்டிக்குள் சாயும் சப்தம் கேட்டால் வயிறு குலுங்கியது. இரண்டு பெட்டி இறங்கும்போது பெரும் வேதனை வந்தது. மறுபடியும் பெட்டியை உடைத்துப் பார்த்து உடைந்த ஜாடிகளை வைக்க வேண்டியிருந்தது. தனித்தனியாக ஒவ்வொரு ஜாடியாக உள்ளே ஏற்றலாம் என்றால் நிறைய பேர் வேலை

செய்து மூன்று நாட்கள் உழைத்தால்தான் ஓரளவு ஏற்றலாம். அப்படி ஏற்றுகிறபொழுது ராதாகிருஷ்ணன் நேரே போய்விடுவார். ஹார்பருக்குப் போவதற்கு முன்பு கிரேன் ஆபரேட்டரைப் பார்ப்பார்.

“இந்தா இருநாறு ரூபா வைச்சுக்கோ. எண்ணூறு ரூபா இறக்கி முடிச்சவுடனே தரேன்” என்று பேரம் பேசுவார்.

அவன் பூ இறக்குவது போல கிரேன் இழுக்கும் பெட்டியைக் கப்பலில் இறக்குவதற்கும் மிக நிதானமாகத் தூக்குவதற்கும் பெட்டியை ஆட்டாமல் அசையாமல் உயர எழுப்புவதற்கும் அவனுக்குச் சன்மானங்கள் தருவார்.

“உடைஞ்சிடுச்சு ஸார்.” என்று அவன் சொன்னால் எதுவும் செய்ய முடியாது.

ஜாடிகள் கப்பலுக்குள் போய் உட்காரும் வரை இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி உத்தரவாதம் எடுத்துக் கொள்ளாது. கப்பல் நகர்ந்த பிறகே அது இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனியினுடைய வட்டத்திற்குள் வரும்.

ஒருமுறை மிகப் பெரிய பெட்டிகள் இங்கிலாந்துக்குப் பயணமாயின. ஜாடிக்கு நாலு பங்கு காசு அதிகம் இங்கிலாந்தில் கிடைத்தது. ஆறு மடங்கு காசு அமெரிக்காவில் கிடைத்தது. அமெரிக்கர்கள் சீனாவிலிருந்து ஜாடிகளை வாங்கினார்கள். ஆனால், இங்கிலாந்தில் மட்டும்தான் இந்திய ஜாடிகளை விரும்பிக் கேட்டார்கள்.

பெரிய சரக்கு முழுவதையும் ஏற்றி முடித்துவிட்டு மாதிரிக்கு இரண்டு பெட்டிகளைத் திறந்து பார்க்க ஒரு ஜாடிகூட உடையாமல் இருந்தது. ஒன்றுகூட உடையவில்லை என்று இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி சான் நிதழ் கொடுக்க, அதையும் இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு முதலாளியிடம் போய் நெஞ்சு நிமிர்த்திக் கொண்டார்.



“நானா நேரா போய் நிக்கறேன். கிரேன் ஆப்ரேட்டருக்குக் காசு கொடுக்கறேன். அந்தக் காசு கொடுக்கலைன்னா சரியா வராது.”

“எவ்ளோ கொடுக்கறீங்க?”

“இரண்டாயிரம் ரூபா.” ராதாகிருஷ்ணன் சட்டென்று ஒரு பொய் சொன்னார்.

“அவ்ளோதானுங்களே? போறும் போங்க இவ்ளோ சரக்கு போகுது ரெண்டாயிரம் ரூபா ஒரு விஷயமா...”

முதலாளிகள் அவரைப் பாராட்டினார்கள். ஆனால் வீடு காலி செய்யாதது எரிச்சலாய்த்தான் இருந்தது.

இரண்டாயிரம் ரூபாய் வவுச்சர் போட்டுக்கொண்டு ஆயிரம் ரூபாயை கிரேன் ஆப்ரேட்டருக்குக் கொடுத்து, ஆயிரம் ரூபாயைச் சுருட்டி பையில் வைத்துக் கொண்டார்.

“உனக்கு என்ன வேணும்” என்று மனைவியிடம் கொஞ்சினார்.

ரேவதி அவரை ஆதரிக்கவும் இல்லை. விலக்கவும் இல்லை.

“ஜாக்கிரதை. பார்த்து, எங்கேயாவது ஏடாகூடம் ஆயிடப் போறது” என்று மெல்ல எச்சரித்தாள். பிறகு அவருடைய கொஞ்சலில் தன்னை மறந்து போனாள்.

7

காசு வந்த குதூகலத்தில் அவர் இன்னும் கம்பீரமாக நடந்து கொண்டார். உரத்து சப்தம் போட்டு டெலிஃபோனில் பேசினார். வேலையாட்களை இலேசாக அதட்டினார்.

அவருக்குத் தாமதமாக வருவது பிடிக்காது. தாமதமாக வந்தவர்களை மிக வேகமாகக் கோபித்துக் கொள்வார்.

“நீங்க கம்பெனி மாடியில இருக்கறீங்க வந்துடறீங்க. வெளிய ரொம்ப டிராஃபிக் ஜாம் ஸார்”.

“பத்து நிமிஷம் முன்னாடிக் கிளம்பணும். நான் சொல்ற மாதிரி எட்டரை மணிக்கு ஆபீஸுக்கு வரதா இருந்தா இந்த ஆபீஸுக்கு வா. இல்லை, விட்டுட்டுப் போயிடு. எந்தச் சாக்கும் எங்கிட்ட சொல்லாதே. எட்டரை மணிக்கு ஆபீஸுக்கு ஒன்பதே முக்காலுக்கு வரியே, உனக்கு வெட்கமா இல்லையா?”

“பர்மிஷன்னு எழுதிக்கோங்க ஸார்.”

“ஏன் பர்மிஷன்? அரைநாள் லீவு போடு.”

“சரி ஸார். அரைநாள் லீவு.”

அவன் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு கம்பெனி வாசலில் உட்கார்ந்து கொண்டான்.

விஷம் தூவ வந்தவர்களின் பார்வையில் அவன் அலுப்பு தென்பட்டது. அவர்கள் நெருங்கி விசாரிக்க அவன் அதிகம் பேசினான்.

“கிரேன் ஆப்ரேட்டருக்கு ரெண்டாயிரம் ரூபா கொடுக்கறதா; நாங்க மூவாயிரம் ரூபா கொடுப் போம்” என்று வேகமாகக் கணக்குப் போட்டார்கள்.

“எதுக்கு கிரேன் ஆப்ரேட்டரைப் போய்த் தொந்தரவு பண்ணிக்கிட்டு...” அவன் மாட்டேன்னுவான். ஒழுங்கு புள்ளை மாதிரி பேசுவான். நீ இப்போதானே கொடுப்ப, மாசா மாசம் எனக்கு ரெண்டாயிரம் கொடுக்கறானே அதுகெட்டுப் போயிடுமே அப்ப டின்னுவான். அதையும் தவிர எங்கனா வந்தா போட்டுக் கொடுத்துருவான்.”

“இப்போ எப்படிப் பண்ணது?”



“கிரேன் ஆப்பரேட்டர் இருக்கற இடத்துல நல்ல பாம்பைப் போட்டுடு.”

“நல்ல பாம்பு சப்தம் போடாம அங்கயே படுத்துக் கிச்சன்னு வச்சுக்க. இல்லை. அவன் ஏறிமிதிச்சுக் கொன்னுட்டான்னு வச்சுக்க, அதெல்லாம் சரியா வாது. அதுவும் தவிர கிரேன் ஆப்பரேட்டர் போட்டுக் கொடுத்துட்டான்னா நாம மாட்டிக்குவோம்.”

“என்னா பண்ணலான்ற?”

“பொட்டி அடிக்கிற ஆசாரி இல்லை, அந்த மாதிரி நான் போறேன்.”

“அந்த ஆசாரி?”

“அவனை மடக்கி எங்கனா அனுப்பு. பொட்டி அடுக்கறதாச் சொல்லி எல்லா பொட்டியையும் அழகா அடுக்கிடு.”

“பிறகு?”

“ஏத்தறதுக்குக் கொஞ்ச நேரம் முன்னாடி பளிச் பளிச் பளிச்சுனு நாலு பக்கமும் புடுங்கி விட்டுடலாம். முக்கால் திட்டத்துக்குப் புடுங்கி விட்டோம்னாக்க கிரேன் மேல ஏறி கப்பலாண்ட போறபோது அடிப் பக்கம் அப்படியே புடுங்கிக்கிட்டு தரையில் பொள பொளன்னு கொட்டும். ரெண்டு பேரு அடிபட் டான்னா பெரிய கேஸ் ஆயிடும்.”

“கேட்க நல்லாயிருக்கு. ஓர்க் அவுட் ஆகுமான்னு தெரியலை.”

அவர்கள் தீவிரமாகப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

ரேவதிக்கு எதனாலோ வயிறு குழைந்து குழைந்து வலித்தது. என்னமோ சரியில்லை என்று தோன்றியது.

“அந்த ஐயரு உன்னைக் கன்னா பின்னான்னு பேச றான் இல்லை. லேட்டா வந்தா உங்கம்மா வரைக்கும் திட்டறான் இல்லை. அவனை நீ எதுனா பண்ண வேணாமா?”

“நீங்க யாரு. நீங்க என்னாத்துக்கு வறிங்க?”

“எங்களுக்கும் அந்த ஐயருக்கும் ஆவலை.”

“ஏன்? எதுனால ஆவலை.”

“எங்க வியாபாரத்தை அந்த ஆள் கெடுக்கறான்.”

“என்னா வியாபாரம் உனக்கு?”

“பிங்கான் ஜாடி.”

அவர்கள் சரமாரியாகப் பொய் சொன்னார்கள்.

அவன் திகைப்போடு கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“நான் என்னா பண்ணணும்னு சொல்றீங்க?”

“ஃபைல்லேர்ந்து கைக்கு கிடைச்ச நாலஞ்சு பேப்பரைப் புடுங்கியாந்து வெளிய கொண்ணாந்து போட்டுடேன்.”

“உங்களுக்கு எதுனா பேப்பர் வேணுமா?”

“எங்களுக்கு என்னாத்துக்குடா பேப்பர். அந்த ஆள் எகிறுறான். கெட்டகெட்ட வார்த்தையில் பேசறான். அவனை அடக்கி வைக்கணும்.”

“ஆமாங்க. என்னையும் அசிங்கமா பேசறான். சோறு சாப்பிடறயா... வேற எதுனா சாப்பிடறயான்னு கேட் கறான். எனக்கு ஒரு மாதிரி ஆயிப்போச்சு. சாப்பாடே அதுக்கு அப்புறம் பிடிக்கலை. இவ்ளோ திமிர் இருக் கறவனை அடக்கி வைக்க வேணாம். ஒரு பேப்பர் கூட வேணாமா.”

“வேணாம். எதுனா கைக்குக் கிடைச்ச பேப்பரை, அவன் முக்கியம்னு நினைச்சுகிட்டிருக்கற பேப்பரைப் பிடுங்கிட்டு வந்துடு.”

“லைசென்ஸ் ஃபைல் ஒன்னு இருக்குது. அதை அப்படியே எடுத்தாந்துடறேன்.”

“கொண்ணாந்துடேன்.”

“எனக்கு எவ்ளோ தருவீங்க?”



“என்னடா கடைசியில எங்க மேலயே கை வைக்கற.”

“உனக்கு எதுனா காரியம் ஆகணுமில்லை. நான் லைசென்ஸ் ஃபைலை எடுத்துட்டு வந்துடறேன். எவ்ளோ தருவீங்க?”

“என்னா... ஒரு நூறு ரூபா தருவேன்.”

“அதுக்கெல்லாம் நாங்க வேலை செய்ய மாட்டோம்.”

“எவ்ளோ வேணும்?”

“ஆயிரம் ரூபா கொடுங்க.”

ஒருவன் பேச ஆரம்பிக்கும்போது மற்றவன் தடுத்து மடமடவென்று ஆயிரம் ரூபாயை எண்ணி அவனிடம் கொடுத்தான்.

“மகனே... நீ சொல்ற அந்த லைசென்ஸ் ஃபைல் வரல, உன்னை பொலி போட்டுருவேன். நாங்க யாருன்னு உங்களுக்கு இன்னும் காணிக்கலை. மொள்ள காமிப்போம்.”

அவர்கள் மிரட்ட அவன் ஆயிரம் ரூபாயோடு நகர்ந்து போனான்.

“தயவு செய்து லைசென்ஸ் ஃபைலை வெளிய வைக்காதீங்கோ. இதைப் பார்க்கற போதெல்லாம் எனக்குப் பக் பக்குங்கறது. எடுத்து உள்ள வச்சுப் பூட்டுங்கோ.”

“இல்லை ஸார் ரெஃப்ரன்ஸுக்குத் தேவைப்படுது.”

“எடுத்து பேப்பர்ல லைசென்ஸ் பத்தின டெய்ஸ் எழுதி வச்சுக்கோங்கோ. லைசென்ஸை வச்சுக்காதீங்கோ. அதை ஜெராக்ஸ் காபி எடுத்துக் கோங்கோ.”

“கரெக்ட் ஸார். எல்லா லைசென்ஸையும் ஜெராக்ஸ் எடுத்துக்கறேன்.”

“டேய்... இங்க வாப்பா”

ஆயிரம் ரூபாய் வாங்கினவனை ஒரு குமாஸ்தா கூப்பிட்டார்.

“இதோ பார் இதுக்குள்ள ஆறு லைசென்ஸ் இருக்கு. இது மொத்தமும் லைசென்ஸ். இது ஒரு லைசென்ஸ். இது ஒரு லைசென்ஸ். புரியறதா. இது ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியா ஜெராக்ஸ் எடுத்துண்டு வா.”

“வெளிய அனுப்பாதீங்கோ ஸார்.”

“என்ன ஸார். ஜெராக்ஸும் எடுங்கறேன். லைசென்ஸையும் வச்சுக்கபடாதுங்கறேன்”

“ஏம்ப்பா... போயிட்டு ஜாக்கிரதையா வா.”

அந்த ஆட்கள் வாசலிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

“என்னடா அது. என்னா எடுத்துட்டுப் போற?”

“இதுதான் லைசென்ஸ் ஃபைல்.”

அவன் கொண்டு வந்து காண்பித்தான்.

“என்னா அது?”

“இதுதான் நாங்க எக்ஸ்போர்ட் பன்றதுக்கு லைசென்ஸ் கொடுத்திருக்காங்க. அந்த ஃபைல்.”

“எங்க எடுத்துக்கிட்டுப் போறே?”

“ஜெராக்ஸ் எடுக்கப் போறேன்.”

“போ... போ... ஜெராக்ஸ் எடுக்கத்தானே...? போயிட்டு வா.”

“நடுவுலேர்ந்து வேணா பேப்பர் சிலது புடிங்கி டட்டுமா.”

“உன் கையில் கொடுத்திருக்காங்க. பேப்பர் புடுங்கினா நீதான் புடுங்கினேன்னு வராதா? முட்டாளே, போ, ஒழுங்கா கொண்டுபோய் ஒழுங்கா திருப்பி எடுத்துக்கிட்டுப் போ.”

அவர்கள் அவனுக்கு அறிவுரை சொன்னார்கள்.



அவன் ஜெராக்ஸ் கடைக்குள் நுழைந்தான்.

“பாண்டியா... எங்க இருக்கற?”

அவர்கள் டெலிஃபோனில் இன்னொருவனைத் தொடர்பு கொண்டார்கள்.

“இங்கதான் ஹைகோர்ட் வாசல்ல.”

“எப்படி இருக்கு, பிஸ்கெட் வியாபாரம்?”

“எதுவோ ஓடுது.”

“ஒரு சின்ன வேலை செய்யணுமே பாண்டியா?”

“என்னா?”

“ஒரு ஃபைல் புடுங்கிக்கிட்டு ஓடிடணுமே.”

“தோ... பார் இதெல்லாம் விட்டு ரொம்ப நாள் ஆச்சு.”

“ஒன்னுமில்லம்மா. நீ ஃபைலைப் புடுங்கிக்கிட்டு ஓடிப்போயிடு. மிச்சத்தை நான் பார்த்துக்கறேன்.

“எங்க கொடுக்கணும்.”

“நான் வந்து வாங்கிக்கறேனே.”

“மாட்டி விட்டுடாதப்பா. நான் ஒரு மாதிரி நல்ல படியா இருக்கணும்னு பார்க்கறேன்.”

“சின்ன வேலை கண்ணு.”

“எவ்ளோ தருவே?”

“அஞ்ச ரூபா. பாண்டியன் ரேட்டு ஜாஸ்தின்னு எங்களுக்குத் தெரியாதா?”

“தோ... வந்துகிட்டே இருக்கேன். ஆள் காமி.”

“சீக்கிரம் வரணும்.”

அவன் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினான்.

“அதோ பார். மடையன் மாதிரி ஒரு பையன் வரான். அவங்கிட்டேர்ந்து அந்த ஃபைலைப் பிடுங்கிட்டுப் போயிடு.”

அவர்கள் காத்திருந்தார்கள்.

இரண்டு இரண்டாக ஜெராக்ஸ் எடுத்த பேப்பரை அடுக்கி நிமிருவதற்குள் ஓரிஜினல் ஃபைலை எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

அவன் தேடினான். முன்னும் பின்னும் அலைந்தான். அங்கிருப்பவர்களை விசாரித்தான்.

அவன் கம்பெனி வாசலில் இருந்தவர்கள் காணாமல் போனார்கள்.

நேரே ஹார்பருக்குப் போய் கப்பலில் ஏற்றத் தயாராக இருந்த பெட்டியின் ஆணிகளை மெல்ல நீக்கினார்கள்.

அவர்களால் எங்கும் போக முடிந்தது. எதுவும் செய்ய முடிந்தது.

பாண்டியன் பிஸ்கெட் கடையில் போய் உட்கார்ந்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

தரையில் ஃபைலை வைத்து அதன் மீது கோணி போட்டுக் கோணியின் மீது ஸ்டூலை வைத்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

ஸ்டூல் இலேசாக ஆடியது.

“என்னாது, கானோமா? லைசென்ஸ் ஃபைலைக் கானோமா. என்னடா சொல்ற?”

அந்த குமாஸ்தா கத்தினார்.

“ராதாகிருஷ்ணன் ஸார்... ராதாகிருஷ்ணன் ஸார்.” ஓடினார்.

“ராதாகிருஷ்ணன் ஹார்பருக்குப் போயிட்டாரே. இன்னிக்கு கன்ஸைன்மெண்ட் மேல ஏறுது.”

கிரேன், பெட்டியை மேலே தூக்கியது. ஓர் ஆள் உயரம் சட்டென்று எகிறியது. இன்னும் மேலே போயிற்று... இன்னும் மேலே போயிற்று.



அந்தப் பெட்டியின் நம்பருக்கு நேரே ஒரு கோடு போட்டு ராதாகிருஷ்ணன் டிக் செய்து கொண்டார்.

இன்னும் ஆறு பெட்டிகள் ஏறினால் வேலை முடிந்துவிடும். பிறகு நேரே வீட்டிற்குப் போய் ஏதேனும் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கொஞ்சம் தூங்கலாம். நாலு மணிக்குக் கம்பெனிக்குப் போனால் போதும். கப்பலில் ஏறிவிட்டது என்று முதலாளிக்குச் சொல்லிவிட்டால் சந்தோஷமாகிவிடுவார்.

குக்கர் வில் என்று சேஃப்டி வால்வை உயரத் தூக்கி, அடித்து ரேவதியின் முதுகில் சூடாய் வந்து விழுந்தது.

ரேவதி அலறினாள். ஓடிப்போய் அடுப்பை அணைத்தாள்.

“என்னாச்சு உனக்கு இன்னிக்கு?” என்று அடுப்பைப் பார்த்துக் கத்தினாள். குக்கரிடம் சீறினாள்.

வாசற் கதவை யாரோ இடைவிடாது தட்டிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். ஓடிப் போய் கதவு திறந்தாள்.

“ராதாகிருஷ்ணன் வந்தாரா? மேல இருக்காரா?”

“இல்லியே கீழே போனவர்தானே.”

“இல்லை. ரொம்ப அர்ஜென்ட்டான விஷயம். வந்தா உடனே ஆபீஸுக்கு வரச் சொல்லுங்கோ.”

“ஆபீஸ் வந்துட்டுதானே மேல வருவார். இதென்ன கேள்வி.”

“இல்லை. ஒரு ஃபைல் காணோம்.”

அவர் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பிப் போனார்.

என்ன பாதியா சொல்லிட்டு ஏதோ போறாரே?

ரேவதிக்கு மறுபடியும் வயிறு குழைந்து வலித்தது. என்னமோ சரியில்லை என்று தோன்றியது.

கிரேன் பெட்டியோடு கப்பல் நோக்கித் திரும்பியது. கப்பலில் உள்ளவர்கள் கொடியசைத்து அந்தப் பெட்

டியைக் கீழிறங்க வரச் சொல்லிக் கட்டளையிட்டார்கள்.

பெட்டி சரட்டென்று பத்தடி கீழே இறங்க உள்ளிருந்த சரக்கு அடிப்பலகையில் மோதி, பலகை பிய்ந்துகொண்டது. ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று பலகைகள் பிய்ய, அத்தனை ஜாடிகளும் வைக்கோல் போருடன் அட்டைகளுடன் கப்பலின் மேல்தளத்தை நோக்கி வந்தன.

கப்பலின் மேல் தளத்தில் இருந்தவர்கள் பிசாசாய் நாலா பக்கமும் ஓடினார்கள். அங்கங்கே ஒளிந்து கொண்டார்கள்.

ஜாடிகள் கப்பலின் மேல் தளத்தைத் 'தாக்கி' நொறுங்கின. பலத்த சப்தம் ஏற்பட்டது.

ராதாகிருஷ்ணன் திகைத்துப் போய் கையிலிருந்த பேப்பரை நழுவவிட்டார். பேப்பர் பறந்து வெகுதூரம் போயிற்று.

“அட... சண்டாளப்பாவி. என்னடா பண்ண?”

“நான் என்னா பண்ணேன். பொட்டி சரியா அடிக்கலை.”

கிரேன் ஆப்பரேட்டர் கீழே இறங்கி வந்து கத்தினான்.

கூட்டம் கூடியது. அதிகாரிகள் வந்தார்கள்.

“பொட்டியில ஆணி புடுங்கிப் பொட்டிருக்காங்கண்ணா.”

அனுபவம் மிகுந்த ஒரு தொழிலாளி கண்டுபிடித்து விட்டான்.

“திட்டமிட்டு என்னவோ பண்ணியிருக்காங்க” என்று சொன்னான்.

அடுத்தப் பெட்டிகளைச் சோதித்த பிறகே அனுப்ப வேண்டுமென்று கப்பல்காரர்கள் கத்தினார்கள்.



நீண்ட விவாதத்திற்குப் பிறகு அடுத்த பெட்டி ஏறியது.

அவருக்குப் பசித்தது. தலை சுற்றியது.

யார் பிடுங்கியிருப்பா?

உயர் அதிகாரிகள் அவரை மேலே கூப்பிட்டு நஷ்ட ஈடு தர வேண்டும் என்றும் கப்பலின் மேல்தளம் விரிசல் விழுந்துவிட்டதென்றும் அதை நிமிர்த்த ஆயிரம் டாலருக்கு மேல் செலவாகும் என்றும் சொன்னார்கள்.

இந்த ஆயிரம் டாலரை கப்பல் கம்பெனிக்கு அனுப்பி வைக்கவில்லையெனில் குறிப்பிட்ட சரக்கை இங்கிலாந்தில் இறக்க முடியாது. அது கையகப்படுத்தப்படும் என்றும் அவருக்குக் கடிதத்தின் மூலம் எழுதித் தரப்பட்டது.

ராதாகிருஷ்ணன் தொலைபேசியின் மூலம் அலுவலகத்திற்குத் தொடர்பு கொண்டார். யாரிடமாவது சாப்பாடு அனுப்பச் சொல்லலாம் என்று யோசித்தார்.

அலுவலகத்தில் அந்த குமாஸ்தா கத்தினார்.

“லைசென்ஸ் ஃபைல் காணாமல் போயிடுத்து ஸார்.”

ராதாகிருஷ்ணன் மயங்கி விழுந்தார்.

8

“அட... கப்பல்ல சாமான் ஏத்தறபோது உடையற துங்கறது சர்வ சாதாரணம். இதுக்கெல்லாம் மயங்கி விழுந்தீங்கன்னா என்னங்க அர்த்தம்.”

அவருக்கு முதலுதவி செய்யப்பட்டது.

பெட்டிகள் ஏறிய பிறகு அவர் அலுவலகத்துக்கு வந்தார்.

“போலீஸுக்குச் சொன்னியா” என்று கேட்டார்.

“இல்லையே. உங்களைக் கேட்டுண்டு சொல்ல லாம்னு நினைச்சண்டிருக்கேன்” என்று குமாஸ்தா சொன்னதும் தலையில் அடித்துக் கொண்டார். உடனே போலீஸுக்கு ஃபோன் செய்தார்.

“காசு திருடலை. பணம் திருடலை. ஃபைல் திருடியிருக்கறான்னா உங்களுக்கு யாராவது வேண்டாத வங்க இருக்காங்க. யார் வேண்டாதவங்க. சொல்லுங்க. ஒரு லிஸ்ட் கொடுங்க. நாங்க விசாரிக்கறோம். நீங்க உதவி செய்யலேன்னா நாங்க ஒண்ணும் சொல்ல முடியாது.”

போலீஸார் மேலோட்டமாகப் பேசிவிட்டுப் போய் விட்டார்கள்.

“வாசல்ல இரண்டு பேர் வந்து உட்கார்ந்திருப்பாங்க ஸார். எப்பவும் வந்து உங்களைப் பத்தி விசாரிப்பாங்க. இது பண்ணிடு, அதைப் பண்ணிடுன்னு சொல்லிடு வாங்க. அவங்கதான் செய்திருக்கணும் ஸார்.”

பியூன் வாயைத் திறந்தான்.

முதலாளிக்கு போன் செய்தார். முதலாளி பேச வில்லை. அவர் மனைவி பேசினார்.

“எக்ஸ்போர்ட் பண்ணதெல்லாம் போதுங்க. நீங்க இடத்தைக் காலி பண்ணுங்க. எங்களுக்கு ரொம்ப தேவைப்படுது அது” என்று சொன்னாள்.

அவருக்குப் புரிந்துவிட்டது.

“நீங்க எங்கனா மாம்பலம், மயிலாப்பூர் வீடு பாருங்க. குடக்கூலி நாங்க கொடுத்துடறோம். ஏன் இங்கேயே நின்னு எங்க பிராணனை வாங்கநீங்க? எங்களுக்குன்னு வந்த சொத்து, நாங்க ஏதாவது வித்து நல்லபடியா வேற இடத்துல முதலீடு பண்ண வேணாமா. உங்களுக்கு சொன்னாலும் புரிய மாட்டேங்குது. இங்கதான் இருப்பேன்னு சட்டமா பேசநீங்



களே. நாடார் பேசறார்னா அது வேற. அவரை எப்படிச் சமாளிக்கறதுன்னு எங்களுக்குத் தெரியும். நீங்க என்னாத்துக்கு வம்புல மாட்டறீங்க. போங்க. சீக்கிரம் காலி பண்ணிக்கிட்டு போங்க, எங்களுக்கு இந்தக் கம்பெனி நடத்தணும்னு அவசியமேயில்லை. அனுப விச்ச வரைக்கும் போதாதா? முப்பது ரூபா பிங்கான் ஜாடிக்கு பதிமூணு ரூபா வைக்கோல். என்னா கணக்கு இது. ஐயரா இருந்துட்டு இவ்ளோ அட்டேழியம் பண்ணீங்களே. காலி பண்ணிக்கிட்டு போனீங்கன்னா நல்லது. நாங்க சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுப்போம். எதுக்கு...? காலி பண்ணுதுக்கு இல்லை. ஃபைலைத் தொலைச்சதுக்கு, ஜாடியை உடைச்சதுக்குன்னு. இனிமே நாங்க பொறுமையா இருக்க மாட்டோம். சீக்கிரம் கிளம்பிடுங்க.”

“நான் வந்து பேசலாமா?”

“வந்து பேசறதுக்கு என்னா இருக்கு. என்னா நினைக்கிறீங்களோ அதை எழுதிக் கொடுத்துடுங்க.”

அவர் இன்னும் இரண்டு மாதத்தில் காலி செய்வதாக எழுதிக் கொடுத்தார்.

எல்லாம் மெளனமாயிற்று. ஃபைல் தபாலில் வந்தது. பைலைப் பார்த்ததும் ராதாகிருஷ்ணன் அழுதார்.

கம்பெனி கலைக்கப்பட்டது. கணக்கு வழக்குகளை முடிக்கும்படி அவரை மட்டும் இருக்கச் சொல்லிட்டு மற்றவர்களை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டார்கள்.

“ஏன் வெறுமனே காலி பண்ணீங்க. நான் பன்னிரண்டு இலட்ச ரூபா கேட்டேன். சரின்னுட்டாங்க. நீங்களும் ஏதாவது கேளுங்க.”

ராதாகிருஷ்ணனுக்கு உள்ளுக்குள்ளே வேகமாகப் பொங்கியது. இதற்குப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று தோன்றியது.

காலை நேரங்களில் ராதாகிருஷ்ணனும், ரேவதியும் காளிகாம்பாள் கோவிலுக்குப் போய் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

எங்கேயோ வெறித்துப் பார்த்து உட்கார்ந்திருப்பவரை ரேவதி பல வகையில் சமாதானம் செய்தாள்.

“அவா பண்ணது அநியாயம். அம்பாள் கிட்ட சொல்லிட்டோம். அம்பாள் கேட்காத விடமாட்டா. கவலைப்படாதீங்கோ, நமக்கு வழிகாட்டாத விடமாட்டா. கவலைப்படாதீங்கோ.”

அவள் எழுந்து வெளியே போனாள். அவர் தூணில் சாய்ந்து கண்மூடி உட்கார்ந்திருந்தார்.

ஒரு மணி நேரம் கழித்து மெல்ல கோயிலைச் சுற்றி வீட்டிற்கு வெளியே போகும் போது சட்டென்று ஒரு மூலையில் ரேவதி உட்கார்ந்திருப்பது தெரிந்தது.

ரேவதி முந்தானையை விரித்து பிச்சை எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் முந்தானையில் பதினாலு ரூபாய் ஐம்பது காசுகள் இருந்தன.

“என்னம்மா, என்ன பன்ற நீ?”

அடிக்குரலில் ரேவதியிடம் கேட்டார்.

“வாரத்துக்கு ஒருநாள் பிச்சையெடுத்துதான் சாப்பிடுவேன். என் புருஷனுடைய கவலையை மாத் துங்கோ... அம்மா... என்னைத் தவிக்க விடாதீங்கோ. அவரை அழ விடாதீங்கோ. வாரத்துக்கு ஒருநாள் பிச்சையெடுத்து என்ன காசு கிடைக்கறதோ அந்தக் காசுலதான் சாப்பிடுவேன். எனக்கு பஞ்சபட்ச பரமான்னம் வேண்டாம். பெரிய படுக்கை வேண்டாம். புருஷ சுகம் வேண்டாம். என் புருஷன் நிம்மதியா இருக்கணும். அதான் வேணும்” என்று சொல்ல நெஞ்சைப் பிடித்துக் கொண்டு ராதாகிருஷ்ணன் பெரும் குரலில் அழத் துவங்கினார்.



பலர் சுற்றி நின்று வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

மனைவி என்பவள் எதற்காக. நாள் தவறாது சோறு சமைத்துப் போடவா? இல்லை, வீடு சுத்தம் செய்யவா, அல்லது படுக்கை அறையில் சுகம் தரவா. இல்லை, உறவினர்களுக்கு முன்பு நகைகளோடும், பட்டுப் பவிஷங்களோடும் பவனி வரவா. தன் சம்பாத்தியத்தை வெளிப்படும் ஷோகேஸாய் இருப்பது தான் மனைவியின் லட்சணமா அல்லது குழந்தை பெற்றெடுக்கும் இயந்திரமா.

ஏதுமில்லை. பிரச்னைகள் ஏற்படுகிற பொழுது அந்தப் பிரச்னைகளை எதிர்கொள்ள புருஷனைத் தயார் செய்வதும் அவன் போர்க்களத்தில் சாயும் போது தான் வாள் உருவி போர் செய்யவும், தோளோடு தோள் நின்று பிரச்னைகளைத் தவிடு பொடியாக்கி வெற்றிக்கொடி ஏற்றுவதும் தான் மனைவியுடைய முக்கியமான வேலை.

பிரச்னையை எதிர்கொள்ளத் தயார் என்று ரேவதி தன்னுடைய இறைவழிபாட்டின் மூலம் தன் புருஷனுக்குச் சொல்லி விட்டாள்.

“இதோ உன்னுடைய அலுவலகப் பிரச்னை உன்னுடையது மட்டும் அல்ல. என்னுடையதும். அதற்காக என் போராட்டத்தை இந்தக் காளிகாம்பாள் கோவி லிருந்து ஆரம்பிக்கிறேன். என் மடிப்பிச்சையிலிருந்து ஆரம்பிக்கிறேன். நான் மற்றவர்களிடம் மன்றாடி என் புருஷனுக்காக நான் இவ்விதம் தவம் செய்கிறேன் என்று மற்றவருக்குச் சொல்லி என்னையும் உறுதிப் படுத்திக் கொள்ளவே இம்மாதிரி இறங்கியிருக்கிறேன். கவலை வேண்டாம். பிரச்னை எதுவும் உங்களுடையது மட்டுமல்ல; என்னுடையதும். உங்கள் அலுவலகத்திற்கும், எனக்கும் சம்பந்தமில்லையென்று என்னைப் புறக்கணித்து விடாதீர்கள். உங்களின் ஒவ்வொரு அசைவையும் எனக்கும் தெரியப்படுத்துங்கள். என்ன

செய்வது என்பதை நானும் யோசிக்கிறேன். இரண்டு பேரும் பேசி கலந்து முடிவு செய்து இந்தப் பிரச்னையின் அடி வேரைக் களைவோம்” என்று சொல்லாமல் சொன்னாள்.

மனைவி என்பவள் உதவி செய்ய வந்தால் அதை ஏற்றுக் கொள்ள ஒரு புருஷனுக்கும் தெரிந்திருக்க வேண்டும். “என் பிரச்னை. நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்கிற ஆணாதிக்கத் திமிர், பிரச்னையின் பளுவை அதிகரித்திருக்கும். மனைவியைப் பிரச்னையிலிருந்து புறக்கணித்தல் மிகப் பெரிய ஆணாதிக்கத் திமிர். “உனக்கு எதுவும் தெரியாது. எனக்கு மட்டுமே சகலமும் தெரியும்” என்கிற அலட்சியம். அகம்பாவம்.

மனைவியைப் பிரச்னையிலிருந்து நகர்த்தி வைக்கிற வன் நம்பிக்கையற்றவன். வாழ்வில் வேறு எந்த மனிதரோடும் தொடர்பு கொள்ள லாயக்கில்லாவன். கூடி வாழும் இயல்பில்லாதவன். அவன் தனித்த மிருகம். நேசிக்கத் தெரியாத ஜென்மம். நேசிக்கத் தெரியாமல் வாழ்ந்தோ. வாழ்வில் வெற்றியடைந்தோ எந்தப் பயனும் எவருக்குமில்லை.

ஆனால், ராதாகிருஷ்ணன் அவ்விதமில்லை. மனைவி கோவிலில் மடிப்பிச்சை எடுத்தது அவரை நெகிழவைத்தது. சில கணங்கள் நெகிழ்ந்து முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு சுவரோரம் போய் அரை நிமிடம் அழுதுவிட்டுச் சுதாரித்துக் கொண்டார்.

‘எனக்காகப் பிச்சை எடுக்கற இல்ல. இது போறும்பா. இந்த ஆதரவு, இந்த ஸ்நேகம் போதும். நான் மறுபடியும் ஜெயிப்பேன். புருஷன் படுகிற அவமானம் தாங்காதுதானே நீயே வலிய அவமானத்தை வரவழைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். இந்த அன்பு போதும். இந்த ஆதரவு போதும். அது என்னை வெறியேற்றும். உக்கிரமாக்கும். இன்னும் வீரம் கொள்ளச் செய்யும். விவேகமாகச் சிந்திக்க வைக்கும். ரேவதி,



நிச்சயம் நான் ஜெயிப்பேன். மறுபடியும் நான் போர்க்களம் போவேன். நிச்சயம் ஜெயிப்பேன். என் கையில் தனுசு உண்டு. காண்டிபம் அதன் பெயர்.

அவர் உள்ளுக்குள் கொக்கரித்தார்.

“போறும்டா... டேய் வா” என்று மனைவியைப் பிரியமாய் ராதாகிருஷ்ணன் அழைத்தார்.

கோவில் கோபுரத்தை மனைவியோடு தாண்டுகிற பொழுது யாரோ அழகாய் கை கூப்பினார்கள்.

எங்கோ எதிலோ இலக்கின்றி லயித்திருந்த மனது சட்டென்று விழித்துக் கொண்டு வணங்கியது. யார் என்று உற்றுப் பார்த்தது.

கும்பிட்டவருக்கு நாற்பது வயதிருக்கும். நரைக்கத் துவங்கியிருந்தது. நீண்ட தாடியும், தலைமுடியும், நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டும், மேலே வெள்ளைச் சட்டையும் இடுப்பில் காவி வேட்டியுமாய் அவர் நின்றிருந்தார்.

முகத்தில் ஒரு ஒளியிருந்தது. அமைதி இருந்தது.

“யாருன்னு தெரியலையே.”

ராதாகிருஷ்ணன் மரியாதையாகக் கேட்டார்.

“எனக்கும் நீங்க யாருன்னு தெரியாது. ஆனால், உங்களுடைய வேதனையைப் பார்த்தபோது வயிறு கலங்கித்து. அவங்களுடைய வருத்தத்துல ஒரு உண்மை தெரிஞ்சது. எத்தனை துக்கமிருந்தா இந்த மாதிரி ஒரு குடும்ப ஸ்திரீ ஒரு கோவில்ல வந்து கணல ஜலம் விட்டு மடிப்பிச்சை கேட்பா. என்ன கஷ்டமோ அப்ப டின்னு ஒரு ஆதங்கம் வந்தது. சொல்லுங்கோ, என்ன கஷ்டம்?”

கோவில் வாசலில் யாரோ கேள்வி கேட்க அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டுமா என்பது போல் சற்று நேரம் அமைதியாக ராதாகிருஷ்ணன் இருந்தார்.

ஆனால், தன் துக்கத்தை யாரிடமாவது வாய்விட்டுச் சொன்னால் தேவலை என்ற எண்ணம் எழுந்தது. கேள்வி கேட்ட முகத்தை உற்றுப் பார்க்க, அவர் அமைதியாக பதிலுக்குக் காத்திருந்தார்.

“எல்லா துக்கமும் ஒண்ணா சேர்ந்தாப் போல ஆயிடுத்து.”

“ம்ம்... அப்புறம்?”

“வேலை செய்யற இடத்துல பிரச்னை. இரண்டு தலைமுறையா இருந்த ஒரு இடத்தைக் காலி பண்ணு அப்படின்னு சொல்றான். காலி பண்ண முடியா துன்னு சட்டரீதியா நான் ஏற்பாடு பண்ணா, அவா ஆள்வச்ச மிரட்டறா. வேலையிலே குத்தம் கண்டு பிடிக்கறான். முக்கியமான ஃபைலைத் திருடிக்கிட்டு ஓடிடறான். நான் இந்த வம்புக்கு வரலை; காலி பண்ணிடறேன்னு சொன்னவுடனே எல்லாத்தையும் டக்குனு நிறுத்திட்டு சிரிக்கிறான். ஃபைலும் திரும்ப வந்துடுத்து. அது பெருசாகறதுக்கு நான் ரொம்ப உழைச்சுருக்கேன். சீரா இருக்கணும்னு நான் ரொம்ப பாடுபட்டிருக்கேன். எல்லாத்தையும் சுத்தமா துடைச்ச எடுத்துட்டு கொஞ்சம்கூட நன்றியில்லாமல், வாடகை கிடைக்கும்னு ஒரே காரணத்துக்காக என்னை வெளியே துரத்தறான். இந்தக் கட்டடத்துக்குக் கீழே இருக்கற வியாபாரியை ஒண்ணும் பண்ண முடியலை. என்னைத் துரத்தறதுதான் அவனுக்கு பெரிய வெறி. நான் தோத்துட்டேன். அவன் பணபலத்துக்கு முன்னாடி, ஆள் பலத்துக்கு முன்னாடி, நிக்க முடியாம தோத்துட்டேன். நான் தோத்தது பார்த்து என் பொண்டாட்டி அழறா.”

“அவ்ளோதானே. வாழ்க்கையிலே வெற்றியும் தோல்வியும் சகஜம். ஜெயிக்கற போது அலட்டவும் கூடாது, தோக்கறபோது அழவும் கூடாது.”



விசாரித்தவர் கையைக் கட்டிக் கொண்டு நிதானமாகப் பேசினார்.

“நம்மள மாதிரி இருக்கறவங்க எதிரிகளை அழிக்க முடியாது. நம்மால பழி வாங்க முடியாது. பதிலுக்குப் பதில்னு பண்ண முடியாது. ஆனால், அவனை உருத் தெரியாம அழிக்கமுடியும். நம் பக்கம் தர்மம் இருந்தா அவனைக் கதறடிக்க முடியும். கடவுளே. . . நல்லவங்களுக்குக் கெடுதல் பண்ணிட்டேனென்னு அவனை விம்ம வைக்க முடியும். இதே தெருவுல எங்க குருநாதர் இருக்கார், சங்கரன்னு பேரு. உங்களை மாதிரி, என்னை மாதிரி குடும்பஸ்தர். இரண்டு பொண் குழந்தைகள் உண்டு. ஒரு பொண் குழந்தைக்கு போன மாசம்தான் ஜாம் ஜாம்முன்னு கல்யாணம் பண்ணார். அவரைப் போய் பாருங்கோ.”

“எப்போ பார்க்கறது?”

“பெரிய கிரிமினல் லாயர்கிட்ட குமாஸ்தாவா இருக்கார். உத்தியோகம்தான் குமாஸ்தா. ஆனா, கேஸ் கட்டைக் கையில் எடுத்தவுடனே சொல்லிடுவார். இந்த கேஸ் ஜெயிக்கும் ஜெயிக்காதுன்னு. முடியும், முடியாதுன்னு சொல்லி விடுவார். கேஸ் வக்கீல்கிட்ட போனவுடனே வக்கீல் அந்தப் பேப்பரை, சங்கரன்கிட்ட கொடுத்து சங்கரன் இது என்ன அப்படின்னு கேட்பார். கொஞ்ச நேரம் கையில் அந்தக் கேஸ் கட்டை வச்சுண்டு முன்னயும், பின்னயும் பார்த்துட்டு ‘ஒண்ணும் சரியா இல்லையே வேண்டாம்னு சொல்லிடுங்கோ’ அப்படின்னுடுவார். அடுத்தது யார் என்ன சொன்னாலும் எத்தனைக் காசு கொடுத்தாலும் அந்தக் கேஸை வக்கீல் எடுத்துக்க மாட்டார். இன்னிக்கும் கோர்ட் வராண்டாவுல சங்கரன் நடந்து போனார்னா பெரிய பெரிய வக்கீலெல்லாம் நமஸ்காரம்னு சொல்லாமப் போக மாட்டா. ஏன், நீதிபதிகள் கூட கூப்பிட்டு அவர்கிட்ட உபதேசங்கள் கேட்டுப்பா.”

“ஏதாவது பூஜை பண்றவரா?”

“இல்லை. போய்ப் பாருங்கோ தெரியும்.”

“அவங்க விலாசம் என்ன?”

“இதே தெரு, பதினைஞ்சு வீடு தள்ளிப் போங்கோ. நீங்க சொன்னேனே இரண்டு தலைமுறையா இருக்கேன்னு, அவர் ஆறு தலைமுறையா இருக்கார். பழைய வீடு. மாடி முழுக்க அவாளுக்குச் சொந்தம். வீட்டுக்குள்ள போனாலே கிறுகிறுன்னு வரும். யாரோ தோள் பக்கம் புடிச்சு நிக்கறாமாதிரி தோணும். நான் சொல்லிக் கேட்கறதைவிட நீங்களா அனுபவிச்சுப் பாருங்கோ. போகும் போது உங்க வீட்டுக்காரம் மாவைக் கூட்டிண்டுப் போங்கோ. உங்களுக்குச் சரியாவரும்.”

“நீங்க யாருன்னு சொல்லலையே.”

“என் பேரு ஜெகன்னாதன். முப்பது வருஷத்துக்கு முன்னாடி நீங்க பட்ட கஷ்டத்தையெல்லாம் நான் அனுபவிச்சுருக்கேன். என் மேல கொலை கேஸ் இருந்தது. நான் பண்ண ஒரே தப்பு அவனைப் பார்த்து கொன்னுடுவேன்னு சொன்னதுதான். பழி வாங்கணும்னு அவன் என்ன தெரியுமா பண்ணான். டக்குனு காணாமப் போயிட்டான். அவன் பொண்டாட்டி என் மேல கேஸ் போட்டா. போலீஸ்காரன் என்னைக் கைது பண்ணிட்டுப் போய் உள்ள வைச்சு தாறுமாறா அடிச்சான். ‘எதுக்குக் கொலை பண்ண? எப்ப கொலை பண்ணே. கொலை பண்ணி என்ன பண்ணினேன்’னு கேட்டான். மாட்டிவிட்டுட்டான்னு நல்லா தெரியுது. மீளத் தெரியலை. அப்போ சங்கரனே தேடிண்டு எங்கிட்ட வந்தார். நான் என்ன செய்யணும்னு சொன்னார். அவர் சொன்னதைச் செய்தேன். மூணாவது நாள் அவன் கார் விபத்துல மாட்டி நான் இந்த ஆஸ்பத்திரியில இருக்கேன்னு டெலிக்ராம் கொடுத்துட்டான். நான் அவனைக் கொலை பண்ண



லைன்று விடுதலை ஆயிட்டேன். அவர் இல்லைன்னா என் வாழ்க்கை முடிஞ்சிருக்கும். இந்த மாதிரி நிறைய இருக்கு. நான் சொல்றேன். போங்கோ, போய் அவரைப் பாருங்கோ."

ராதாகிருஷ்ணனுக்கு ஒரு நம்பிக்கை தோன்றியது. அவர் தம் மனைவியோடு ஜெகன்னாதன் சொன்ன விலாசத்தைத் தேடத் துவங்கினார்.

(9)

"யாரு? சங்கரன் ஸாரைத் தேடறீங்களா... இந்த வீடுதான்."

விசாரிக்காமலேயே வீட்டை அடையாளம் காட்டினார்கள். நிறைய பேர்கள் விசாரித்திருப்பார்கள் என்று இதனால் புரிந்து போயிற்று.

இந்தப் பகுதியில் வந்து தயங்கி நின்றால் அவர்கள் சங்கரன் வீட்டைத்தான் தேடுகிறார்கள் என்பதாக அங்குள்ளவர்கள் தெள்ளத் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்டு, 'யார், சங்கரன்தானே?' என்று பேச ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். நல்ல இடத்திற்கு நான் வழி காட்டுகிறேன் என்று சற்றுப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வழி காட்டுகிறார்கள்.

அவர்களைக் கடந்து சங்கரன் வீடு நோக்கிப் போகும்போது அவர்களையே பார்க்கிறார்கள். பாவம் என்ன கஷ்டமோ என்பதுபோல் அவர்கள் கண்கள் பேசுகின்றன. அப்படிக்க் கஷ்டப்பட்டவர்கள் பலபேர் சங்கரன் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் இதிலிருந்து தெரிகிறது.

தெரு ஓட்டிய வீடு, கடைசி வாசற்படியில் கொலமிட்டு அதில் ஆரத்தி கரைத்துக் கொட்டியிருந்தது. ஆக, இந்த வீட்டில் ஏதோ விசேஷம். ஆனால், உற்றுப்

பார்க்க பலமுறை ஆரத்தி கொட்டியிருக்கிறதால் தினமும் ஆரத்தி கரைத்துக் கொட்டுவார்களோ என்றும் தோன்றுகிறது.

தெருவிலிருந்து இடுப்புர வராண்டாவுக்கு மூன்று படிகள் ஏறி நிற்க அந்த வீட்டின் அமைப்பும் தான் இருக்கும், வீடு போலவே இருந்தது. அதுவும் நூறு வருஷத்திய வீடு.

தேக்கு மரக்கதவு. வாசற்படி. வீட்டு வாசலில் கஜ லட்சுமி இருந்தாள். இந்த வீட்டு வாசலில் அமிர்த குடம் இருந்தது. இரண்டு அன்னப்பட்டிகள் இருந்தன. அன்னப் பட்டிகளுக்கு அடுத்தபடி குலை தள்ளிய வாழைகள் இருந்தன. இதுவும் மிக மங்கலமான ஒரு வாசற்படி. மிகப் பழையமையான வாசற்படி.

பிராமணர்கள் வீட்டு வாசற்படி இப்படித்தான் இருக்கும். பிராமணர்கள் வீட்டு வாசற்படியில் கஜலட்சுமியை வைத்திருப்பார்கள்.

அவர்கள் படியேறும் சப்தம் கேட்டு ஜன்னல் வழியே தெரிந்த பெண்மணி ஓடிவந்து மரக்கதவு திறந்தாள். மரக்கதவு சற்று ஓசையுடன் திறந்து கொண்டது.

"யாரு சங்கரன் ஐயரா... மாடிக்குப் போங்க." கீழ் உள்ளவர்கள் ஐயர் இல்லையென்று பேச்சிலும், சங்கரனைக் குறிப்பிட்ட விதத்திலும் தெரிந்தது.

அந்தப் பெண்மணிக்கு நாற்பது வயதிருக்கும். "ரொம்ப தொலைவிலேர்ந்து வறீங்களா. மூஞ்சியெல்லாம் வேர்த்திருக்கே. கண்ணு கலங்கியிருக்கு. வாங்க கைகால் கழுவிவிட்டு மாடிக்குப் போங்க" என்று கதவைப் பெரிதாகத் திறந்தார்.

கதவு தாண்டி ரேழி. ரேழி தாண்டி இன்னொரு கதவு. இன்னொரு கதவு கதவு தாண்டி பெரிய முற்றம். முற்றம் தாண்டி இன்னொரு ரேழி என்று நாலுகட்டு வீடு என்பது தெள்ளத் தெளிவாகப் புரிந்தது.



ராதாகிருஷ்ணன் தன் மனைவி ரேவதியைப் பார்த்தார்.

“ரேவதி முகத்தை அலம்பிக்கலாம் போலதான் தோன்றுகிறது” என்று சொல்ல அவர்கள் இருவரும் உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

அந்தப் பெண்மணி கிட்டத்தட்ட முற்றத்திற்கு ஓடினாள். போகும்போதும் அடுத்த கதவையும் பெரிதாகத் திறந்து வைத்தாள். முற்றத்தின் ஓரத்தில் குழாய் இருந்தது. குழாய் திறக்க முக்கால் நிரம்பியிருந்த பெரிய வெங்கல கங்காளம் புளி போட்டு பளபள வென்று தேய்த்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. வீட்டில் அதிக சாமான்கள் இல்லை. ஆனால் சுத்தமாக இருந்தது.

அந்த வீட்டுக் கூடத்திலும் பெரிய மாக்கோலம் போட்டு நாளாகி மெல்லத் தேய்ந்து போயிருந்தது. வீட்டின் அடிப்பகுதியில் காவியும், வெள்ளையும் பூசியிருந்தார்கள். ஒருவேளை அங்கு ஹோமங்கள் ஏதும் நடந்திருக்குமோ என்னமோ என்று ராதாகிருஷ்ணன் நினைத்துக் கொண்டார். சொம்பை நீரில் முக்கி முகம் அலம்பிக் கொண்டார். கழுத்தில் மார்பில் நீர் விட்டுக் கொண்டார். கை கால் கழுலிக் கொண்டார். இன்னொரு சொம்பு ஜலம் எடுத்து மனைவியிடம் கொடுத்தார்.

மனைவி முகம் அலம்பிக் கொள்ள துவங்கினாள். கை ஜலம் முகத்தில் தெளித்து அலம்பியதும் சட்டென்று திரும்பி அந்தப் பெண்மணியிடம் குங்குமம் இருக்கா என்று இலேசான பயத்தோடே கேட்டாள்.

“இருக்குமா இருக்கு. நல்லா முகம் கழுவிக்கோங்க. சோப்பு தரட்டுங்களா” என்று கேட்க ஒரு தயக்கத் துடன் ரேவதி சரி என்று சொன்னாள். அந்தப் பெண்மணி மறுபடியும் உள்ளே ஓடினாள்.

புதுசோப்பைக் கொண்டு வந்து பிரித்து ஒரு டப்பாவில் வைத்து, அவளிடம் நீட்டினாள். அவனுக்

கும் சோப்பு போட்டுக்கொண்டு முகம் தேய்த்துக் கொள்ளலாம் என்று தோன்றியது.

“நீங்க சோப்பு கேட்டுக்கறேளா, புது சோப்புதான்” என்று ரேவதி கேட்டாள். மறுபடியும் அவர் முகம் அலம்பிக்கொண்டார். சோப்பால் முகம் தேய்த்துக் கொண்டார். கண்ணில் நீர் வழிய மேல் துண்டை எடுத்து முகத்தை துடைத்துக் கொண்டார்.

“எதுக்கு அதை ஈரம் பண்ணிங்க. இந்தாங்க டவல்.” டவல் தரப்பட்டது.

அவருக்கு அந்த உபசரணை ஆச்சரியமாக இருந்தது. மேலே சங்கரன் ஐயரை பார்க்க வருபவர்களை யெல்லாம் இப்படி வரவேற்பது வழக்கமுண்டோ என்று எண்ணம் வந்தது. சங்கரய்யர் அப்படிக்கட்டிப் போட்டிருக்கிறாரா என்று கேள்வி வந்தது. அவ்வளவு பெரிய ஆளா என்று ஆச்சரியம் எழுந்தது.

முகம் துடைத்துக் கொண்டு வீடு சுற்றிப் பார்த்தார். சுவரில் விளக்குப் பிறை இருந்தது. விளக்கு இன்னும் எரிந்து கொண்டிருந்தது. சுவரில் பழங்காலத்துப் படங்கள் மாட்டப்பட்டிருந்தன. ரவிவர்மாவின் தலை விரித்த லட்சுமியும் சரஸ்வதியும் திசைக்கொருவராய் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். நடுவில் ராமர் பட்டாபிஷேகம் எல்லாம் மூன்றடிக்கு நாலடி படங்கள் நூறு வருஷத்துப் படங்கள்.

“யார் வீடு இது?”

ராதாகிருஷ்ணன் அடிக்குரலில் கேட்டார்.

“எங்க வீடுதான்.”

அந்த நாற்பது வயதுப் பெண்மணி பொதுவாகச் சொன்னாள்.

“இல்லை. ஓனர் யாருன்னு கேட்கறேன்.”

“எங்க மாமனார். பேர் துரைசாமி.”



“முதலியாரா?”

“இல்லை. நாயக்கர்.”

“துரைசாமி நாயக்கருக்கு முன்னாடி யாரு?”

“அவங்க அப்பாரு. அவங்க அப்பாவுக்கு அப்பாரு. இது வெள்ளைக்காரன் காலத்துல அவங்களுக்குக் கொடுத்த வீடு. ஒரு வீடா இருந்ததை மூணு மாடி கட்டடமா மாத்திட்டாங்க.”

“மூணு மாடியா?”

“ஆமாம்.”

“மேல சங்கரன் வாடகைக்கு இருக்காரா?”

“ஆமாம்.”

“வாடகை என்ன?”

“அவரு இருக்கறதுக்கு நாங்க கொடுத்து வச்சிருக்கணும். மாசாமாசம் அவரா பேங்க்ல கட்டிட்டுக் கொடுத்துட்டேன்னு சொல்வாரு. சரின்னு சொல்லுவோம். எவ்ளோன்னு கேட்கறதில்லை.”

“சரி, அதுக்கு மேல்மாடியில யார் இருக்கா?”

“அவருதான் இருக்காரு.”

“ரெண்டு மாடியிலேயும் சங்கரனா.”

“ஆமாம். முதல் மாடியில கூட்டம் நடக்கும். பூஜை நடக்கும். பாட்டுக் கச்சேரி நடக்கும். அதுக்கு மேல் மாடியில அவரு குடித்தனம் இருக்காரு.”

“இங்கயும் பூஜை பண்ணுவாங்க போலிருக்கே.”

“ஆமாம். ஹோமங்களெல்லாம் பன்றதா இருந்தா சங்கரன் ஐயர் கீழே வந்துருவாங்க.”

“நாங்க ஜார்ஜ் டவுன்ல இத்தனை நாள் இருக்கோம். இவரு யாருன்னே தெரியலையே.”

“வெளிய ஜாஸ்தி இவர் போறதுமில்லை. தன்னைப் பத்தி சொல்லிக்கறதுமில்லை. ஆனா, தெரிஞ்சவங்க மறுபடி மறுபடி வந்துருவாங்க.”

“ஐயா என்ன பன்றாங்க?”

ராதாகிருஷ்ணன் ஆவலோடு கேட்டார்.

“நல்ல வார்த்தைச் சொல்லுவாங்க. போய் பிரச்னைன்னு கேட்டா கண்ணை மூடிக்கிட்டு மெளனமா இருப்பாங்க. டப்புனு கண்ணைத் திறந்து, ஆகும் ஆகாதுன்னு சொல்லுவாங்க. என்னமோ அவரு பேசறத கேட்டா மூணு காலமும் தெரிஞ்ச முனிவர் மாதிரிதான் இருக்கும்.”

“இன்னும் புரியும்படியா சொல்லுங்களேன்.”

ராதாகிருஷ்ணன் அவளைப் பார்த்து திரும்பி உட்கார்ந்து கொண்டார். ரேவதியும் ஆவலாக இன்னொரு நாற்காலியில் அவளைப் பார்த்தபடியே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“உதாரணமா கேட்கறீங்களா? நிறைய சொல்லலாம். என் தங்கச்சி மாமனார் வீட்லேர்ந்து அவங்க பொண்ணு சரியா இல்லைன்னு கூட்டிக்கிட்டு வந்தாங்க. உண்மையிலேயே என்ன பிரச்னைன்னு எனக்கே தெரியாது. என் தங்கச்சிக்கும் அரைகுறை யாகத்தான் தெரியும். அவங்க வீட்டுப் பிரச்னை நாம பேசுவானேன்னு சொல்லிட்டு, என் தங்கச்சியும் மெளனமா இருந்துட்டா, எங்கிட்டயும் சொல்லலை. நானும் வந்த விருந்தாளிய சரின்னு சொல்லி உட்கார வச்ச சாப்பாடு போட்டேனே தவிர என்னா பிரச்னைன்னு கேட்கலை. உள்ள போய் காலடி எடுத்து வச்சவுடனே ஒரு உறுமல். சட்டுனு திரும்பிப் பார்க்கறாரு. என்னா புருஷன் போயிட்டானா. உன்னோட குடித்தனம் பண்ண முடியாதுன்னு போயிட்டானா, போகட்டும் விடு. அவனை விட்டுடு. அந்த நாய் எங்கயோ போய் செருப்படி படப் போகுது. அவனைத் தேடாத அவனை விட்டுடு.”

அந்தப் பொண்ணு பெருசா அழ ஆரம்பிச்சது. அந்தப் பொண்ணோட அப்பா, அம்மாவைக் கிட்ட



கூப்பாரு. டைவர்ஸுக்கு அப்ளை பண்ணுங்கோ. நான் நின்று வாங்கித்தரேன். என்னடா உள்ள நுழைஞ்சவுடனே இப்படி பேசலாமான்னு தோணுதா. உன் பொண்ணு உயிரோட இருக்கணும்னா அவனை விட்டு விலகியிருக்கறதுதான் முக்கியம். இருந்து ரெண்டு வருஷம் கழிச்சு மறுபடியும் வேற ஒருத்தனோட அவளுக்குத் திருமணம் ஆகும். ரொம்ப சந்தோஷமா இருப்பா. இதுக்கு வெட்கப்பட வேணாம். அச்சப்பட வேணாம். இப்படி ஆயிடுச்சேன்னு நொந்து கொள்ள வேணாம். குழந்தை நல்லாயிருக்கணும். அதான் முக்கியம்னு சொல்லி ஒரு நாள் முழுக்க கூடவே இருக்கச் சொன்னார். அந்த மாப்பிள்ளை எப்படியிருப்பான்னு என் தங்கச்சிக்கும் தெரியாது. எனக்கும் தெரியாது. இவன் எப்படியிருப்பான்னு அக்கக்கா புட்டு வைக்கறாரு. பச்சைக்கறி சாப்பிடணும்னு ஆசைப்படறான் இல்ல. அவன் கூட எவ குடித்தனம் பண்ண முடியும்? அப்படின்னு கேட்டாரு. அந்தப் பொண்ணு ஆடிப்போச்சு.

“எனக்கு மட்டும்தாங்க தெரியும். வேணும்னாலும் வெந்நீர் முக்கி பச்சைக்கறி சாப்பிடுவாரு. அப்ப டின்னா அதான் வலுவுன்னு சொல்வாரு. தங்கச்சி மாமனார் ஏம்மா இதெல்லாம் எங்கிட்ட சொல்ல லைன்னு ஒரே சண்டை. அந்தப் பொண்ணு இடிஞ்சு போய் உட்கார்ந்தது. நான் தனியா கூட்டிட்டுப் போய் அவர் என்ன சொன்னாரோ அதுப்படி கேட்டுக்கோ. நீயா எதுவும் தீர்மானம் பண்ணாத. வேணும்னா மறுபடியும் வா. என் வீட்ல தங்கியிரு. ரெண்டு நாள் உட்கார்ந்து என்ன, ஏதுன்னு விவரமா கேட்டுக்க. உங்கப்பா அம்மாவ கூட்டிட்டு வராத. பேச முடியாத படி போயிடும்னேன். அந்தப் பொண்ணு நான் மெள்ள வரேன்ப்பா. இவங்க வீட்ல தங்கிக்கறேன்னு என்கூட தங்கிடுச்சு. ஒரு வாரம் இங்க இருந்தது. மேல

போவும். பூஜையில் கலந்துக்கும். திரும்பி வந்துரும். சாயந்தரம் பூஜையில் கலந்துக்கும். திரும்பி வந்துரும்.

“ஏழாவது நாள் ஐயரு கூப்பிட்டுச் சொன்னாரு. எல்லா பூஜையும் உனக்காக பண்ணிட்டேன். தாயே உனக்கு ஒரு கவலையும் இல்லை. இன்ன தேதிக்கு இந்த வக்கீலை வச்சு அப்ளை பண்ணு அப்படின்னு சொல்லி கையில் ரட்சை கட்டி அனுப்பினார். டைவர்ஸ் நோட்டீஸ் பார்த்து ஆ... ஊ...ன்னு குதிச் சான். அப்புறம் டைவர்ஸ் வாங்கிடலாம்னு சொல்லி, அவனும் அப்ளை பண்ணி மியூச்சவலா பிரிஞ்சி டாங்க. கொண்டு போன பாத்திரம், பண்டம், பீரோ, கட்டில் எல்லாத்தையும் திருப்பிட்டா.

“இவளுக்குச் சொந்தக்காரனே முன்னால வந்து நான் இவளைக் கட்டிக்கறேன்னு சொல்லி, இவ வீட்டோட மாப்பிள்ளை ஆயிட்டான். அவ அப்பா, அம்மாக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். எங்க ஊர்ல, எங்க ஜாதியில மாப்பிள்ளை எதிர்க்க, மாமியார் வந்து பேச மாட்டாங்க, இப்போ அந்தப் பொண்ணோட அம்மா முத்து... முத்து... முத்துக்குமார்னு போக வர மாப் பிள்ளை பேர் சொல்லிக் கூப்பிட்டு புள்ளை மாதிரி வச்சு கொண்டாடிக்கிட்டிருக்காங்க. இப்போ அந்தப் பொண்ணு உண்டாகியிருக்கா. போனவாரம் கூட வந்திருந்தா. இந்த மாதிரி நிறைய சொல்லலாம்.”

“அவரு குறி சொல்றவரா?”

“இல்லீங்க. பொய்யில்லை. ஒரு அம்மாவோட புருஷன் ரொம்ப முரடு. தொட்டதுக்கெல்லாம் அடி உதைன்னு எகிறுவாரு. வந்து ஐயாகிட்ட விவரம் சொல்லி அழுதாங்க. ஐயா தினம் வந்து போய்கிட்டிருன்னு சொன்னாங்க. அந்தம்மா சாயந்தரம் ஒரு அரைமணி நேரம் வரும். உட்கார்ந்திருக்கும். அவரு வந்துடுவாரு. லேட்டாயிடுச்சுன்னு விறுவிறுன்னு வீட்டுக்குப் போயிடும். ஆனா அதுவே கையால



தொடுத்த ரெண்டு முழம் பூ கொண்டு வந்து ஐயாகிட்ட கொடுக்கும். மூணு மாசம் இப்படி தினம் கொண்டு வந்து கொடுத்தது, ஐயா என்ன பண்ணாங்களோ, ஏது பண்ணாங்களோ? ஒரு நாள் அந்தப் புருஷன் வந்து “ஓ”ன்னு அழுது, இனிமே என் பொண்டாட்டியைத் தொந்தரவு பண்ண மாட்டேன். இது சத்தியம். அம்பாள் மேல சத்தியம்னு சொல்லிட்டுப் போயிட்டாரு. ஏன் என்னாச்சு அப்படின்னு சுத்தி இருக்கறவங்க கேட்டாங்களாம்.

“பொண்டாட்டிய தொந்தரவு பண்ணா என்னவிதமான நரகம் கிடைக்கும்னு மூணு தடவை கனவாச்சாம். அவனுடைய கை விரல்களையெல்லாம் சுத்தி வச்சு நசுக்கறாங்களாம். எழுந்த அரைமணி நேரம்கூட விரல் வலிக்குமாம். முதல்ல இது கனவுன்னு இருந்த அப்புறம், தினம் கனவு வரவே பயந்துட்டாராம். மனைவிகிட்ட ஜாஸ்தி வம்பு வச்சிக்காத இருந்தாராம். கோபம் வருது அப்படின்னா மறுபடியும் விரலெல்லாம் வலிக்க ஆரம்பிக்குமாம். வீட்டுக்குப் போய் மனைவியைக் கோவிக்கணும். அடிக்கணும்னு பல்லை கடிச்சுக்கிட்டிருக்கும்போது முழங்கால்ல எதுனா ணங்குனு இடிபடுமாம். யாராவது சைக்கிள் வந்து பின்னாடி இடிச்சுடுவாங்களாம். எப்போ மனைவி மேல கோபம் வந்தாலும் எங்கேயாவது அடிபடுதுன்னு பார்த்து ஒருநாள்; இது யாரோ நம்மள கடுமையா எச்சரிக்கறாங்கன்னு தெரிஞ்சு யாரு யாருன்னு கேட்டபோது, இன்னொரு கனவு வந்ததாம். சங்கர ஐயர், இது நியாயமா, நல்ல பொண்ணை சித்ரவதை பண்ணியே, நீ நல்லாயிருப்பியா? அப்படின்னு கேட்கறாராம். ஒழுங்கு மரியாதையா அடங்கப் போறியா அப்படின்னு சொல்லிக் கேட்டுக் கனவு கலைஞ்சு போச்சாம். எழுந்து உட்கார்ந்து என்ன பண்ணதுன்னு தெரியாம மொள்ள பொண்டாட்டிய எழுப்பி யாரு சங்கர ஐயருன்னு கேட்டு அவ சொல்ல... என்னா...

அவராண்ட சொல்லி எதுனா மருந்து வச்சிட்டியா எனக்கு, அப்படின்னு கேட்க, அதெல்லாம் பண்ணலை. தினம் பூ கட்டிக் கொடுக்கறேன். அப்படின்னு சொல்ல அவரு எழுந்து வெளிய போயிட்டாராம்.

“சங்கரய்யர் என்னை என்னா பண்ணது. நான் சங்கரய்யரை ஒண்ணும் பண்ண முடியாதா அப்படின்னு காளிகாம்பாள் கோயிலுக்குப் போனார்.”

“அங்க என்னாச்சு... என்னாச்சு?”

ராதாகிருஷ்ணன் மிகுந்த ஆவலோடு கேட்டார். அவளும் தொடர்ந்து பேசினாள்.

10

“அந்தம்மாவோட புருஷன் காளிகாம்பாள் கோயிலுக்குப் போய் என்னா தெரியுமா வேண்டினாரு?”

“என்ன வேண்டிகிட்டார்?”

ரேவதி ஆவலாக அந்தப் பொண்ணைப் பார்த்துப் பேசினாள்.

“சங்கரய்யர் என்னைத் தொந்தரவு பண்ணாரு. பதிலுக்கு நீ அவரைத் தொந்தரவு பண்ணுன்னு வேண்டினாராம். உள்ளுக்குள்ள இருந்த பூஜை ஐயரு வெளிய வந்து, நான்தான் சங்கரன். என்னை எதுக்குக் கூப்பிட்ட அப்படின்னாராம். நான் உங்களைக் கூப்பிடலையேன்னாரு. ஏங்க மூணு தடவை சங்கரன் சங்கரன் சங்கரன்னு கத்திட்டு, என்னைக் கூப்பிடலையேன்னு சொல்றீங்களே. என்ன விளையாடறீங்களா, அப்படின்னு முறைச்சாராம். பக்கத்துல இருக்கறவங்களெல்லாம், ‘ஏங்க கத்தனீங்களே, எதுக்குக் கத்தனீங்க நடு கோயில்ல?’ அப்படின்னு கேட்க, பைத்தியம்



பிடிச்சா மாதிரி ஆகிப் போச்சாம். அப்படியே கோயில்ல உட்கார்ந்துட்டாராம். அப்போ யாரோ தாண்டிப் போனவங்க, 'சங்கரய்யர் ஏதோ விளையாடறாரு' அப்படின்னு சொல்லிட்டுப் போனாங்களாம். அப்போதான் ஒரு பயம். ஒரு மரியாதை வந்ததாம்.

"அப்புறம் வந்து என்கிட்ட, 'சங்கரய்யர் இருக்காரா?'ன்னு கேட்டார். மேலே ரொம்ப கூட்டமா இருக்கு. வாசல் படியெல்லாம் உட்கார்ந்துருக்காங்க. மாடிப்படியெல்லாம் ஆள் நிக்குது. இங்க வந்து உட்காருங்க, பாட்டு சத்தம் கேட்கும்னு நான்தான் முற்றத்துலே சேர் பிரிச்சுப் போட்டேன். அவரு அந்தப் பாட்டு சத்தம் கேட்டுட்டு அழுதுகிட்டே உட்கார்ந்திருந்தாரு. எப்படிம்மா சங்கரய்யர்னு கேட்டாரு. உங்களுக்குச் சொன்னா மாதிரிதான் அவருக்கும் சொன்னேன். ஃபோட்டோ இருக்கா அப்படின்னு கேட்டாரு. இருக்குன்னு நான் திரும்பறேன். மாடிவேருந்து சங்கரய்யர் எட்டிப் பார்த்து நான் மேலதான் இருக்கேன். வாரும். நேராவே பார்த்துடலாம் போட்டோ எதுக்கு அப்படின்னு கேட்கறாரு. அவருக்கு ஒரே ஆச்சரியம்.

மேலே போனா நீர் பொளக்கிற மாதிரி ஜனம் பொளந்து வழி விடுது. ஏக கும்பல் அன்னிக்கு. போய் பக்கத்துல உட்கார வைச்சிட்டு 'அருணாசல சிவ... அருணாசல சிவ... அருணாசல சிவ... எல்லாரையும் சிவநாமம் சொல்லச் சொல்லி ராமநாமம் சொல்லச் சொல்லி, கூட ஒரு மணி நேரம் பஜனை ஆச்சு. அப்புறம் பார்க்கலாம். பின்னாலே பேசிக்கலாம்னு வீட்டுக்கு அனுப்பிட்டாரு. வீட்டுக்குப் போனா தூங்கவே முடியலையாம். ஒரே பரபரப்பா இருந்ததாம். ராத்திரி முழுக்க தூங்காத, முன்னயும், பின்னயும் அலைஞ்சிட்டு மறுநாள் கார்த்தால ஓடிவந்து இனிமே நான் என் பொண்டாட்டிய மனசு நோகும்படி பண்ண மாட்டேன்னு சத்தியம் பண்ணி இன்னிய வரைக்கும் அந்தச் சத்தியத்தைக் காப்பாத்திக்கிட்டிருக்காரு.

ரொம்ப நல்லா இருக்காங்க. அந்தம்மா இன்னும் பூ தொடுத்து கொடுக்கறதை நிறுத்தவேயில்லை. அந்த ஐயரு வாரத்துக்கு ஒருதரம் வந்து சனிக்கிழமை மத்தியானம் மேல்மாடி, இரண்டாவது மாடி எல்லாத்தையும் ஒட்டடை அடிச்சுட்டு சுத்தம் பண்ணிட்டுத்தான் போவாங்க. எதுக்கு சிரமப் படறீங்கன்னு கேட்பேன். என் மனசை சுத்தம் பண்ணாங்க; அவர் வீட்டை நான் சுத்தம் பண்ணக் கூடாதா அப்படின்னு கேட்கறாரு. பண்ணுங்கன்னு விட்டுட்டேன். இந்த மாதிரி இன்னும் பலது."

'ஹா... நாம போய் கேட்கலாமே."

ரேவதி ஆவலானாள்.

அந்தப் பெண்மணி சொல்வதை முழுவதும் நம்பினாள்.

ஆனால், ராதாகிருஷ்ணனுக்கு முழு நம்பிக்கை வரவில்லை.

என்ன வேண்டுவது, எதற்கு வேண்டுவது, ஏன் இவரை வேண்ட வேண்டும்? எனக்கும் கடவுளுக்கும் இடையே இன்னொரு ஆள் எதற்கு? நான் காளிகாம் பாளை வேண்டிக் கொள்கிறேன். அல்லது எனக்குள் உறையும் இறைவனை வேண்டிக் கொள்கிறேன். எனக்கு பலம்தா என்று வேண்டிக் கொள்கிறேன். எனக்குத் தீர்வு தா என்று கேட்கிறேன். இதில் இன்னொரு ஆள் எதற்கு? சங்கரய்யர் என்ன உசத்தி? சங்கரய்யரால் தான் நான் மேலுக்கு வர முடியுமென்றால் என்னுடைய பலம் எதற்கு? இத்தனை நாள் நானும் பூஜை செய்து வந்தேனே அது அர்த்தமற்றதா? சங்கரரைப் பார்க்க வேண்டுமா, வேண்டாமா?

அவர் மறுபடியும் யோசித்தார்.

"யாராவது அப்பாவைப் பார்க்க உட்கார்ந்துண்டிருக்காளா?"



இருபது வயதுப் பெண் ஒன்று வந்து அந்த வீட்டுக் காரம்மாளைக் கேட்டது.

“ஆமாம். இவங்க இரண்டு பேர் இருக்காங்க.”

“இப்போ வர வேண்டாம். இன்னொரு சமயம் பார்த்துக்கலாம்னு அப்பா சொல்லிட்டா.”

அந்தப் பேச்சு ராதாகிருஷ்ணன் முகத்தில் அடித்தாற் போல் இருந்தது. மெல்லிய கோபம் வந்தது.

ரேவதி பயந்தாள்.

அந்த வாக்கியம் உள்ளே எரிச்சலூட்டியது. இப்போது வர வேண்டாம். பிற்பாடு வா என்று புறக் கணிப்பது மிக அவமானகரமான விஷயமாக இருந்தது. சட்டென்று ஒரு கோபம் பொங்கியது.

என்ன பெரிய சங்கரன். என்ன பெரிய பூஜை. மாடிக்குப் போய் நின்று, என்னடா இப்போ கூப்பிட மாட்டியா அத்தனைப் பெரிய கித்தாப்பா என்று வார்த்தை கேட்டு விடலாம் என்று படபடப்பு வந்தது.

எத்தனைப் பேரை ராதாகிருஷ்ணன் அதிகாரம் செய்திருக்கிறார். எவ்வளவு காரியங்கள் சாதித்திருக்கிறார். தெருவில் நடந்தால் மதமாச்சர்யம் இல்லாமல் எத்தனை பேர் அவருக்கு வணக்கம் சொல்லுகிறார்கள். கல்யாண சீஸன் என்றால் எத்தனைக் கல்யாணப் பத்திரிகை வந்து வந்து குவிகிறது. யார் எங்கே பார்த்தோம், எதற்கு என்ற நினைவேயில்லை. ஆயினும் உங்களை நன்றாகத் தெரியும். நீங்கள் திருமணத்திற்கு வந்து ஆசீர்வாதம் செய்ய வேண்டும். நீங்கள் எப்போது வருகிறீர்கள்? நீங்கள் வருகிறீர்களா அல்லது நான் வண்டி அனுப்பட்டுமா என்றெல்லாம் கெஞ்சுகிறவர்கள் எத்தனை பேர்?

இப்படி சர்வசாதாரணமாக, இப்பொழுது வேண்டாம். இன்னொரு சமயம் வரலாம் என்று சொல்கிறாரே, என்ன திமிர்.

உள்ளுக்குள் கோபம் பொங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே இன்னொரு சிந்தனையும் தோன்றியது.

இங்கு வந்தது எனக்காக. நானாக. அவருக்காக அல்ல. அவர் இங்கு அழைக்கவும் இல்லை. அழைத்து விட்டு வெளியே போ என்று சொல்லவும், இல்லை. நாமாகத் தேடிவந்தபோது, எந்தவித முன் அனுமதியுமின்றி அவர் வீட்டை அணுகியபோது இப்போது வேண்டாம். அப்புறம் வா என்று சொல்லுகிறார். அப்புறம் வா என்று சொல்லுகிறாரே. இதற்காகவாவது நன்றி சொல்ல வேண்டும். ‘இங்கு என்ன வேலை, வெளியே போ’ என்று சொல்லாமல் மிக மரியாதையாக நடத்தியிருக்கிறாரே இதற்காக நாம் வணக்கம் சொல்லவேண்டும்.

எப்படிக் கோபப்பட்டாரோ ராதாகிருஷ்ணன் அப்படியே அமைதியானார்.

ரேவதிக்கு அந்தக் கட்டளை திகைப்பாக இருந்தது. எப்படித் தெரிந்தது நாம் வந்தது.

“இங்கே நாங்க வந்திருக்கோம்னு எப்படியாவது சொல்லி அனுப்பினீங்களா?”

“இல்லீங்களே. ஆனா, அவருக்குத் தெரியும்.”

“நாங்க கை கால் கழுவற சத்தம் கேட்டுட்டு அவரைத் தேடி வர்றதா நினைச்சுக்கிட்டிருப்பாரா?”

“இல்லீங்க. எங்க வீட்டுக்கு வரவங்கனும் கை கால் கழுவி உள்ள வந்து உட்கார்ரவங்கதான். எங்க வீட்டுக் காரரும், கைகால் கழுவிக்கிட்டுதான் வருவாரு. வர போற ஜனம் எங்க வீட்டையும் இருக்கத்தான் செய்யும். அவரைப் பார்க்க வந்திருக்கீங்கன்னு அவருக்கு எப்படியோ தெரிஞ்சுடும். எதுனா இப்படித்தான் சொல்லி அனுப்புவாரு.”

“ஏன் வேணாம்னு சொல்லிட்டாரு? நாங்க ஏதாவது தப்பா ஆளுங்கன்னு தீர்மானிச்சுட்டாரா?”



“ச்சே... ச்சே... அப்படியெல்லாம் இருக்காதுங்க. அப்புறம் வாங்கன்னுதானே சொல்லி அனுப்பியிருக்காங்க. தப்பான ஆளா இருந்தா இங்க நடக்கறதே வேறே.”

“என்ன நடக்கும்?”

“ஐயாவே திபுதிபுன்னு கீழ இறங்கி வருவாரு. வெளியே போடா. உன்னை எவண்டா கூப்பிட்டான். இங்க... வெளியே போய் உன் வேலையைக் காண்பி. இங்க உள்ளே வராத அப்படின்னுவாரு. ரொம்ப பெரிய ஆளுங்களைக் கூட விரட்டி அனுப்பியிருக்காரு.”

“பெரிய ஆளுங்கன்னா.”

ராதாகிருஷ்ணன் மிக ஆவலாகக் கேட்டார்.

“நம்ம பேட்டையிலே ஒரு பிஸ்தா. அவன் எதுக்கோ ஐயாவைப் பார்க்கணும்னு வந்தான். இந்த வீட்டுப் படியேறினா ரத்தங்கக்கி செத்துப் போயிடுவேன்னாரு. அவன் பேசாத இறங்கி வெளியே போயிட்டான்.”

“ஒண்ணும் பண்ணலையா?”

“மூஞ்சி வெளிறிப் போச்சு. ஏன் என் மேல இவ்ளோ கோவமா இருக்கீங்கன்னு படியிறங்கி தெருவுல நின்னு திருப்பிக் கேட்டான். நான் கோவமா இல்லைடா. கடவுள் உன் பேர்ல கோவமாயிருக்காருன்னு சொல்லிட்டார். அப்புறம் அவன் பேச்சைக் காணோம். அப்படியே தலை தொங்கி கார்ல வந்தது கூட மறந்து போயி தெருவோரமா நடந்து போயிட்டான்.”

“சங்கரன் யாரு? சித்த புருஷரா, சன்னியாசியா, குறி சொல்றவரா, இல்ல சாஸ்திரிகளா?”

“எனக்குத் தெரியலைங்களே. நீங்கதான் பார்த்துச் சொல்லணும்.”

அந்த அம்மாள் முகத்தைச் சாதாரணமாக வைத்துக் கொண்டு பேசினாள். இருந்தாலும் அவள் கண்ணோரம் கேலி இருந்தது.

“ஏன், எங்களைப் பார்க்க முடியாது” என்று ரேவதி கேட்க சட்டென்று ராதாகிருஷ்ணன் அவளைக் கையமர்த்தினார். வேண்டாம் என்று சொன்னார்.

“அப்போ நாங்க வரோம்” என்று கை கூப்பினார்.

எதற்கு இப்படியொரு வேதனை. நான் யாரிடமோ கையேந்துவதால் இன்னும் என் வேதனை அதிகரிக்குமே தவிர குறையாது. நாம் சங்கரனிடம் வந்து எந்தத் தீர்வும் காணப் போவதில்லை. காண வேண்டுமென்று எவர் நிர்ப்பந்தித்தாலும் அது அவசியமில்லை. இந்தத் துக்கத்தை ஏற்றுப் பழகிக் கொள்ள நான் முயற்சிக்க வேண்டுமே தவிர எப்படியேனும் எங்கேனும் எவரா லேனும் தீர்த்து விடலாம் என்ற எண்ணத்தில் நான் வரவே கூடாது என்று உள்ளுக்குள் சங்கல்பம் ஏற்பட்டது. மெல்ல படியிறங்கினார்.

ஏனோ சட்டென்று தாகம் அதிகமிருந்தது. அந்தப் பெண்மணியிடம் போய் தண்ணீர் கேட்கலாமா என்று யோசித்தார்.

வேண்டாம். அவர்கள் வீட்டில் குளிர்ப்பெட்டி இல்லை. எனக்கு குளிர்ப்பெட்டியில் வைத்த நீர்தான் சரியாக வரும். நேரே எதிர்கடைக்குப் போனார்.

“ஐஸ் வாட்டர் இருக்கா?” என்று வினவினார்.

“இப்போதாங்க கொடுத்தேன்” என்று சொன்னார்.

“சரி, கூல்ட்ரிங்க் ஏதாவது இருக்கா?”

“இருக்குங்களே.”

அவன் திறந்து இரண்டு மூன்று காட்டினான். இரண்டு ஆரஞ்சு உடைக்கச் சொன்னார்.

“எனக்கு வேண்டாமே.”

ரேவதி மறுத்தாள்.



“பரவாயில்லை. சாப்பிடு.”

அந்தக் குளிர்பானம் அந்த நேரத்திற்கு மிக இதமாக இருந்தது. உறிஞ்சிக் குடிக்கக் குடிக்க உடம்பு முழுவதும் குளுமை பரவியது. கண் செருகியது.

உறிஞ்சிக் குடிப்பதைவிட உயரத் தூக்கிக் குடிப்பது நல்லது என்று திடீரென்று பட்டது. பாதி இருக்கும் போது அந்தக் குளிர்பானத்தை உயரத் தூக்கிக் குடிக்க முற்படும் போது அந்த வீட்டு மாடியில் யாரோ நான்கைந்து பேர் நின்று அவரை வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. மூன்று ஆண்களும், ஒரு பெண்மணியும் இருந்தார்கள். அந்த ஆண்களெல்லாம் மத்திய வயதை அடைந்தவர்களாக இருந்தார்கள். அந்தப் பெண்மணியும் நாற்பது வயதுக்குரியவளாக இருந்தாள். அவர்கள் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அதுதான் சங்கரன் வீடு. ஆனால் அதில் சங்கரன் யார்?

அவர் அவர்களையே வினோதமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“மூர்த்தி, வாங்க வேண்டாம்.”

மேலிருந்து அந்தப் பெண்மணி குரல் கொடுத்தாள்.

கடையிலுள்ளவன் சற்றுக் குனிந்து மேல்மாதிரியைப் பார்த்துவிட்டு சரிங்க என்று சொன்னான்.

ராதாகிருஷ்ணன் வினோதமாக அந்தக் கடைக் காரனைப் பார்த்தார்.

“உங்களுக்குத்தான் சொல்றாங்க.”

“என்ன சொல்றாங்க.”

“கூல்டிரிங்க்ஸுக்குக் காக வாங்க வேண்டாம்னு சொல்றாங்க.”

“ஏம்பா...”

“தெரியலைங்களே. ஐயா, வாங்க வேண்டாம்னு சொல்லிட்டா வாங்க வேண்டாம்தான்.”

“நான்தானேப்பா உங்கிட்ட வாங்கினேன். அவங்க எப்படிப்பா காக கொடுக்கலாம்?”

“அது தெரியாதுங்க. ஐயா, உங்கிட்ட காக வாங்க வேணாம்னு சொல்லிட்டாரு.”

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாதுப்பா. இந்தா காசைப் பிடி. ஒண்ணு பன்னிரெண்டு ரூபாயா, இந்தா இருவத்தி நாலு ரூபா.”

சில்லரையை எண்ணி வைத்தார்.

மூர்த்தி மறுபடியும் நிமிர்ந்து மாதிரியைப் பார்த்தான்.

“வாங்க வேணாம்னு சொல்றாங்க.”

“நான் கொடுப்பேன்னு சொல்லப்பா. நான் குடிச்சதுக்கு அவங்க காக கொடுக்கக் கூடாது.”

“வேணாங்க. அப்படிப் பண்ணாதிங்க சங்கரன் ஐயா ஏதாவது செய்தா சரியாத்தான் செய்வாரு. அவரு உங்கக்கிட்ட காக வாங்க வேண்டாம்னா காரணம் இருக்கும். முரட்டுத்தனம் பண்ணாதிங்க.”

இரண்டு பேரையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரேவதி சட்டென்று அமைதியானாள்.

“வேண்டாம். காக தர வேண்டாம்.”

அவர் வைத்த காசை அவள் எடுத்து கொண்டு தன் கையில் சுருட்டி வைத்துக் கொண்டாள்.

“வாங்க, ரொம்ப வேகப்படாதிங்க” என்று நகர்ந்து போனாள்.

“உனக்கு அறிவே கிடையாது ரேவதி.”

“அதுதான் தெரிஞ்சுருக்கே. இதை நடு ரோட்ல வேற சொல்லணுமா” என்றாள்.

“ஏன், இந்த மாதிரி பண்ணே?”



“நீங்க தேவையில்லாமல் ஒரு சண்டைக்குப் போற மாதிரி எனக்குப் பட்டுது. உங்களுக்கு என்னவோ கஷ்டம். ஏதோ வேதனை. அதை மத்தவா காது கொடுத்துக் கேட்கலன்னா உங்களுக்குக் கோவம் வரும். அவங்களுக்குக் காது கொடுத்துக் கேட்காததற்கு ஏதாவது காரணம் இருக்கும். இத்தனை பேர், கீழவீட்டு அம்மா, எதிர்வீட்டு கடைக்காரன் எல்லாரும் மரியாதையா நடத்தறவாளை நீங்க வேணும்னே அவமரியாதையா பண்ணா அது தேவையில்லாத விஷயம்னு தோணித்து. இந்தச் சங்கரனைப் பற்றி நான் கேள்விப் பட்டிருக்கேன்.”

“எங்கிட்ட சொல்லவே இல்லையே.”

“இப்போதான் ஞாபகம் வந்தது. அவரை சங்கரன்னு எங்கிட்ட சொல்லலை. ஐயரு... ஐயருன்னு சொன்னாங்க. நான் யாரோ சிவாச்சாரியார் இல்லை, வைதீகம்னு நினைச்சுட்டேன். இப்போதான் புரியறது ஏம்ப்பா... அந்த சங்கரன் ஐயர் படம் இருக்கா” மிருதுவாக ரேவதி கடைக்காரனைக் கேட்டாள்.

அந்தக் கடைக்காரன் வந்திருந்த வாடிக்கையாளர்களைக் கவனித்து விட்டு ஒரு நோட்டுப் புத்தகம் திறந்து அதன் நடுவே மடித்து வைத்திருந்த ஒரு பழைய அச்சிட்ட பேப்பரை அவளிடம் நீட்டினான்.

உலக நலன் பொருட்டு ஹோமம், நாமாவளி என்று போடப்பட்டிருந்தது. கூட்டுப் பிரார்த்தனை பற்றி விவரித்திருந்தது. மேலே உச்சியில் அம்பாள் படம். அதற்கு நேர்க் கீழே அவருடைய படம். நீல நிறத்தில் சற்று குழப்பமாய் அச்சிடப்பட்டிருந்தது. நீண்ட சிகை, கழுத்துப் பின்னே பிரித்துவிடப்பட்டிருந்தது. நெற்றியில் குங்குமம், விபூதி, வெள்ளையும், கறுப்பும் கலந்த தாடி, தோளில் துண்டு, கழுத்தில் மணி மாலைகள். சற்றுப் பருமனான உடம்பு என்று தோளைப் பார்த்தே தெரிந்த கொள்ள முடிந்தது.

“நானே வைச்சுக்கிட்டுமாப்பா...”

ரேவதி ஆவலாகக் கேட்டாள்.

அவள் ஆவலைச் சற்று கேலியாக ராதாகிருஷ்ணன் கவனித்தார்.

“வைச்சுக்கோங்கம்மா, உங்களுக்குத்தான்” என்று கடைக்காரன் மிகப் பெரிய பொக்கிஷத்தைத் தானம் கொடுப்பது போல கம்பீரமாகக் கொடுத்தான்.

ரேவதி அதை வாங்கி மடித்து கையில் வைத்துக் கொண்டு வீடு நோக்கி நடந்தாள்.

ராதாகிருஷ்ணன் பின் தொடர்ந்தார்.

11

உங்கள் பிரச்னைக்கு மூலகாரணம் நீங்கள்தான். உங்கள் மனம்தான். உங்கள் மனம்தான் ஏகப்பட்ட வேலைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது. சிறிய கஷ்டத்தைப் பெரிதாக்கி, நாளை இதைவிட பெரிய கஷ்டம் வந்து விடுமோ அல்லது கையில் இருக்கிற கஷ்டம் விஸ்வரூபம் எடுத்து விடுமோ என்று பயம் காட்டுகிறது. இதே மனம்தான் சிறிய சந்தோஷத்தை மிகப் பெரிய அதிகார பலம் என்றும் இன்றிலிருந்து மிகப் பிரமாதமான அதிர்ஷ்டம் வந்து விட்டதென்றும் அலட்டிக் கொள்கிறது. தன்னைப் போல் கெட்டிக் காரன் உண்டா என்று சந்தோஷமான போது பீற்றிக் கொள்கிறது. என்னைப் போல் துர்பாக்கியசாலி உண்டா என்று வருத்தமானபோது அழத் துவங்குகிறது.

உண்மையில் துக்கமோ, சந்தோஷமோ அதனதன் அளவில் மிக மிகச் சாதாரணம். எடுத்துச் சிறிது நேரம் அனுபவித்து விட்டு கீழே போட வேண்டியவை. இப்படி எடுத்துக் கீழேபோட நமக்குத் தெரிவதில்லை. இதைத் தெரிந்துகொள்ள சில வழிகள் இருக்கின்றன.



மனம் நிதானமாக இருந்தால்தான் இந்தப் பிரச்னைகளைச் சரியாக அணுக முடியும். மனம் நடுநிலையில் இருந்தால்தான் இந்தப் பிரச்னைகளைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

மனத்தை நடுநிலையில் வைத்துக் கொள்வது எப்படி?

அது. ஒன்று இறந்த காலத்தில் இருக்கும் அல்லது எதிர்காலத்தில் இருக்கும். நாளைக்குக் குபேரனாகி விடுவேன் என்ற ஆசை இருக்கும் அல்லது நாளை முற்றிலும் அழிந்து நாசமாய்ப் போய் விடுவேன் என்ற பயம் இருக்கும். இதற்குக் காரணம் இறந்த காலத்தில் கிடைத்த நூறு ரூபாய் அல்லது ஏற்பட்ட துக்கம். நூறு ரூபாய் கிடைத்தால் மறுநாள் குபேரன் என்றும் ஒரு சிறிய துக்கம் ஏற்பட்டால் வாழ்க்கையே அழிந்து போய்விட்டதென்றும், இறந்த காலத்தோடு மனம் சம்பந்தப்படுத்தி எதிர்காலத்தை கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறது. நிகழ்காலத்தைப் பற்றி மனம் கவலைப்படுவதில்லை. நிகழ்காலத்தைப் பற்றி யோசிப்பதுதான் நடுவில் நின்றல். நடுநிலையில் நின்றல்.

இப்பொழுது என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறேன். இப்பொழுது என்ன மனோ நிலையில் இருக்கிறேன் என்று மனத்தை உற்றுப் பார்ப்பது என்பது நமக்கு வருவதே இல்லை. எல்லா ஞானிகளும் நடுநிலையில் எப்பொழுதுமே நிற்கிறார்கள். அதனால்தான் அவர்களுக்கு மற்றவர்களுடைய பிரச்னைகளை, மற்றவர்களுடைய மனோநிலைகளை நன்கு புரிந்து கொண்டு அதற்கேற்றபடி பரிகாரம் செய்ய முடிகிறது.

நமக்குள் உள்ள ஞானத்தைத் தூண்டி விடுவது எப்படி? நாம் நம்முடைய பிரச்சினைகளை நாமாகத் தீர்த்துக் கொள்வது எங்ஙனம்? இதற்கு என்ன உபாயம் உண்டு? நடுநிலையில் நின்றலை எப்படி வழிக்குக் கொண்டு வருவது? எப்படிக் கடைப்பிடிப்பது என்று

கேள்வி வரலாம். அதற்காகச் சில பயிற்சிகள் இருக்கின்றன.

உலகத்தில் பயிற்சியில்லாமல் எந்த விஷயமும் நடைபெறுவதில்லை. உண்ணுதல் என்பதை ஒரு குழந்தை செய்வதற்கும் வளர்ந்தவர் செய்வதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறதல்லவா? வளர்ந்தவருடைய உண்ணுதல் ஒழுக்கமாக இருப்பதற்கு என்ன காரணம்? குழந்தையினுடைய உண்ணுதல் சிதறலாக இருப்பதற்கு என்ன காரணம்? பயிற்சிதானே. அதே போல நடுநிலையில் நிற்க சில விதிமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இடையறாது இறைவன் நாமம் சொல்கிற பொழுது அது மனத்தை நடுநிலைக்குக் கொண்டு செல்கிறது. கூட்டமாய்ச் சொல்கிற பொழுது அந்த நடுநிலைக்கு வருவது வெகு எளிதில் நடைபெறுகிறது. அடிக்கடி செய்கிற போது நடுநிலைக்கு வர புத்தி பழக்கமாகி விடுகிறது.

எல்லா இடத்திலும் சாப்பிட முடியுமா? அது ஆரோக்கியமானதா? அதேபோல எல்லா இடத்திலும் இம்மாதிரி நாமாவளி சொல்ல இயலாது. நாமாவளி சொல்வதற்கென்று சில இடங்கள் உலகத்தில் இருக்கும். அது கடவுளுடைய அனுக்கிரகம். அம்மாதிரி இடத்தில் செய்கிறபொழுது நம்மால் இன்னும் தெளிவு அதிகம் பெற முடிகிறது.

அந்த நீளமான பத்திரிகை விவரித்துக் கொண்டு போயிற்று.

ரேவதி உரக்கப் படித்துக் கொள்ள, கண் மூடிய படியே ராதாகிருஷ்ணன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

எங்களுடைய இல்லமான 'குரு அனுக்கிரகம்' என்ற இடத்தில் இம்மாதிரியான நாமாவளி சொல்லுதலும் தியானமும், பூஜைகளும் நடைபெறுகின்றன. விசேஷ நாட்களில் ஹோமங்களும் நடத்துகிறோம். ஆர்வம் உள்ளவர்கள் என்று வேண்டுமானாலும் கலந்து கொள்ளலாம்.



உங்கள் பிரச்னைகளை இந்த உலகத்தில் எவரும் தீர்த்துவிட முடியாது. உங்கள் பிரச்னைகளை நீங்கள் தான் தீர்க்க முடியும். நீங்கள் போட்ட முடிச்சை நீங்கள்தான் அவிழ்க்க வேண்டும். உங்களுடைய முடிச்சு எங்கிருக்கிறதென்று நீங்கள்தான் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அதற்குண்டான உதவியைத்தான் எங்களுடைய 'குரு அனுக்கிரகம்' என்கிற அமைப்பு செய்கிறது.

இது இறைவன் எங்களுக்கு இட்ட பணி. வருக. நலம் பெறுக. என்று அந்தப் பத்திரிகை முடிந்திருந்தது.

"என்னோ அழகா எழுதியிருக்கார் இல்லை? உங்களுக்குப் புரியறதோ இவர் சொல்றது?"

ரேவதி எல்லாம் புரிந்தது போலக் கேட்டாள்.

"அதையும் தவிர கட்டணம் ஏதுமில்லைன்னு போட்டிருக்காளே."

"கட்டணம்னு ஒண்ணும் கேட்க மாட்டா. நன் கொடைன்னு கேட்பா. காசு இல்லாத எந்த வியாபாரமும் நடக்காது."

"இதை வியாபாரம்னா சொல்றேன்?"

"வேறே எப்படிச் சொல்லு."

"உங்களுக்கு ஏன் இந்த சங்கரன் ஐயர் மேலே கோபம் வந்துண்டே இருக்கு?"

ரேவதி பட்டென்று கேட்க அவர் மௌனமாக நின்றார்.

"என்னை அப்படித் துரத்தினது எனக்குப் பிடிக்கலை."

"ஏதோ காரணமிருக்கும்."

"என்ன காரணம்?"

"நீங்க ரொம்ப கோபமா, ரொம்ப படபடப்பா, ரொம்ப ஆத்திரமா இருந்தேன். நானும் அப்படித்தான் இருந்தேன். கோவில்ல உட்கார்ந்து ஆ... ஊ...ன்னு அழுதுட்டு அங்க போய் ஒரு பெரியவர் முன்னாடி எப்படி நிக்கறது. மூஞ்சிய அலம்பிண்டு, கை கால் அலம்பிண்ட போதும் நமக்கு அந்த ஆத்திரம் தீரலை. என்ன துக்கம் அப்படின்னு அவர் கேட்டிருந்தா நான் மறுபடியும் அழ ஆரம்பிச்சுருப்பேன்."

"நீ அழுதா என்ன தப்பா? யார் அழுகையும் அவர் பொறுத்துக்க மாட்டாரோ. மாடியிலிருந்தபடியே நாளைக்குப் பார்த்துக்கலாம்னு சொல்றது எவ்வளவு அயோக்கியத்தனம். மேலே கூப்பிட்டு, 'நான் இப்போ ரொம்ப பிஸியா இருக்கேன். நாளைக்கு வா'னு சொன்னா அதுல ஒருமரியாதை இருக்கு. ஆளைப் பார்க்காமயே வெளிய போன்னாக்க. எவன் பேச்சையோ கேட்டுண்டு போனேன்ம்பார். அதுதான் முட்டாள்தனம்."

"ஏதோ சொல்லிட்டுப் போங்கோ. இந்த அழைப் பிதழ்ல இருக்கறது நன்னாயில்லையா? இவர் சொல்லியிருக்கற விஷயம் உங்களுக்குப் புரியலையா. நடுநிலையில் நின்றல். எனக்கென்னமோ புரிஞ்சா மாதிரி தோன்றது. நேத்து பத்தியும் கவலைப்பட வேண்டாம். நாளை பத்தியும் கவலைப்பட வேண்டாம். இன்னிக்கு என்ன சோறு இருக்கு, காசு இருக்கு, குத்துக் கல்லு மாதிரி நான் இருக்கேன். எனக்கு நீங்கள் இருக்கேள். ஏதாவது பேசின்டிருப்போமே."

அவள் உரக்கச் சொல்ல அந்தப் பத்திரிகையின் விஷயம் அவருக்கும் சட்டென்று புரிந்தது.

அவர் விழி விரித்து ரேவதியைப் பார்த்தார்.

ரேவதி அவரைப் பார்த்து புன்சிரிப்பு செய்தாள். அவர் அருகே போய் ரேவதியின் தலையைத் தடவிக் கொடுத்தார்.



“பசிக்கறது சாப்பிடலாமா?”

அவர்கள் இரண்டுபேரும் டைனிங் டேபிளை விட்டு விட்டு சமையல் அறையிலேயே தரையில் உட்கார்ந்து சுற்றிப் பாத்திரங்களை வைத்துக் கொண்டு ஒருவருக் கொருவர் பரிமாறிக் கொண்டு சாப்பிடத் துவங்கினார்.

ஏதோ பாரம் குறைந்தது போல் தோன்றியது.

“நாமும் எதாவது சொல்லிப் பார்க்கலாமா?”

ரேவதி அடிக்குரலில் கெஞ்சும் பாவனையில் புருஷனைக் கேட்டாள்.

ராதாகிருஷ்ணன் கண்கள் மூடி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்.

இதுவரை சொன்னதில்லையே. இது சொன்னதால் தான் மாறப் போகிறதென்றால் இது வரை நடந்த தெல்லாம் எப்படி? நாமாவளி சொல்லாமல்தானே நன்றாகப் படித்தோம். எந்த நாமமும் சொல்லாமல்தானே உச்சிக்கு வந்தோம். எந்த திருப்பெயரையும் பேசாமல்தானே நாம் சுகமாக வாழ்ந்தோம். இப்பொழுது ஏதோ புரண்டு விட்டதென்று இந்த நாமாவளி சொன்னால் அது அந்த நாமாவளிக்கு இழுக்கு. என் கௌரவத்திற்கு இழுக்கு. என்னால் இதைச் சமாளிக்க முடியவில்லை என்ற ஒரே காரணத்திற்காகவே நான் ஏதேனும் புதிதாக ஆரம்பிப்பதை விட வழக்கமாக என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறேனோ அதைச் செய்தால் போதாதா?

ராதாகிருஷ்ணன் யோசித்தார்.

உள்ளுக்குள்ளிருந்து ஒரு குரல் வந்தது.

ஆனால், நீ என்ன செய்யப்போகிறாய் ராதா கிருஷ்ணா. பெண்ணும், ஆணுமாய் உனக்கு இரண்டு குழந்தைகள். உனக்கு மத்திம வயது. இன்னும் பத்து வருடம் பொறுத்து உன் பெண் திருமணத்திற்கு நிற்பாளே. அப்பொழுது அவளுக்கு என்ன செய்வாய்?

உன் பையன் மேற் படிப்புக்கு ஆசைப்படுவானே. அப்பொழுது எங்கிருந்து காசு கொண்டு வருவாய்? வீடு இல்லை என்பது மட்டுமல்ல. வேலையும் இல்லை என்று ஆகிவிட்டது. அடுத்த சம்பாத்தியம் எங்கே? யார் உனக்கு வேலை தரப்போகிறார்கள்? இந்த கோவிந்த நாயக்கப்பன் தெருவில் ஜார்ஜ் டவுன் வட்டாரத்தில் ஏதேனும் ஒரு கடையில் நல்ல கணக்கும், கள்ளக் கணக்கும் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்ற சாதாரண குமாஸ்தாவாகத்தான் நீ இருக்க முடியுமே தவிர, இப்பொழுது செய்து கொண்டிருந்த அதிகாரம், அந்தச் சம்பளம் அந்தப் பரபரப்பு உனக்கு எவரேனும் தருவார்களா? வேலை செய்ய ஓர் இடம். அதற்கு மேலே வீடு என்று யாரேனும் வசதி செய்து தருவார்களா?

மயிலாப்பூரின் குறுகலான தெருவில் நீளமான சந்தில் இரண்டாயிரத்து நானூறு ரூபாய்க்குச் சிறிய போர்ஷனில் மழை ஒழுக வெய்யில் காய புழுங்கித் தவிக்கிற போது வாழ்க்கையே நொந்து போயிருக்குமே. அப்படியில்லாது அரசபோகமல்லவா அனுபவித்தோம். இப்பொழுது அந்த அரசபோகம் போகப் போகிறது. வேலை போகப் போகிறது. என்ன செய்யப் போகிறாய்? இப்பொழுதும் மனம் உருகி கையேந்த மாட்டாய் என்றால் என்ன கதிக்கு ஆளாவாய்? உன்னுடைய நல்ல காலங்கள் முடிந்து விட்டது, ராதா கிருஷ்ணா. பரிபூரணமாக அனுபவித்து விட்டாய். இனி சோதனைக் காலம். இந்தச் சோதனைக் காலத்தை எப்படித் தாண்டப் போகிறாய்? உனக்குச் சோதனை வந்து பழக்கமில்லையே. துன்பம் தாங்கி அனுபவ மில்லையே. சொத்து என்ன இருக்கிறது? கையில் பணமாக எவ்வளவு வைத்திருக்கிறாய்? வங்கிக் கணக்கு என்ன இருக்கிறது? மனைவியின் கழுத்தில் நகைகள் எவ்வளவு போட்டிருக்கிறாய்? எல்லாம் தானம் செய்து பழக்கப்பட்ட கை. சேர்த்து வைக்கவோ, திருடி வைக்கவோ தெரியாத கை. உன்னுடைய இடத்தில் வேறு



எவராது இருப்பின் லட்சம் லட்சமாகச் சுருட்டியிருப்பார்கள். அலுவலகத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டே இன்னொரு அலுவலகத்து வேலையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்திருப்பார்கள்.

கப்பல்ல சாமான் அனுப்பனுமா, நான் ஏற்பாடு பண்ணேன். கப்பல்ல உங்க சாமான் போகனுமா நான் ஏற்பாடு பண்ணேன் என்று வேறு விஷயத்தை, இங்கே மின்சாரத்தைப் பயன்படுத்தி, இரவு பகலாய் வேலை செய்து நிறைய சம்பாதித்திருப்பார்கள்.

உனக்குச் சம்பாதிக்கத் தெரியவில்லை, ராதா கிருஷ்ணா. சாமர்த்தியம் போதவில்லை. இப்பொழுது சோதனை. தொண்டைக் குழியில் கத்தி வைப்பதுபோல் வந்ததும் அலறுகிறாய். நாமாவளி சொல்லலாமா என்று யோசிக்கிறாய். நாமாவளி வேண்டாம், ராதா கிருஷ்ணா. என்ன செய்தால் மேலும் முன்னேறலாம் என்று யோசனை செய். தந்திரமாக இரு. தந்திரமாகப் பேசு. பிழைக்கத் தெரிந்து கொள். வாழ்க்கை சூதாட்டம். நன்றாக ஆடு.

ஆனால், சூதும் வாதும் வேதனை செய்யும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்களே.

யாருக்கு? ஆடுகிறவனுக்கா வேலை செய்யும்? எதிராளிக்கல்லவா வேதனை செய்யும்? வாழ்க்கையில் முன்னேறிய அத்தனை பேரும் சூதாடிகள்தான். பேசத் தெரிந்தவர்கள்தான். 'சொல் வலன் சோர்விலன்' என்று நீ கேள்விப்பட்டதில்லையா? மனைவியோடு சிருங்காரம் செய்து உட்கார்ந்து விட்டாய். சாதாரணக் கணக்குப் பிள்ளையாகி விட்டாய். ஒரு விஷயத்தை அதனுடைய எல்லை தாண்டி யோசிக்க உனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

வானம் முடியற இடத்துல ஊரும் முடியுதா என்று தொலைதூரம் இருக்கும் பச்சைப் புல்வெளியைப் பார்த்துக் கேட்கும் நாட்டுப் புறத்துப் பெண்ணைப்

போல வாழ்ந்து விட்டாய். எல்லை முடியாது. எல்லை முடிந்த பிறகு மறுபடியும் ஒரு எல்லை ஆரம்பிக்கிறது. எங்கு முடிவது போல் தோற்றமளிக்கிறதோ அங்கு மறுபடியும் ஒரு மிகப்பெரிய விரிவு இருக்கிறது.

ரேவதி சின்னப் பெண். அப்பாவித்தனமாக வளர்ந்த பெண். அவளுக்கு இம்மாதிரியான நாமாவளிகளும், பஜனைப் பாடல்களும், ஹோமங்களும் மயக்கத்தைக் கொடுக்கும். உனக்கும் இதேதான் கொடுக்குமெனில் நீ இதுவரை வாழ்ந்தது அர்த்தமேயில்லை. நீ வியாபாரி. வியாபார உலகின் முக்கியப் புள்ளி. பெரிய வியாபாரிக்கு வலது கரமாய், இடதுகரமாய் எல்லா முமாய் இருந்தவன். நீ காலையில் எழுந்ததும் ஹிண்டு பேப்பரைப் படித்து இன்று தங்கம் என்ன விலை? வெள்ளி என்ன விலை? டாலர் மதிப்பு என்ன என்றுதானே பார்க்கிறாய். கடைசியாகத்தானே ஆன்மிகப் பகுதி. இப்போதைக்கு என்ன நாமாவளி கேளு. பஜனைப் பாடல்கள். ஏன் ஹோமம்? எதற்கு சங்கரய்யர்? எவ்வளவு அடிபட்டாலும் தாங்கமாட்டாயா உதறு... உதறு ராதாகிருஷ்ணா.

ரேவதியின் பலவீனத்தை உன் பலவீனமாக எடுத்துக் கொள்ளாதே. இந்த மடமில்லையெனில் சந்தை மடம்.

எந்தக் கப்பலிலும் சரக்கை ஏற்றி இறக்க முடியும். எந்தக் கம்பெனியிலும் எந்த வேலையும் செய்ய முடியும்.

கிட்டத்தட்ட இருபதாயிரம் கம்பெனிகள் இருக்கும். ஏதேனும் ஒரு கம்பெனியில் உனக்கு வேலை கிடைக்காதா. ஐந்தாயிரம் ரூபாய் சம்பாதிக்க முடியாதா? வீடு என்ன, சாகவதமான குடித்தனக்காரன்தானே நீ. சொந்த வீடா? கீழே இருக்கின்ற நாடாரின் தீரம் வேறு வகையானது. அவர் அடிதடிக்காரர். கூலிப்படை வைத்திருப்பவர். வீட்டுப் பெண்கள் வரை அரிவாள்



தூக்கிக் கொண்டு வீசிக் கொலை செய்யத் தயாராக இருப்பார்கள்.

நீ வேறு விதம். வேறுவிதமான வார்ப்பு. உன்னால் இந்த அடிதடி சண்டையில் ஈடுபட முடியாது. நாமா வளி வேண்டாம் ராதாகிருஷ்ணா. அடிதடி சண்டையும் வேண்டாம். புத்தி. புத்தி இருக்கிறது. உன்னை ஆள் வைத்து விரட்டினான் அல்லவா, அவனை எப்படி விரட்டினால் பயப்படுவான் என்று யோசனை செய். வெறுமே அழுது தோல்வியில் புறங்கண்டு போகாதே.

எத்தனை நாள் உழைப்பு. சம்பளம் தவிர வேறு என்ன வசதி உண்டு. ப்ராவிடண்ட் ஃபண்ட் உண்டா? ஒரு பென்ஷன் உண்டா? இதோ வெறும் கையாக உன்னை வெளியே அனுப்புகிறான். எந்த நஷ்ட ஈடும் இல்லாமல் அனுப்புகிறான். இந்த வேலைக்கு ஓர் அரசாங்க சிப்பந்தியாக இருந்தால் நிச்சயம் அவனுக்கு பென்ஷன் வந்திருக்கும். இந்த வேலைக்கு ஒரு கம்பெனி சிப்பந்தியாக இருந்தால் நிச்சயம் அவனுக்கு வேறு ஏதேனும் ஒரு போனஸ் கிடைத்திருக்கும். உன்னுடைய, உன் தகப்பனுடைய ரத்தத்தை உறிஞ்சி இப்பொழுது வெளியே போ என்று சர்வசாதாரண மாகச் சொல்கிறான். விற்கப் போகிறேன். எனக்கு வீடு வேண்டும் என்கிறான். உனக்கு அவர்கள் கொடுத்த ஒரேயொரு உதவி இந்த வீடு. இந்த வீடு வேண்டுமென்பதற்காக அந்த மூன்றாம் தலைமுறை வியாபாரத் தையே உதறி விலக்கி வைத்து விட்டது. உன்னை எதற்கும் லாயக்கில்லாதவனாக உட்கார வைத்து விட்டது.

ராதாகிருஷ்ணன் பின்பக்க முற்றத்தில் உலவினார். பல் கடித்தார்.

12

வராண்டா, ஹால், ரேழி, இட்ப்பக்கம் சமையலறை, வலப்பக்கம் ஸ்டோர் ரூம் அதைத்தாண்டி துணி உலர்த்தும் திறந்த வெளி, தெற்கத்திக் காற்று பிய்த்துக் கொண்டு போகின்ற சுகமான மலை உச்சி.

அவர் உலவிக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த இடம் இனிமேல் இல்லையென்று ஆகப் போகிறது. காற்றும், தனிமையும் காணாமல்போய் எங்கோ சந்தில் குடியிருக்கப் போகிறோம் என்று நினைக்க நினைக்க ராதா கிருஷ்ணனுக்கு துக்கம் பொங்கியது.

ஏதேனும் செய்ய வேண்டும். ஏதேனும் செய்ய வேண்டும் என்று அவர் அவசரப்பட்டார். உள்ளுக்குள் குமுறினார். எப்படி எதிர்ப்பைக் காண்பிப்பது என்று தலைகுனிந்து யோசித்தார்.

தலையைக் கீழாக வைத்துச் சிந்திக்கிற பொழுது கீழான சிந்தனைகளும், தலையை நேராக வைத்துச் சிந்திக்கிற பொழுது நேர்மையான சிந்தனைகளும் ஏற்படும் என்பது ராதாகிருஷ்ணனுக்கு யாரும் சொல்லித் தரவில்லை.

இது அவர் பலவீனம்.

அவன் சொத்துக் கணக்கு ஒண்ணு இருக்கே. நம்மள இப்போ சரி பண்ணித்தரச் சொன்னாரே. அதை அப்படியே ஜெராக்ஸ் எடுத்து இன்கம்டாக்ஸ்ல கொடுத்துடலாமா. எப்படி மாட்டுவான்? இத்தனைச் சொத்தும் டிக்ளேர் பண்ணியிருக்க மாட்டான். பேங்க் அக்கவுண்ட் பண்ணியிருக்க மாட்டான்.

சட்டென்று நின்று வீட்டுக்குள் போனார். சாவியை எடுத்துக் கொண்டார். கீழே இறங்கினார். கதவு திறந்தார். ஆபீஸிற்குப் போய் பீரோ திறந்து அந்தக் குறிப்பிட்ட ஃபைலைத் தேடி எடுத்துக் கொண்டார். மேலே



வந்தார். அந்த ஃபைலை எடுத்து கட்டிலுக்குக் கீழே போட்டார். அதன் மீது துணி விரித்தார். சாவியை வழக்கமான இடத்தில் மாட்டினார்.

இருக்கட்டும். என்னிக்கு இருந்தாலும் பயன்படும். இன்கம்டாக்ஸ்ல நமக்கு ஏதாவது தெரியும்?

மறுபடியும் யோசித்தார்.

ஷண்முகக்கனி நாடாரிடம் என்ன சொல்ல முடியும். எப்படித் தூண்டிவிட முடியும்.

அவருக்குச் சட்டென்று அங்கே போய் பேசினால் என்ன என்று தோன்றியது. சட்டையை மாட்டிக் கொண்டார். இறங்கிக் கீழேபோனார்.

நாடாரும் அவர் மகனும் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“வாங்க ஐயரே. வாங்க.” என்று பலமாக வரவேற்றார்கள்.

“என்ன காலங்காலையில எங்கயோ போயிட்டு வந்தீங்க போலிருக்கு. கோயிலுக்கா? உங்கம்மா என்னமோ மடிப்பிச்சையா உட்கார்ந்திருந்தாங்களாம். நம்ம கிளார்க் ஒருத்தன் பார்த்துட்டு, பார்க்கவே கஷ்டமா இருக்கு ஸார்னு சொல்றான். என்ன ஆச்சு? எதுனா ரொம்ப தொந்தரவு பண்ணாங்களா? எங்கிட்ட சொல்லுங்க. வெட்டிப் போட்டுடறேன் படவா.”

நாடார் உறுமினார்.

“நான் போறேன்னு ஒத்துனுட்டேன் ஸார். எதுக்கு வெட்டினும்?”

“நீங்க போகாதீங்கன்னுதானே சொல்றேன். ஏதாவது காசு வாங்கிக்கிட்டுப் போங்கன்னு சொல்றேன்.

“காசெல்லாம் கேட்டா அசிங்கம் ஸார்.”

“ஒரு அசிங்கமும் இல்லை. வழக்கமா நடக்கறது தான். இதுக்கு பகுடின்னுபேரு. இங்க ஒரு அடிக்கு அடி நிலத்தை ஒருத்தன் பத்து வருஷமா அனுபவிச்சுட்டு நகருவதா இருந்தாக்கூட லட்ச ரூபா பகுடி கொடுத்தே ஆவணும். இவ்ளோ பெரிய வீட்டைக் காலி பண்ணப் போறீங்க, எதுவும் கேட்காத ஏன் போகணும். மிரட்டலுக்குப் பயந்துடாதீங்க. என்னைக் காலி பண்ணச் சொல்றது தப்புன்னு ஒரு மனு போடும்... மனு போடும் அடிக்க வராங்கன்னு கிரிமினல் கேஸ் போடும்.”

“அப்போ அடிக்கறதை விட்டுவானா. இன்னும் வேகமா அடிப்பான். கூட நாலு பேரைச் சேர்த்து வைச்சுகிட்டு அடிப்பான். அடிச்ச பிறகு கிரிமினல் கேஸ் போட்டு என்ன. போடாத என்ன. என்னால அடி தாங்க முடியுமா?”

“ஒண்ணுமே இல்லாமயா போகப் போறீங்க?”

“இல்லை. ஏதாவது செய்யணும். என்ன செய்யற துன்னுதான் தெரியலை.”

“எனக்கு இருபது லட்சரூபா வரைக்கும் கொடுக்கத் தயாரா இருக்காங்க. இவன் பத்து ரூபா. இவன் ஒரு ஆளுக்கு விக்கப்போறானே அவன் பத்து ரூபா. இரண்டு பேரும் சேர்ந்து ஆளுக்குப் பத்து பத்தா இருவது ரூபா தரப்போறாங்க. நான் நகர்ந்துடலாம்னு இருக்கேன். அம்பத்தூர் பக்கம் ஒண்ணேகால் கிர ஏண்ட் பேசிக்கிட்டிருக்கேன். முடிஞ்சுடும் மாதிரிதான் இருக்கு. குடிசை போட்டு வைச்சிருக்காங்க. ஆளுக்கு ஆயிரம் இரண்டாயிரம் கொடுத்துவேறே இடத்துல குடிசை போட்டுக்கடான்னு தென்னை ஓலை கொடுத்து நகர்த்திடணும் அவ்ளோதான்.”

“குடிசை போட்டு யார் நகர்ந்திருக்கா...?”

“கொளுத்திப்படுவோமில்ல.”

பையன் முஷ்டி மடக்கிச் சொன்னான்.



“ஐயரே, இத்தனை நாள் வேலை செய்திருக்கிறீர். அவன் சிண்டு உம்ம கையில் இல்லாதையா இருக்கும். ஏதாவது ஒரு இடத்துல மாட்டிவிட வேண்டியது தானே.”

“எங்கிட்ட சிண்டு இருக்கு. என்ன பண்ணுன்னு தான் யோசனை பண்ணிண்டிருக்கேன்.”

“என்ன வகையான சிண்டோ?”

ஆர்வமாக நாடார் கேட்டார்.

“அவருடைய இன்கம்டாக்ஸ் சமாசாரம் முழுக்க எங்கிட்ட இருக்கு. அவர் சொத்து விவரம் மொத்தமும் எங்கிட்ட இருக்கு. அவர் சொத்து விவரமும் இன்கம் டாக்ஸ் விவரமும் சரியா ஒத்துப்போகலை. நிறைய ஏமாத்தியிருக்காருன்னு தெரியுது.”

“அக்கமக்கா... அதெப்படி உம்மகிட்ட மாட்டுச்சு?”

“என்னை அதை சரி பண்ணச் சொன்னாரு. ஆடிட்டருக்கு சப்மிட் பண்ணணும். எப்படிச் செய்யறதுன்னு எங்கிட்டவந்து கேட்டாரு. கொடுத்துட்டுப் போங்கன்னு சொன்னேன். அந்த ஃபைல் மொத்தமும் ஒழுங்கு பண்ணி இப்போதான் எடுத்து வைச்சேன். நடுவுல இந்த கலாட்டா ஆகிப்போச்சு. ஆடிட்டரே இதெல்லாம் ஒழுங்கு பண்ணி அட்வான்ஸ் டேக்ஸ் கட்டிட்டாப்போல. இதை எங்கிட்ட வந்து கேட்கறதுக்கே இவரு மறந்து போயிட்டாரு.”

“உள்ளே தள்ளிடுங்க அப்போ.”

“உள்ளே தள்ளினா எனக்கு என்ன லாபம்? அவன் மாட்டிக்கறதைவிட மாட்டிக்கப் போறேன்னு பயப்படறது நல்லது இல்லையா?”

“இன்கம்டாக்ஸ் விட்ருமய்யா. நீ ஒரு கேஸ் போடும். என்னை அடிக்கறானுங்க என்னை வந்து காலி பண்ண சொல்றாங்க. எனக்குப் போக்கிடமே இல்லை. எங்க தகப்பனார் காலத்துலேருந்து நான் இங்கதான் இருக்கேன். அப்படின்னு சொல்லுங்க. எனக்குத் தெரிஞ்சு

வக்கீல் ஒருத்தர் இருக்கார். அவரை விட்டு போன் பண்ணச் சொல்லுங்க. நான்தான் ராதாகிருஷ்ணனுக்கு வக்கீல். அவரை மிரட்டறியாமே, சரியா இல்லை. நான் தான் வந்து பேசப் போறேன். எப்போ ரெடியா இருப்பே அப்படின்னு கேட்கலாம். அவர் பேர் சொன்னலே பயப்படுவார்.”

“யார் அந்த வக்கீல்?”

“சத்திய நாராயணன். சீனியர் வக்கீல். அவருகிட்ட தான் இந்த சங்கரய்யர் இருந்தாரு.”

“எந்த சங்கரய்யரு”

“இப்போ பூஜையெல்லாம் பண்ணாரே அவரு.”

“அவர்கிட்ட இருந்தாருன்னா என்ன? குமாஸ்தாவா?”

“குமாஸ்தா மாதிரி இருப்பாரய்யா? அவர் குமாஸ்தா இல்லை. அவரும் வக்கீலுக்குப் படிச்சவரு தான். சத்தியநாராயணன் அவருக்குச் சொந்தக்காரரு. அவர் படிக்க வைச்சதான் சத்யநாராயணன் படிச்சாரு. அவரை பி.எல் படிக்க வச்சுட்டு வெறுமனே குமாஸ்தா மாதிரி நடந்துப்பாரு. சத்தியநாராயணனுக்கு உதவியா இருப்பாரு. சத்தியநாராயணன் படிக்க வேண்டிய கேஸை, நடத்த வேண்டியதை அவர் ஒரு தரம் நல்லா பார்த்துட்டு தான் தருவாரு. அவரு பார்த்துட்டுக் கொடுத்தார்னாக்க எல்லா கேஸும் ஜெயிச்சடும். சத்தியநாராயணன் சாராய கேஸுக்கும், அடிதடி கேஸுக்கும் போயிட்ட பிறகு அப்பா... என்னை விட்டுடு... நான் போறேனு சொல்லிட்டு அவரை விட்டுட்டு வந்துட்டாக. சங்கரய்யர் வந்த பிறகும் சத்தியநாராயணன் சோடை போகலை. ஊர்ல இருக்கற அத்தனை ரௌடிக்கும் சத்தியநாராயணன்தான் வக்கீல் சத்தியநாராயணன் வராருன்னா மத்த வக்கீல். பயப்படறான். வக்கீல் பிரமாதமான ஆளுங்கறதுக்கு இல்லை. அவரைச் சுத்தி ஆளு இருக்கு, படை இருக்கு,



எவனையாவது ஏவி விட்டாருன்னா கையைக் காலைச் சீவிடுவான் அப்படிங்கறதுக்காகவே பயப்படறான்."

மறுபடியும் சங்கரய்யர் பெயரைக் கேட்டபோது ராதாகிருஷ்ணனுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

"அந்த சங்கரரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

சத்தியநாராயணனை விட்டுவிட்டு சங்கரன் பற்றி விசாரித்தார்.

"போய்க் கேட்கச் சொன்னாங்க. நம்ம நண்பர்கள். போய்க் கேட்டோம்."

"என்னது?"

"இந்த இடத்தைக் காலி பண்ணிட்டுமா. இறுக்க புடிச்சிக்கிட்டுமான்னு. அவருதான் சொன்னாரு காலி பண்ணிடு. நூறு வருஷத்து கட்டடத்துல நீ உட்கார்ந்து என்ன பண்ணப் போற? இன்னிக்கு இல்லைன்னா இன்னொரு நாள் தலையில் விழுந்துடும். இப்பவே இடம் பார்த்து வேற இடம் போய் ஊனிக்கிட்டாக்க உன் புள்ளை பெரிய ஆள் ஆகறதுக்குள்ள நீயும் கம் பெனியை நல்லா வளர்த்துடலாமில்லையா. நீ வயசான பிறகு உன் புள்ளை போய் இன்னொரு இடம் புழங்கறதவிட நீயே இடம்புடிச்ச உன் புள்ளைக்குக் கொடுக்கறது பெட்டர் இல்லையா அப்படின்னு கேட்டாரு. நான் யோசனை பண்ணி ஆமாங்க அதுதான் சரின்னேன். நல்ல காசா வாங்கிடு. நகர்ந்துடு அப்படின்னாரு. இதனாலத்தான் நான் நகருவதற்குண்டான விஷயத்துக்குச் சொல்லி அனுப்பிட்டேன். நீங்க வேணா அவரையும் போய்ப் பாருங்களேன்."

"போய்ப் பார்த்தோமே."

"எங்க?"

"கோயில்ல உட்கார்ந்துகிட்டிருந்தோமில்ல அப்போ ஒரு ஆள் வந்து என்ன கஷ்டம். போய் சங்கரரைப்

பாருங்கன்னாங்க. போய் அங்க நின்னோம். கீழ் வீட்ல கூப்பிட்டு உட்காரவச்சு குடிக்கத் தண்ணி கொடுத்து கை காலெல்லாம் கழுவிக்கச் சொன்னாங்க. மேலே போகலாம்னு நினைச்சுகிட்டிருக்கும்போது அங்கேந்து ஆள் அனுப்பி அப்புறம் பார்க்கலாம் போயிட்டு வாங்கன்னு சொல்லிட்டாரு. ஒரு மாதிரி வெறுப்பாயிடுச்சு."

"அடடே... அப்படியெல்லாம் வைச்சுக்காதய்யா, அவரு ரொம்ப விவரமான ஆளுய்யா."

"விவரம்னா எப்படி."

"உள்ள நுழைஞ்சவுடனேயே வாங்க நாடார் அப்படின்னாரு. சரி, நம்ம முஞ்சியிலதான் ஜாதி எழுதி ஒட்டியிருக்கு அப்படின்னு சொல்லிட்டு வணக்கம் ஐயா அப்படின்னேன். 'யாரு உங்க புள்ளையா?' ஆமாங்கன்னு சொன்னேன். மூணாவது சம்சாரத்துப் புள்ளையா அப்படின்னாரு. தூக்கி வாரிப்போட்டுது- எனக்கும் என் புள்ளைக்கும் தவிர வேற யாருக்கும் தெரியாது."

பதினெட்டு வயசுல ஒரு கல்யாணம். அந்தப் பொம் பளை என்கூட ரெண்டு வருஷம் இருந்து புள்ளை பெத்துட்டு செத்துப் போச்சு. அடுத்தது இருவத்தஞ்சு வயசுல ஒரு கல்யாணம். அந்தப் பொம்பளை ஒழுங்கா சீர் செய்யலைன்னு அவங்க அப்பா அம்மாகிட்ட போய் சண்டை போட்டுது- அவங்க ஏதோ தடிமனா வார்த்தை சொல்ல அங்கேயே தூக்குப் போட்டுக்கிட்டு செத்துப் போச்சு. இது மூணாவது மனைவி. இவ வந்த பிறகுதான் வாழ்க்கை நல்லபடியா ஆச்சு. இதை அப்படியே புட்டு வைச்சாருய்யா. சொந்தக்காரன் பல பேருக்கே தெரியாது. கூட நின்னு பார்த்த மாதிரி பல விஷயங்கள் சொன்னாரு."

"என்ன குறியா, யட்சினியா?"

"இதெல்லாம் நமக்குத் தெரியாது. பத்து பைசா காக வாங்கலை. எதனா செய்யணுமே அப்படின்னேன்."



அப்படியா இன்னிலேர்ந்து நாலாவது பெளர்ணமி காளிகாம்பாள் கோவில்ல பூஜைக்கு யாரும் பணம் கட்டலை. வேணும்னா நீ கட்டிடு அப்படின்னாரு. ஒடிப்போய் கட்டினேன். வீடு முழுக்க சன்னதிக்கு நேரா உட்கார்ந்து கண்குளிர பார்த்தோம். வீட்டே ரொம்ப சந்தோஷமாயிடுச்சு. நாங்க சாமி கும்பிடற துன்னா ஆடு வெட்டறது, கோழி அடிக்கறதுன்னுதான் இருப்போமே தவிர இப்படி யொரு சன்னதிக்குப் பக்கத்துல உட்கார்ந்து பால் அபிஷேகமும், தேன் அபிஷேகமும் பார்த்ததில்லை. எங்க வீட்டு அம்மா ஒரே அழகை. இனிமே நாம அதெல்லாம் பண்ணாத இந்த மாதிரி பண்ணணுங்க அப்படின்னு சொல்லித் தாங்க. அடுத்த பெளர்ணமிக்கு அடுத்த பெளர்ணமி ஆள் இல்லைன்னாங்க. அதுக்கும் அப்பவே துட்டு கட்டிட்டு வந்துட்டேன். அந்த சங்கரர் சாதாரண ஆள் இல்லைங்க. தப்பா பேசிடாதீங்க."

தீர்மானமான குரலில் நாடார் சொல்ல, அந்த இடத்தைவிட்டு எழுந்து மேல்மாடிக்குப் போய் உலாவியபடியே யோசிக்க வேண்டும் என்கிற ஒரு வேகம் ராதாகிருஷ்ணனுக்கு வந்தது.

அவர் ஷண்முகக்கனி நாடாரை விட்டு எழுந்து மாடிக்குப் போய் உலாவத் துவங்கினார்.

'பயமுறுத்துகிறீர்களா. உங்களைக் கடவுள் என்று காட்ட முயற்சிக்கிறீரா. நான் எங்கு போனாலும் உங்கள் பெயரைச் சொல்லும் வண்ணமே உங்களால் செய்ய முடியுமா. மிகப் பெரிய யோகியா. சித்த புருஷரா, அவதாரமா. எந்த அவதாரமும் தன்னை அவதாரம் என்று சொல்லிக் கொள்வதில்லை. எந்த யோகியும் தன்னை யோகி என்று கூப்பிடு என்று சொல்வதில்லை. எந்த அவதார புருஷரும் எவரையும் வற்புறுத்துவதில்லை. நீங்கள் ஏன் என்னைத் தொந்தரவு செய்கிறீர்கள். எதற்காக என்னை வற்புறுத்துகிறீர்கள். பெரிய கித்தாப்பான ஆள் என்று என்னைச் சுற்றி

யிருப்பவர்களைச் சொல்ல வைப்பதில் உங்களுக்கு என்ன சந்தோஷம். நான் என்ன அப்படி முக்கியம். நான் வரமாட்டேன். இப்படி நடக்க நடக்க உங்கள் மீது ஒரு வெறுப்பு வருகிறது. மற்றவர்கள் உங்களைச் சொல்லச் சொல்ல ஒரு விலகல் ஏற்படுகிறது. எனக்கு நீங்கள் தேவையே இல்லை.

பணியிடத்தில் குறை ஏற்பட்டு வேலை போவது என்பது சாதாரண விஷயம். என் அதிகாரத்திற்கும் அதன்பால் ஏற்பட்ட செல்வத்திற்கும் கம்பீரத்திற்கும் ஆசைப்பட்டது வாஸ்தவம்தான். ஆனால், அதுவே சாகவதம் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

எங்கள் முன்னோர்கள் வலிமையானவர்கள். அவர்கள் மிக எளிமையாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். உஞ்ச விருத்தி செய்து வாழ்ந்த ஒரு தம்பதியினரும் எங்கள் வம்சத்தில் உண்டு. நானும் ரேவதியும் மஞ்சள் துணியுடுத்தி ஒவ்வொரு தெருவின் முனையிலும் நின்று ராமாயணம் சொல்லி எங்களால் இயன்ற காசை பிச்சையெடுத்து சம்பாதித்து அதில் கிடைப்பதை உண்டு வாழ்வோம். காளிகாம்பாள் கோவிலில் உட்கார்ந்து மடிப் பிச்சை கேட்டது நாடகம். உண்மையாகவே பிச்சையெடுக்க என்னால் முடியும்.

ஆசை உள்ளவனும், கர்வம் உள்ளவனும் வாழ பயந்தவனும்தான் உங்களைப் போன்றோர்களை அண்டி வாழ்வான். உங்களைப் போன்ற மந்திர வித்தைக்காரர்களிடம் மயங்குவான். நீங்கள் எடுத்த வுடனேயே அதட்டிப் பேசுவதாலேயே பலபேர் உங்களைக் கண்டு அச்சப்படுகிறார்கள். உங்களால் கெடுதல் வந்துவிடுமோ என்று பயப்படுகிறார்கள்.

தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா  
பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம்  
கருமமே கட்டளைக்கல்.

சங்கரய்யர் என்னை என்ன செய்துவிட முடியும். நீங்கள் நன்மை செய்ய முடியுமா. தீமை செய்ய



முடியுமா. அதற்கு நானே காரணம். ஒரு பொழுதும் உங்களை நோக்கி நான் வரமாட்டேன்.

இந்த ராதாகிருஷ்ணனுக்கு நீங்கள் தேவையில்லை. தனக்குள்ளேயே மிக வேகமாக ராதாகிருஷ்ணன் பேசினார்.

கீழே யாரோ கதவு திறக்கச் சொல்லி மணியடிப்பது கேட்டது. ரேவதி எழுந்து போக அவளைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டு, சி டை அணிந்து கொண்டு அவர் கீழே போனார்.

அந்தக் கட்டடத்தின் சொந்தக்கார இளைஞன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“என்னா?”

அவர் வெறுமனே அவனைப் பார்த்து ஒரு கர்ஜனையாய் கேட்டார்.

அவன்மீது அவருக்குக் கடும் கோபம் இருந்தது.

“எப்போ காலி பண்ணப் போறீங்க வீட்டை?”

“அதான் சொல்லிட்டேனேப்பா. திரும்பத் திரும்ப வந்து வேளை கெட்ட வேளையில் கேட்டுகிட்டிருக்கியே.”

“இதோ பாருங்க. இது என் வீடு. நான் எப்போ வேணா வருவேன்.”

“முடியாது. நான் குடியிருக்கும்போது நீ எப்போ வேணா வரமுடியாது. இது காலி வீடு இல்லை. பாழ் மனை இல்லை. அழிஞ்சு போன இடமில்லை. நான் இருக்கற வரைக்கும் இந்த வீடு என்னுடைய வீடு. நீ கேட்டுக் கிட்டதான் வரணும்.”

“நான் என்னா சொல்றேன்னா...”

“எதுவும் சொல்ல வேணாம். வெளியே போடா.”

“என் வீட்டே வந்து என்னை வெளியே போடான்னு எப்படிச் சொல்லலாம்?”

“வெளியே போடா.”

அவர் உரத்த குரல் கேட்டு ரேவதி கீழே ஓடி வந்தாள்.

தெருவில் போனவர்கள் நின்று திரும்பி வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

“போ... வெளியே போ.”

அவனைத் திருப்பி கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளினார். எதிர்பார்க்காது அவன் கால்தடுமாறி தெருவில் வந்து விழுந்தான்.

அவருக்கு ‘ஐயோ’ என்ற ஒரு பயம் ஏற்பட்டது.

13

கோபமில்லாத நிலையே சக்தி. இது மூதுரை. மகாகவியின் வாக்கு. ஆனால் சக்தியைச் சேமித்து வைக்கவோ, தனக்குள் நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவோ மனிதர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. அவ்வப்போது எடுத்துச் சிதறடித்துவிட்டுக் காலியாகக் கிடப்பதையே இவர்கள் வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கோபம் வருவதற்குக் காரணமென்ன?

நான் என்னும் அகங்காரம்.

நான் என்னும் அகங்காரம் எதனால் ஏற்படுகிறது?

சிறிதளவு ஞானம். பூரணமில்லாத புத்தி. முழுமை யில்லாத அனுபவம். முதிர்ச்சியில்லாத புத்தி.

மீண்டு வர என்ன செய்ய வேண்டும்?

ஒருவன் தன்னுள் இடையறாது உற்றுப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். தனக்குள் தோன்றுவது என்ன? எங்ஙனம் தோன்றுகிறது, எதனால் தோன்றுகிறது? தோன்றுதலின் நடுநிலைமை என்ன? என்று பார்க்க வேண்டும்.



ஆனாலும், மனிதர்களால் பார்க்க முடியவில்லையே... காரணம் என்ன?

மனத்திற்குக் கடிவாளம் இல்லாமல் ஓடவிடுதல். உணர்வு தோன்றியவுடனேயே செயலில் இறங்கி விடுதல். பசித்தவுடனேயே நாய் இரை மீது பாய்வதைப் போல, கோபம் கொண்டவுடனேயே புலி சிறித் தாக்கு வதைப் போல, தனக்கருகே கால் தெரிந்ததும் யார் என்று பார்க்காமல் பாம்பு கொத்துவதைப் போல, இரைபறித்துப் போவதைப் பார்த்தவுடன் கோபப் பட்ட காக்கைகள், எந்த வலியுமின்றி கழுதைத் துரத்திக் கொண்டு போய், சோர்ந்து விடுவதைப் போல கைபட்டால் மூடிக் கொள்ளும் தொட்டால் சிணுங்கியைப் போல எண்ணமும் செயலும் ஒரே வேகத்தில் வெளியாகின்றன.

உணர்வை மனிதர்கள் கவனிப்பதே இல்லை. பல நேரங்களில் அவர்கள் விலங்குகள் போல, இந்தறிவு உயிரினம் போல செயல்படுகிறார்கள்.

கோபம் வரும்போது என்ன செய்ய வேண்டும்?

தோன்றும்போது அதை ஏற்றுப் பார்த்து விட வேண்டும். எனக்குக் கோபம் வருகிறது. கோபத்தை வெளியிடுவதில் என்ன லாபம்? வெளியிடாது போனால் என்ன குறை? எப்படி வெளியிட்டால் சிறப்பாக இருக்கும்? என்றெல்லாம் யோசித்து விடுவது நல்ல காரியம்.

ஏன் செய்ய முடியவில்லை?

பயிற்சியின்மை.

பயிற்சி யார் தருவார்கள்.

இது தந்து பெறுவதல்ல. உங்களுக்குள் நீங்களே சரி செய்து கொள்ள வேண்டும்.

எப்படி... எப்படி ஐயா இதைச் சரி செய்து கொள்வது?

ஆஹா... இப்பொழுது கதறுகிறீர்களே. உரக்கக் கூவுகிறீர்களே. இம்மாதிரி பலமுறை உள்ளுக்குள் கூவ, ஏதேனும் வழி தெரியலாம்.

வீட்டுக்காரன் பிள்ளையை விரட்டி விட்டு ராதா கிருஷ்ணன் மாடியின் வராண்டாவில் குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்த விதமாக யோசித்தார்.

மனம் பின்னல் பின்னலாய் பல்வேறு சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தியது. கலவரம் அடிவயிற்றில் ஏற்பட்டது. கோபத்தைவிட, கோபத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதைவிட அதனால் ஏற்படும் இந்தச் சிந்தனை கலவரம்தான் மிகப் பெரியதாகவும் கொடுமையாகவும் இருக்கிறது.

ராதாகிருஷ்ணன் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்தார்.

என்ன முட்டாள்தனம் ஏன் இந்த வேலையைச் செய்துவிட்டேன். அது அவனுடைய வீடு. அவன் வந்து தொந்திரவு செய்தாலும் மரியாதையாகச் சொல்லியிருக்கலாம். என்னால் அடித்து ஆளை விரட்ட முடியும். பிடித்து ஆளைச் சாய்க்க முடியும். உருட்டி எறிய முடியும் என்கிற உடல் கர்வத்தோடு நடந்து கொண்டேன். ஆனால், இப்பொழுது ஓர் அறை வாங்கினால் செத்துப் போய் விடுவேனோ என்று பயப்படுகிறேன். நான் நான்கு மணி நேரம் முன்பு கோபப் பட்டதற்கும் இப்பொழுது பயப்படுவதற்கும் இடையில் எவ்வளவு வித்தியாசம். எந்த உணர்வு உண்மை? எந்த உணர்வு பொய்? நான் இரண்டும் இல்லாதவனா? அல்லது இரண்டுமே உடையவனா?

மனம் மீண்டும் மீண்டும் தவித்தது.

ரேவதி சமையலறையில் வேலை செய்துகொண்டே புருஷன் படுகிற வேதனையைப் பார்த்தாள்.

இப்பொழுது போய் என்ன உபதேசம் சொன்னாலும் அது எதிர்ப்பாகத்தான் இருக்கும். மறுபடியும்



இன்னொரு கோபமாகத்தான் பொங்கும். நான் அப்படித்தான் செய்வேன் என்று பிடிவாதமாக மாறும். எனவே, அவரே அடங்கி என்ன செய்யலாம் என்று யோசனை கேட்கிறபொழுது, இது செய்யலாமா என்பது போல் பேசுவது நல்லது என்ற முடிவுக்கு வந்தாள். எப்பொழுது பேசுவார் என்று காத்திருந்தாள்.

அவர் பேசக் காணாமே என்று வருத்தப்பட்டாள். கீழே வாசற்பக்கம் கதவு திறக்கும் ஓசை கேட்டது. நாடார் மேலே ராதாகிருஷ்ணன் பெயரைச் சொல்லி கூவும் சப்தம் கேட்டது.

ராதாகிருஷ்ணன் வெளியே நடக்க முற்பட, அவள் அவரைப் பார்த்து இங்கேயே இருங்கள்; வரவேண்டாம் என்று அடிக்குரலில் எச்சரித்துவிட்டு மடமட வென்று கீழே இறங்கினாள். யார் என்று பார்த்தாள்.

வாசலில் பத்துப் பன்னிரெண்டு பேர் நின்றிருந்தார்கள். நடுவிலே வீட்டுக்காரனின் பிள்ளை விரைப்பாக நின்றிருந்தான். கதவு திறந்து வாங்கோ என்று சொன்னாள்.

“என்ன வாங்கோ. எங்க இருக்கான் உன் புருஷன்?”

வேகமாக, கோபமாக வீட்டுக்காரன் பிள்ளை கேட்டான்.

நாடார் மெல்ல அவனைத் தோளில் தட்டி, பெண் பிள்ளையிடம் வேகமாக பேசவேண்டாம். என்று சொல்ல, “விடுய்யா எனக்குத் தெரியும். நீ என்ன நடுவில்? எங்கம்மா... எங்க உன் புருஷன்?” என்று கேட்க, “அவர் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போயிருக்கார்” என்று அவள் நிதானமாக பதில் அளித்தாள்,

சட்டென்று அங்கு அமைதி நிலவியது.

“இங்க இருக்கிற போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போயிட்டு அங்கேயிருந்து கமிஷனர் ஆபீஸுக்கு மனு எடுத்துண்டு போயிருக்கார்.”

“எதுக்காக?”

“நீங்க அடிக்கடி வந்து தொந்திரவு பண்ணேன். உரக்கக் கத்தி கலாட்டா பண்ணேன். எங்களுக்கு அவமானமா இருக்கு அப்படின்னு சொல்லி ஒரு மனு கொடுக்கறதுக்காக போயிருக்கார்” என்று நிதானமாகச் சொல்ல, நாடார் திகைத்தார்.

இறங்கினாமாதிரி தெரியலையே என்று யோசித்தார். உற்று ரேவதியைப் பார்த்தார். ரேவதி சலனமில்லாமல் இருந்தாள். வந்திருந்த கும்பல் கிசுகிசுவென்று தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டது.

“எந்தக் கமிஷனரும் எதையும் கிழிக்க முடியாது.” அந்தப் பையன் மறுபடியும் கத்தினான்.

“இல்லீங்க. அப்படியில்லை.”

நாடார் சொல்ல எல்லோரும் அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

“என்னாண்டதான் வந்து பேசிகிட்டிருந்தாரு. இப்படி மிரட்டறாரே, என்னா பண்ணது அப்படின்னு கேட்டிருந்தாரு. நான் பதற்றமா பேசாதீங்க வேற ஒன்றும் பண்ண முடியாது சொத்து அவங்களது. அவங்க கேட்கறபோது கொடுத்துதானே ஆகணும். எதுனா காக வாங்கிகிட்டு விட்டுங்க அப்படின்னேன். வக்கீல்கிட்டே போலாமா அப்படின்னு சங்கரன் பத்தி விசாரிச்சாரு. அவருகிட்ட யாரோ சங்கரனைப் போய் பார்க்கும்படியா சொல்லியிருக்காங்க போல, இன்னிக் குப்போய் காலையில பார்த்துட்டு வந்தாப்போல... ஏம்மா பார்த்துட்டு வந்தீங்களா?”

“ஆமாம். அவர் வீட்டுக்குப் போயிருந்தோம்.”

ரேவதி பொதுவாக பதில் சொன்னாள்.

“அதான் சங்கரன் சொல்லியிருப்பார் போல, இவர் மனு எடுத்துக்கிட்டு போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கும், கமிஷனருக்கும் போயிருப்பார் போல...”



சட்டென்று அந்த வீட்டுக்காரனின் முகம் வெளிற நின்றான்.

“சங்கரன்கிட்ட போனாரா? என்னத்துக்கு? சரிடா... நீங்கல்லாம் போங்க” என்று திரும்பிப் பார்த்து தன்னுடன் வந்த ஆட்களை வெளியே அனுப்பினான்.

அவர்கள் ஏதோ முணுமுணுக்க, சட்டென்று பையைப் பிரித்து ஒரு கட்டு நோட்டை எடுத்து இரண்டாக உடைத்து ஒரு பாதியை அவர்களிடம் நீட்டினான். வெளியே போகச் சொன்னான். உள்ளே நுழைந்து நாடாருடைய அறைக்குள் அமர்ந்து ‘ஏ.சி. போடுங்க’ என்று சொல்லி அங்குள்ள பாட்டிலைத் திறந்து குளிர்பானத்தை வேகமாகக் குடித்தான்.

ரேவதி வாசலில் காத்திருந்தாள்.

“அந்தம்மா வெளியே நிக்ருது. இருக்கச் சொல்லவா; மேல போகச் சொல்லவா?”

“உள்ள வரச் சொல்லுங்க.”

அவர் கதவு திறந்து “உள்ள வாங்க தாயி” என்று கூப்பிட்டார்.

அவள் உள்ளே போனாள்.

“நாங்க காலி பண்ணிடறோம்னுதானே சொல்லி யிருக்கோம். திரும்பத் திரும்ப வந்து தொந்திரவு பண்ணா என்ன அர்த்தம்?”

“எப்போ காலி பண்ணுவீங்க? அது இல்லை முக்கியம்.”

“உரக்க கத்தினா உடனே காலி பண்ணிட முடியுமா? உங்க கம்பெனிக்கு நாயா உழைச்சிருக்கார். அந்த நன்றியே இல்லாத அதட்டலா மிரட்டலா பேசறேனே?”

“உங்க வீட்டுக்காரர்தான் பேசினாரு. வெளிய போடா நாயேன்னு சொன்னாரு. என்னைச் சொன்னா, சும்மா விட்டுவேனா?”

“என்ன பண்ணிட முடியும். பதிலுக்கு நாயேன்னு சொல்வேளா. இல்லை, ஆளை வச்ச அடிப்பேள். அதானே. காலி பண்ணிட முடியாதுன்னுட்டா?”

“என்னா. காலி பண்ண மாட்டீங்களா?”

நாடார் உள்ளுக்குள் புகுந்தார்.

“இதோ பாருங்க நீங்க விஷயத்தை அணுகுறமுறை ரொம்ப தப்பா இருக்கு தம்பி. வயசு கோளாறால இந்த விஷயத்தை தப்பா பண்ணிடாதீங்க. உங்களுக்கு இந்த வீட்ல உரிமை இருக்கு. அதேசமயம் அவர் இந்த வீட்டைக் காலி பண்ணணும்னு எந்த அவசியமு மில்லை. கோர்ட்டுக்குப் போனாக்க இன்னிக்கு இந்த விஷயம் முடியாது. சுமுகமாக தீர்க்க முயற்சி பண்ணுங்க. அதை விட்டுட்டுப் பொம்பளைங்ககிட்ட எகிறி பேசினா, இதுவும் ஒரு தப்பான விஷயமாகும். இந்தம்மா போய் போலீஸ் ஸ்டேஷன்ல நீங்க அசிங்கமா பேசினீங்க. தவறா கூட்டங்க அப்படின்னு ஒரு மனு எழுதிக் கொடுத்தாங்கன்னா, உங்க பக்கம் பெரிய பிரச்னை வந்துரும். ராதாகிருஷ்ணன் நினைச்சார்னா இந்த மனுவும் அவரால கொடுக்க முடியும். அந்த மனுவிலயே அவர் கொஞ்சம் முன்ன பின்னதான் உங்களைப் பத்தி எழுதியிருக்காரு...”

“என்னா... எழுதியிருக்காரு?”

“அம்மா... சொல்லுங்கம்மா.”

வாய்க்கு வந்தபடி அவனை அடக்குவதற்கு விதம் விதமான அம்புகளைப் போட்டுவிட்டு அவர் இப்பொழுது ரேவதியின் பக்கம் திரும்பிவிட்டார்.

“எனக்குச் சரியா தெரியலை. ஆனா, இடையறாத வன்முறையை ஈடுபடறங்கறத மட்டும் அவர் தெளிவா எழுதியிருக்கார். கொலை முயற்சியில் முடிந்தாலும் முடியலாம். எனக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டும்னு சொல்லியிருக்கார்.”



“நான் ஏங்க உங்களைக் கொலை பண்ணப் போறேன்?”

“எனக்குத் தெரியாது. அவரு எழுதினதைச் சொல்றேன்.”

“டெலிபோன் எடுத்து யாரோடோ பேசினான். செல்லில் யாரோடயோ தொடர்பு கொண்டான்.

அவனுக்கு ஃபோன் கால்கள் வந்தன.

நாடாரும், ரேவதியும் காத்திருந்தார்கள்.

ரேவதி போகட்டுமா என்பதுபோல் நாடாரைப் பார்க்க, நாடார் இருங்கள் என்று சைகையில் சொன்னார். மேலே ராதாகிருஷ்ணன் தவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

மாடியிலிருந்து இறங்கி என்ன நடக்கிறது என்று பார்த்தார்.

அவர்கள் உள்ளுக்குள்ளே பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள், என்று நாடாருடைய வேலைக்காரன் சொன்னான்.

அவர் மறுபடியும் மாடிக்குப்போய் கதவு தாழிட்டுக் கொண்டார்.

ஏதோ ரேவதி சுமுகமாத் தீர்க்கறாப் போல இருக்கு. நான் நினைச்சதுபோல பயமா இருக்காது. வந்த ஆளுங்களைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டான். நாடார் எதுவோ மிரட்டறார். கடவுளே பெரிய ஆபத்துலேர்ந்து காப்பாத்திட்டப்பா. வந்த ஆள் உள்ளுக்குள்ள நுழைஞ் சிருந்தா நான் அப்போ எகிறிப் பேசியிருந்தா பல்லு பேந்திருக்கும். முஞ்சி உடைஞ்சிருக்கும். கையோ, காலோ வெட்டுப்பட்டிருக்கும். ரணகளம் ஆகியிருக்கும். இந்த அவஸ்தைய என்னால தாங்க முடியுமா? என்னால சண்டை போட முடியுமா? ஆனால், கோபம் மட்டும் நாய்க்குணமா வருதே ஒரு அடி அடிக்க முடியாது. ரெண்டு அடி தாங்க முடியாது. ஆனால் உள்ளுக்குள் ஆத்திரம் மட்டுமே ஏன் இப்படிப்

பொங்குகிறது. என்ன தவறு என்னிடத்தில். இதை வேறுவிதமாக நான் அணுகியிருக்க வேண்டுமே. ஏன் அணுகவில்லை.

“ஏங்க மனுவெல்லாம் கொடுக்க வேணாம். போலீஸ்கார்கிட்ட கொடுத்த மனுவெல்லாம் வாபஸ் வாங்கிருங்க. நான் உங்களுக்கு எவ்ளோ வேணுமோ தரேன். எவ்ளோ கேட்பாரு.”

“அவங்ககிட்ட கேட்டா. என்னங்க தெரியும்? இது போலீஸ் வச்ச முடிக்க வேண்டிய காரியம்.”

“ஆனா போலீஸுக்குப் போறதுக்கு எங்களுக்கும் விருப்பமில்லை. வேற வழியில்லாமதான் போறோம். இவரு, வந்து கைகாட்டி மிரட்டறாருன்னுதான் போறோம். இவரு சின்ன வயசு பளிச்சுனு அடிச்சுடலாம். அவரால அடிக்க முடியுமா? எங்களுக்கு வேற என்ன வழி போலீஸுக்கு போறது தவிர?”

“சரி, சங்கரன் என்ன சொன்னாரு?”

அந்த வீட்டுக்காரப் பிள்ளை விசாரித்தான். அவனுக்குச் சங்கரனைப் பற்றி தெரிந்திருந்ததுபோல் அவன் பேச்சு தொனித்தது.

14

சங்கரனிடம் போனது மட்டுமே ரேவதியால் சொல்ல முடிந்தது. பார்த்துப் பேசியதாய்ப் பொய் சொல்ல இயலவில்லை.

அவள் பேசாமல் இருந்தாள்.

“அதெல்லாம் சொல்ல முடியுங்களா தம்பி? இங்க நடந்ததைப் போய்ச் சொல்லியிருப்பாங்க. இந்த அம்மா விக்கி அழுதிருக்கும். அவரு பரிதாபப்பட்டிருப்பாரு. எதுனா வழி சொல்லிக் கொடுத்திருப்பாரு. சங்கரன் சாதாரண ஆளா, அவருக்குத் தெரியாத



வக்கிலா? அவருக்குத் தெரியாத போலீஸா? மொத்த சென்னைப் பட்டணமே அவர்கிட்ட கைகட்டி நிக்குது. எங்க போய் நின்னாலும் எழுந்து கைகூப்பி வரவேற்கிறாங்க. அவரு ஒரு ஆளைப் பார்த்து உதவி செய்யுங்கன்னா செய்துடறாங்க. ஏன் விவரம் தெரியாம இந்தம்மாக்கிட்ட வேகமா பேசற. அந்தம்மா என்ன சொல்லிட முடியும்?"

"நீங்க சொல்லுங்க, என்னா தரணும்?"

"அவராண்ட பேசுங்க. இது பெரிய இடத்துக்குப் போயிடுச்சு. அதனாலே நான் பேசறதோ இவங்க பேசறதோ அவர் பேசறதோ நடக்காது. நீ வீட்டுக்குப் போயிட்டு வா. உடனே வராதே. ஒரு மாசம் கழிச்சு வா. ஏன்னு மறுபடியும் புரிஞ்சுக்கோ. நானும் காலி பண்ணேன். அவரும் காலி பண்ணாரு. ஆனா, வெறுமனே காலி பண்ணமாட்டோம். விக்கத்தானே போற. விக்கறவன்கிட்ட துட்டை வாங்கிக் கொடு. போ. முடிஞ்சு போச்சு."

நாடார் எழுந்து கதவைத் திறந்துவிட்டார். அவன் இறங்கி வெளியே போனான்.

தெருமுனையில் இருந்த ஜீப்பில் தாவி ஏறிக் கொண்டான். மற்றவர்களும் ஏறிக்கொள்ள அந்த ஜீப் சீறிப் பறந்தது.

நாடாரும், ரேவதியும் கீழிருந்தபடி அவன் போவதைப் பார்த்துவிட்டு உள்ளுக்குள் வந்தார்கள்.

"போங்கம்மா, எப்போ சங்கரன் பேரைச் சொன்னீங்களோ, அப்போ எல்லா விஷயமும் சரியாப் போயிடும். போங்க. மாடிக்குப் போங்க. டப்பனு சங்கரன் பேரைச் சொன்னது நல்லதா போச்சு. அவர் சொல்லிதான் மனு கொடுக்க போயிருக்காருன்னு நீங்க சொன்னதும் ஆடிப் போயிட்டேன்."

ரேவதி திகைத்தாள்.

'எப்படிச் சொன்னோம்? ஏன் அவர் பெயரைச் சொன்னோம்' என்று யோசித்தாள்.

அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

நாடாருக்கு நன்றி சொல்லி விட்டு மாடிக்குப் போனான். புருஷனைப் பார்த்தாள்.

ராதாகிருஷ்ணன் ரேவதியை உற்றுப் பார்த்தார்.

'வா' என்று கைநீட்டிக் கூப்பிட்டார். மெல்ல ரேவதி புருஷனுக்கு அருகே வந்தாள். அவர் மீது சாய்ந்து கொண்டாள்.

ரேவதியை நன்றியோடு ராதாகிருஷ்ணன் அணைத்துக் கொண்டார்.

மனத்திலிருந்தும், வயிற்றிலிருந்தும், நெஞ்சிலிருந்தும் ஒரு பெரிய பாரம் இறங்கியது.

"என்ன நடந்தது ரேவதி."

"சங்கரன் காப்பாத்தி டார்ன்னா."

"சங்கரனா, சங்கரன் வந்திருந்தாரா?"

"வரலை, நேரா வரலை. என் வாக்குலே வந்தார். சட்டுனு ஒரு வார்த்தை சொன்னேன். அவன் ஆடிப் போயிட்டான். சங்கரன் பெரிய மனுஷர்னா."

"என்ன சொல்ற?"

"சங்கரன் இதுல ஈடுபட்டிருக்கார். அவருதான் போலீஸ்ல மனு கொடுக்கச் சொன்னார்னு டக்குனு சொன்னேன்."

'அப்படியா...? அப்படியா. சங்கரனைத் தெரியுமா?'ன்னான். நாடார் உடனே ஆரம்பிச்சுட்டார். சங்கரன் சொல்லித்தான் போயிருப்பாங்க. சங்கரனுக்குத் தெரியாத ஆளா? சங்கரனுக்குத் தெரியாத மனுஷாளா? வீணா வந்து சண்டை போடாதே. கத்தாதே அப்படினுட்டார். அவன் என்ன காசு வேணும்னு கேட்க ஆரம்பிச்சுட்டான். காலி பண்ணது நிஜம். எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ பண்ணிடுவோம். உண்டான காசைக் கொடுத்திடு. நீ விக்கத்தானே போற? விக்கறவன்கிட்டே வாங்கிக் கொடு அப்ப



டின்னு சொல்லிட்டார். அவனும் சரின்னு போயிருக்கான். இப்போதைக்கு எந்தப் பிரச்சனையுமில்லை. அவன் கூட்டிண்டு வந்த ஆளைப் பார்த்தேனா? உயரமும், அகலமுமா. எனக்கு வயிறே கலங்கிப் போச்சுன்னா.”

“எனக்கும் ரேவதி. நானும் பயந்துட்டேன். கத்தி போடா வெளியேன்னு ஆத்திரத்துல சொல்லிட்டனே தவிர உள்ளுக்குள்ள ஒரே குழப்பம். நாலஞ்சு தடவை பின் பக்கம் போயிட்டு வந்துட்டேன். கை காலெல்லாம் வெடவெடன்னு ஆடறது. மார் அடைச்சுக்கறது. சரியான தலைவலி. ஏண்டா... ஏண்டா இப்படிப் பண்ணோம்னு உள்ளுக்குள்ள ரொம்ப கதறிட்டேன்.”

“தெரிஞ்சது. உங்க மூஞ்சியப் பார்த்தாலே, சோகம் அப்பிண்டு கறுத்துப் போய் மிகப் பெரிய கவலையில இருக்கேன்னு தெரிஞ்சது. நல்லவேளை. எதனால் என் நாக்குல அப்படி வந்ததுன்னு தெரியலை. யார் மனுஷா இருக்கானனு நினைச்சுண்டே கீழ இறங்கி வரபோது சட்டுனு அவர் பேர்தோணித்து. அவரைப் பார்க்கவே யில்லை. அவரோட பேசவேயில்லை. ஆனால் தெள்ளத் தெளிவா அவர் பேர் கண் முன்னாடி எழுத்தா நின்னுது. சங்கரன் அப்படின்னு ஆரம்பிச்சேன். அவன் பயந்துட்டான். நான் இப்போ சொல்றேன். இந்த இக்கட்டிலேர்ந்து நம்மள காப்பாத்தினது சங்கரன். சங்கரன் பேரைச் சொல்லாமலிருந்தால் இந்த வீட்ல அத்தனை சாமானையும் அவன் உடைச்சுட்டுப் போயிருப்பான்.”

வாசற்பக்கம் சத்தம் கேட்டது. மணி ஒலித்தது.

அவர் பின் பக்கம் நகர்ந்து கொள்ள ரேவதி கதவு திறந்தாள்.

நாடார் உள்ளே நுழைந்தார்.

“ஏம்மா... இப்பம் வந்ததுல ஒரு பையன் எங்க ஊரைச் சேர்ந்தவன்தான். சரியான பொறுக்கி.

என்னடா ஆளுங்கல்லாம் வந்திருக்கிங்க எதுக்கடா அப்படின்னு போனவனை மடக்கிக் கூப்பிட்டேன்.

ரத்த விளர் பண்ணனும்னுதான் வந்தாங்களாம். அடிச்சா யாரும், எதுவும் பண்ண முடியாதுன்னு சொல்லத்தான் ட்ரை பண்ணாங்களாம். வெளிய போன்னு பத்து பேர் பார்க்க துரத்தினே இல்ல. ஆயிரம் பேர் பார்க்க உன்னை இழுத்துகிட்டுப் போவேன். என்ன பண்ண முடியும் அப்படிங்கறது தான் திட்டமாம். இருபதாயிரம் ரூபா பேசி பதினைஞ்சாயிரம் ரூபா கொடுத்து இங்க வந்து இன்னொரு அஞ்சாயிரம் ரூபா கொடுத்திருக்கான். ஒண்ணும் பண்ணாமல் இருபதாயிரம் ரூபா செலவு பண்ணியிருக்கான் மடையன்.”

நாடார் சொல்லிவிட்டு வாய்விட்டுச் சிரித்தார்.

“சரி. எதுக்குச் சொல்ல வரேன்னா இனிமேயும் காலி பண்ணமாட்டேன், போடா, வெளியே அப்படின்னு மறந்து போயும் சொல்லிடாதீங்க. இது அவன் வீடு. நீங்க காலி பண்ண ஒத்துக்கிட்டீங்க. அதுக்கு நான் சாட்சி, சங்கரன் பேரையும் இழுத்துட்டீங்க. அவன் போய் சங்கரன் கிட்ட நிப்பான்.

“காலி பண்ண ஒத்துக்கிட்டாங்க ஸார். இன்னும் காலி பண்ணலைன்னு போய் நிப்பான். அதனால் அதுக்கும் முன்னாடி சங்கரன் கிட்டே போய் என்ன ஏதுன்னு பேசிக்கோங்க. சங்கரன்கிட்ட இதுக்கு முன்னாடி பேசியிருக்கீங்களா?”

“இல்லை” ரேவதி பதில் சொன்னாள்.

“போய்ப் பேசுங்கய்யா. அவர் பேரை இழுத்துட்டீங்க. அவருக்குத் தெரியவேணாமா?”

“இன்னிக்குக் காலையில போனோம். இப்போ வேண்டாம் அப்புறம் வான்னுட்டாங்க.”

“நாளைக்குப் போங்க.”



அன்று இரவு ராதாகிருஷ்ணனும், ரேவதியும், குழந்தைகளும் அமைதியாகத் தூங்கினார்கள்.

மறுநாள் காலை விடியலில் எழுந்தார்கள். குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்பி, வீடு பூட்டிக் கொண்டு சாவியை நாடாருடைய கையில் மாட்டிவிட்டு புருஷனும், மனைவியும் சங்கரனின் வீட்டு வாசலுக்குப் போனார்கள்.

இந்த முறை வாசலிலேயே கைகூப்பி உள்ளே வரலாமா என்று கீழே இருக்கிற பெண்மணியை ராதாகிருஷ்ணன் கேட்டார்.

மேலேயிருந்து குரல் கேட்டது.

“வரச்சொல்லுங்கோ.”

அது பெண் குரலாக இருந்தது. அவர்கள் படியேறினார்கள். வராண்டாவில் நின்றார்கள். ஹால் தெரிந்தது.

“ஓம் வாராஹி ஓம். உன்மத்த பைரவி பாதுகாப்பாய் நமஹு;

ஓம் வாராஹி ஓம். உன்மத்த பைரவி பாதுகாப்பாய் நமஹு...”

“உரக்கச் சொல்லுங்கோ... ஓம் வாராஹி ஓம். உன்மத்த பைரவி பாதுகாப்பாய் நமஹு”

யாருக்கோ மந்திர உபதேசம் அங்கு நடந்து கொண்டிருந்தது.

சிவப்புத் துணியை போர்த்திக் கொண்டு தடிமனான ஒருவரும் ஒல்லியான ஒருவரும் தங்களை மூடிக் கொண்டு அவர் காதில் இவர் மந்திரம் சொல்ல அந்த மந்திர சப்தம், அமைதியான அந்த ஹாலில் எல்லா பக்கமும் எதிரொலித்தது.

உபதேசம் கேட்பவருக்குக் காது கேட்காது போலிருக்கிறது. எனவே, தடிமனாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தவர் உரக்கச் சொன்னார்.

அவர்தான் சங்கரனாக இருக்க வேண்டுமென்று ரேவதிக்கும், ராதாகிருஷ்ணனுக்கும் தெரிந்தது.

மறுபடியும் முணுமுணுப்பாய் மந்திரம் சொல்லச் சொல்லி அவர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். வேறு மந்திரங்கள் ஏதோ சொல்லச் சொல்லி அவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

ரேவதியும், ராதாகிருஷ்ணனும் சுற்றிப் பார்த்தார்கள்.

வீடு முழுவதும் விதானம் அமைத்தது போல வர்ணம் தீட்டப்பட்டிருந்தது. உட்காரும் இடத்தில் சுவருக்குப் பின்னே சிம்மாசனம்போல் வர்ணம் தீட்டப்பட்டு அதன் மீது ‘ஓம்’ என்று போட்டு ஆரஞ்சு சூரியன் தகதகத்துக் கொண்டிருந்தான். சுவரில் அங்கங்கே ஆள் உயரத்திற்கு ‘குருப்யோ நமஹு’ என்று வடமொழியிலும், ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் எழுதப்பட்டிருந்தன. குஜராத்தியிலும், அதேவிதமான எழுத்துக்கள் இருந்தன. தெலுங்கிலும் அதே மாதிரி எழுதப்பட்டிருந்தது.

வீட்டில் நுழைந்தவர்கள் அந்த வார்த்தையைப் படிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் பளிச்சென்று கண்ணைப் பிடுங்குகிற விதமாய் அந்த எழுத்துக்கள் இருந்தன.

படியேறியதும் எதிரே மிகப் பெரிய வெங்கடாசலபதி படம் மாட்டப்பட்டிருந்தது. அவர் ஆசனத்திற்கு நேர் எதிரே ஹனுமார் சிலை ஒன்று இருந்தது. வலப்பக்கம் முழங்கை உயரத்தில், பஞ்ச உலோகத்தில் மீனாட்சி சிலை பளபளப்பாக அமைந்திருந்தது. மீனாட்சிக்கு கொசுவம் வைத்தப் புடவைபோட்டு, திலகமிட்டு மெல்லிய மலர் மாலைகள் சார்த்தி பாதத்திற்கு சந்தனக் காப்பு வைத்து கீழே கோலம் எழுதி அருகே சாளக்ராமம், மேரு போன்றவைகளை வைத்து அந்த ஹால் பூஜையறையாக மாற்றப்பட்டிருந்தது.



அவருடைய ஆசனத்தில் மான் தோல் இருந்தது. அவருக்கு அருகே இன்னொரு மரப் பலகை இருந்தது. அந்த மரப்பலகையில் ஒரு பெண்மணி உட்கார்ந்திருந்தார். இதிரே உள்ள மனைப் பலகையில் உபதேசம் கற்பவர் பட்டுத் துணிக்குள் ஒளிந்திருந்து உபதேசம் கொண்டிருந்தார். சிவப்புப் பட்டை மெல்ல சங்கரன் நீக்கினார். இதிரே உள்ளவரின் உச்சந்தலையில் கை வைத்து ஆசீர்வதித்தார். உபதேசம் கேட்டவருக்கு சங்கரனைவிட அதிகம் வயதிருக்கும். கிழவராக இருந்தார். எழுந்திருந்து சங்கரனை விழுந்து நமஸ்கரித்தார்.

சங்கரன் நிமிர்ந்து ரேவதியையும் ராதாகிருஷ்ணனையும் பார்த்தார்.

அந்தக் கண்களில் கனிவு இருந்தது. சிரிப்பு இருந்தது.

ராதாகிருஷ்ணனும் ரேவதியும் தங்களை அறியாமல் கைகூப்பினார்கள்.

சங்கரன் பதிலுக்குக் கைகூப்பினார். அந்தக் கைகூப்பலில் அன்பும், பணிவும், அக்கறையும் உண்மையும் தெரிந்தன.

ராதாகிருஷ்ணன் சட்டென்று நெகிழ்ந்து போனார்.

எத்தனை பேர் கைகூப்பியதும் ஆசீர்வதிக்கிறார்கள். எதுவும் தெரியாதவர்கள் எப்படி உடனே கர்வம் கொள்கிறார்கள். கண்களை உருட்டி வேகமாகப் பார்க்கிறார்கள். எல்லாம் தெரிந்ததாக ஏளனப் புன்னகை செய்கிறார்கள். ஐயனே... சங்கரா... இதுதான் உன் வழக்கமா? கும்பிட்டால் பதிலுக்குக் கும்பிடுவாயா? உன்னை ஆவலோடு பார்த்தால் கருணை பொங்கப் பார்ப்பாயா என்று உள்ளுக்குள் புலம்பினார்.

ரேவதிக்குத் திகைப்பு அள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

15

எங்கேயோ பார்த்தது போல் இருக்கிறதே இந்த முகம் என்று இருவருக்குமே தோன்றியது.

தாடி. இலேசாய் கறுப்பு கலந்த தாடி. நீண்ட பிள் சிகை. அகலமான நெற்றி. பளபளப்பான மூக்கு. மாநிற மான தேகம். கழுத்தில் துளசி மாலை, ஸ்படிக மாலை, நவரத்தின மாலை, உருண்டையான பெரிய முத்து டாலராக இருக்க, சிறிய முத்துக்களால் கோக்கப்பட்ட மணிமாலை. நெற்றியில் விபூதி, புருவத்திற்குச் சற்று மேலே வட்டமான குங்குமம். இரண்டு புருவத்தையும் இணைக்கின்ற பட்டையான குங்குமம். நடுவே கறுப்பாக சாந்து போல ஏதோ ஒன்று. நெஞ்சு நடுக்குழியிலும் குங்குமம் இருந்தது. நிச்சயம் அக்னிஹோதரம் செய்பவராக இருக்க வேண்டும். இரண்டு தோளிலும் கறுப்பு ரட்சை மின்னியது. இலேசான தொந்தி இருந்தது. அகலமான தோள் இருந்தது. பரந்த முதுகு இருந்தது. உள்ளங்கைகள் சிவந்து இருந்தன. உள்ளங்கால்கள் கைகளைவிட சிவந்திருந்தன. கைகளின் மிருதுத் தன்மை பார்க்கும்போதே தெரிந்தது.

கண்களின் ஓரம் சுருக்கமான ரேகைகள் மின்னின. புருவத்தைச் சுருக்க, மூன்று கோடு தெரிந்தது. மேல் உதடு வில் போலவும், கீழ் உதடு வளைந்தும் இருந்தது. கண்களில் ஓர் அமைதி இருந்தது. கூர்மை இருந்தது.

சங்கரரிடமிருந்து சற்றுத் தள்ளி ஒரு அம்மாள் உட்கார்ந்திருந்தாள். பார்த்தபோதே சங்கரரின் மனைவியாக இருக்கும் என்று தோன்றியது. கைகளில் தங்க வளையல்கள் ஆறு அடுக்கியிருந்தாள். கழுத்தில் மூன்று சங்கிலிகள் இருந்தன. காதுகளில் வைரம் மின்னியது. மூக்குத்தி பேசரியும் நல்லகல் என்று தெரிந்தது. நெற்றியில் பெரிய குங்குமம். வெற்றிலைப் பாக்கு போடுகின்ற வாய் என்று காலிப் பற்கள் காட்டிக் கொடுத்தன.



அவள் வாழ்க்கையை நன்கு அனுபவித்தவள் என்று முகம் சொல்லியது. சற்று பெரிய உடம்பு, தினம் ரசித்து ரசித்துச் சாப்பிட்டு, புருஷனுக்கும் ரசிக்க ரசிக்க சோறு பரிமாறுபவள் என்று உடம்பு சொல்லியது. குதிகால்களின் பின் பக்கம் மெல்லிய வெடிப்பு கள் இருந்தன. இன்னமும் நீரில் நின்று, பாத்திரம் தேய்த்து, வீடு கழுவுதல் போன்ற வேலைகளைச் செய்வாளோ என்று தோன்றியது.

விரல்களில் சிருங்காரமாக மருதாணி இட்டுக் கொண்டிருந்தாள். கால்களில் நலங்கு இட்ட அடையாளங்கள் தெரிந்தன. ஏதேனும் பூஜையில் அவளை உட்கார வைத்து அவளையே தேவியாக பாவித்து பூஜிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று அவளைப் பார்க்கும்போது இருவருக்கும் தோன்றியது.

சங்கரன் எதிரே அமர்ந்த பெண்மணியோடு பேச ஆரம்பித்தார். அந்தப் பெண்மணி அவர் பேசப் பேச அழத் துவங்கினாள். தன் துக்கங்கள் ஏதோவொன்றை ரகசியமாகவும், வேகமாகவும் ஆங்காரத்தோடும் கோபத்தோடும் சொல்லத் துவங்கினாள்.

சங்கரர் சரி சரி என்று தலையசைத்து, காது மட்டும் கொடுத்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

கண்கள் ரேவதியையும், ராதாகிருஷ்ணனையுமே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

அருகே இரண்டு மத்திம வயதுப் பெண்கள் நின்றிருந்தார்கள். இங்கே வேலை செய்பவர்கள் போல அவர்கள் தோன்றினார்கள். கூர்மையாக இருந்தார்கள். ஆனால், தெளிவாக இருந்தார்கள். கைகளிலும், கழுத்திலும் குறைந்தபட்ச நகைகள் இருந்தன. முகத்தில் ஒரு நிம்மதி இருந்தது. சந்தோஷம் இருந்தது. ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டே ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். முன்னும் பின்னும் அலைந்து சில சாமான்களைச் சரிசெய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

எல்லோருடைய அசைவையும் சங்கரன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். அவ்வப்போது மனைவியையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த இடத்தின் எல்லா அசைவுகளும் அவருக்குத் தெரியும் என்றும், அவரால் பார்க்கப்படும் என்பதும் புரிந்தது.

சாய்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர் சட்டென்று அந்தப் பெண்மணியிடமிருந்து விலகி நேரே உட்கார்ந்து கொண்டார்.

“தப்பு. உன் பேர்ல இருக்கு. நீ உன் இஷ்டத்துக்கு வாடா போடான்னு பேசிட்டு அப்புறம் எங்கிட்ட வந்து அழுதா என்ன புண்ணியம். உன்னை எத்தனைத் தடவை காப்பாத்தறதுன்னே எனக்குப் புரியலை போ.”

அவர் அலுப்பாகக் கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

“பெரியவா அப்படிச் சொல்லக் கூடாது” என்று அந்தப் பெண்மணி கைகூப்பினார்.

“என்ன பன்றது. நான் மாட்டேன்னுதான் சொல்லப் போறேன். உனக்கு இவ்ளோ கோபம் ஆகாது. அவனோ இல்லாதபட்டவன். அவன் உன் புருஷன். உங்கிட்ட காசு இருக்குற ஒரே காரணத்துக்காக உங்கப்பா உனக்குச் செல்லம் கொடுத்து வளர்த்தாருங்கற காரணத்துக்காக அந்தச் சௌகரியங்களை அங்க எதிர்பார்க்க முடியுமா? அது கொடுக்கலைன்னா போடான்னு சொல்றதா? நீ பன்றது ரொம்ப தப்பு.”

“இல்லை மாமா. நான் அப்படிப் பண்ணலை.”

“நீ என்ன பண்ணினேன்னு எனக்குத் தெரியும். நேத்து ராத்திரி நீ உட்கார்ந்த இடத்துல உன் புருஷன் உட்கார்ந்திருந்தான். வந்துட்டுப் போனான். அழுதான். என்ன நடந்ததுன்னு சொன்னான். அவன் சொன்னதை உங்கிட்ட சொல்லட்டுமா. வேண்டாம் நன்னா யிருக்காது.”

“மாமா... நான் என்ன சொல்ல வரேன்னா.”



“சும்மாயிரு. நீ இல்லாட்டா இன்னொருத்தன்னு சொன்னியாமே. பொம்மனாட்டி பேசற பேச்சா அது. அதுக்கொரு பலன் உண்டு. என்ன செய்தாலும் அதுக் கொரு எதிர்விளைவு உண்டு. நீ போய்ப் பார். எந்த இடத்துக்கு உன் வாழ்க்கை போறதுன்னு நான் பார்க்கறேன். உன்னை மாதிரி கத்தினவானை, போனவானை யெல்லாம் தெரியும். ரெண்டு பேர் சொல்லட்டுமா. காது கொடுத்துக் கேக்கிறியா. யார் அப்படிப் போனான்னு உனக்கு அடையாளம் காமிக்கட்டுமா. வெளியில இருக்கற யாரையும் சொல்லப் போற தில்லை. உன் குடும்பத்துலேயே சொல்றேன். இதை உன் புருஷன் சொல்லலை. உங்கப்பா சொன்னார். உன் புருஷனுக்கு இது தெரியாது. உங்கப்பா என்ன சொன்னார். அவரைச் சேர்ந்தவா யாரோ யார்கிட்டயோ இழைஞ்சிருக்கான்னு. அதை உனக்கு நான் சொல்லட்டுமா. அந்தப் பரம்பரை இன்னும் தொடரணுமா. உன்னால நிம்மதியா, உருப்படியா இருக்க முடியாது. தானும் நொந்து, மத்தவாளையும் நோகடிச் சுண்டு இது என்ன பொழப்பு. வெட்கமா இல்லை உனக்கு.”

சங்கரன் பேச்சில் கடுமை கூடிக் கொண்டே போயிற்று.

“ஒரு பொம்மனாட்டி என்ன பண்ணாலும் சரின்னு சொல்றவன் சங்கரன் இல்லை. நான் தேவி உபாசகன். அம்பாளை பூஜை பண்றவன். எல்லாப் பொம்மனாட்டியையும் அம்பாளா பார்க்கறவன். ஆனால், நீ இல்லாட்டி இன்னொருத்தன்னு சொல்ற பொம்மனாட்டியோட எனக்கு எந்தப் பேச்சும் இல்லை. அத்தனை பொறுமையா நான் ஏன் கேட்டேன் தெரியுமா? ‘நான் அப்படிப் பேசிட்டேன் தப்பா நடந்துட்டேன்’னு ஒரு வார்த்தை சொல்லுவியாக்கும்னு காத்துக் கொண்டிருந்தேன். கடைசி வரைக்கும் நீ சொல்லலை. இப்போ

சொன்ன பிறகும் சொல்லலை. எனக்கு இது ரொம்ப வருத்தம் போ.”

மீண்டும் அவர் அலுர்போடு கண் மூடிக் கொண்டார்.

அவள் விம்மி அழத் துவங்கினாள்.

“நான் என்ன சொல்ல வரேன்னா..” என்று ஏதோ பேசத் துவங்க, சங்கரன் கண்களை மூடியபடியே கையைத் தூக்கினார்.

“உன் தப்பு என்னன்னு முதல்ல புரிஞ்சுக்கோ. பிறகு மத்தவாள குத்தம் சொல்லுவோம். இங்க உன் தப்பு என்ன?”

அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

“உன் தப்பு இந்த இடத்துல மூணு. ஒண்ணு அலட்டல். இன்னொன்னு பொய். இன்னொன்னு பொறாமை. மத்தவாளை விட நான் பெரிசுன்னு காமிக்கற ஒரு புத்தி. உனக்கு அதிகமாகவே இருக்கு. அதான் சிரமப்படற. போயும் போயும் ஒரு ஏழை மாமி யார்கிட்ட நான் எப்பேர்ப்பட்ட ஆள் தெரியுமா. அப்படின்னு உங்க வீட்டுப் பெருமையச் சொல்ல ஆரம்பிச்சே. மாமியார் ஏழை. இதை வரவா போறவா எல்லார்கிட்டயும் சொல்லிண்டிருப்பியா. உங்க ஆத்துக்காரர் மட்டும் வாரச் சாப்பாடு இல்லை. நானும் வாரச் சாப்பாடு. ராதாகிருஷ்ணன் உங்களுக்கு வாரச் சாப்பாடுன்னா என்னன்னு தெரியுமா?”

ராதாகிருஷ்ணன் திடுக்கிட்டு அவரைப் பார்த்தார். திடுமென்று ஒரு கேள்வி அவரை வந்து தாக்கும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை.

ரேவதி சிரித்தாள்.

“உனக்குத் தெரியுமாம்மா.”

ரேவதியைப் பார்த்துத் திரும்பினார்.

“தெரியும் மாமா. கேள்விப்பட்டிருக்கேன்.”



“சொல்லு.”

“ரொம்ப ஏழை வீட்டுக்கார குழந்தைள் ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒவ்வொரு வீட்ல சாப்பாடு சாப்பிடுவா. ஏழுநாள் ஏழு வீட்ல சாப்பிடுவா. மத்யானம் பதினோரு மணிக்கோ, பன்னெண்டு மணிக்கோ கூப்பிட்டுச் சாதம் போடுவா. காத்துண்டிருக்கணும். கேள்விப்பட்டிருக்கேன்.”

“ஆமாம். ஏழுநாள் இல்லைம்மா ஆறு நாள். ஒருநாள் கிடையாதுன்னு சொல்லிடுவா. எங்கேயாவது சாப்பிட்டுக்கணும். அல்லது கொலை பட்டினி இருக்கணும். நான் இருந்திருக்கேன்ம்மா. உணவு அப்படிங்கற விஷயத்தினுடைய அல்லல். அதுக்காக சின்ன வயசுல நான்பட்ட அவஸ்தை. என்னை யோசிக்க வச்சது. யாரும் யோசிக்க மாட்டாங்க தெரியுமா. வசதியா உள்ள குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பையன்களும், பொண்ணுங்களும் யோசிக்கறதேயில்லை. உலகமே காலின் கீழேன்னு சொல்றான். உலகம் உன் கால் கீழ்த்தான் இருக்கு. தலைக்கு மேல என்ன இருக்கு? அதையும் பார்த்துக்கணும். ருக்மணி தலைக்கு மேல என்ன இருக்கு?”

அவர் திரும்பி ஒரு பெண்ணைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

அவர் தலையைத் தொட்டு காண்பித்ததும் அந்தப் பெண் வாய் விட்டுச் சிரித்தாள்.

“விதி இருக்கு மாமா. எழுதி வச்சிருக்கு.”

“ஆங்... ருக்மணி தேறிட்டா. அவளுக்கு டக்டர்க்குனு பதில் சொல்லத் தெரியறது. தலையில், தலைக்குமேல விதி எழுதி ஒட்டியிருக்கு. இன்னென்னார்க்கு இன்னென்ன வாழ்க்கைன்னு. என்னாலதான் என் வாழ்க்கை அப்படின்னு நினைக்கிறபோது சங்கடங்கள் வந்துடறது.

“என் க்ளாஸ்ல படிக்கற இருபத்தேழு பசங்களுக்கும் அப்பா அம்மா இருக்கா. எனக்கு இல்லையே. ஏன், அப்படின்னு மெல்ல கேட்டேன். வாத்தியார் சொல்லிக் கொடுத்தார். அது விதி. தலையெழுத்து அப்படி வரத்தோட வந்திருக்கேன்னு. நான் அதைத்தான் முதல் முதல்ல யேசிக்க ஆரம்பிச்சேன். எது விதி. எது தலையெழுத்து. எது வரம். பதிமூனு வயசுல சரியா யோசிக்க ஆரம்பிச்ச போது வாழ்க்கையினுடைய நுணுக்கங்கள் ரொம்ப சீக்கிரம் பிடிபட்டுப் போயிடுத்து.

“மணக்க மணக்க சாம்பாரும் ரசமும், துவையலும், கறியும், கூட்டும் பண்ணிடுவா. நான் வந்தவுடனே இரு அப்படின்னு நல்ல புளிச்ச தயிரைப் போடுவா. தொட்டுக்கறதுக்கு அப்படின்னு கேட்டாபோறும். பசஞ்சாணம் உருட்டி எடுத்துண்டு வரேன் நக்கித் தின்னு அப்படிம்பா. பயமா இருக்கும். ஒரேயொரு கொளஞ்சிக்காய். கொண்டு வந்து அங்க நின்னபடியே தூக்கி கரெக்டா தட்டுல போடுவா. கிட்டத்தட்ட ஒரு நாயினுடைய வேகத்தோட அந்தக் கொளஞ்சிக்காய்க் காக காத்துண்டிருப்பேன். இப்போ நிஜமாகவே எந்த நாயாவது இலைய உத்து பார்க்கற போது என் ஞாபகம்தான் வரும். நானும், நாயும் ஒண்ணா இருந்திருக்கோமே அப்படின்னு ஓர் எண்ணம் வரும். அதனாலேயே நான் எந்த நாயையும் கோச்சுக்கறதே இல்லை. முடிஞ்ச அளவுக்கு எல்லா நாய்க்கும் சோறு போட்டுடறது.

“இன்னொன்னும் தோணும். வீட்ல மணக்க மணக்க சாம்பார் சமையல் பண்ணிட்டு எனக்கு இப்படிப் பழையது போடறாளேன்னு தோணித்து. அந்தப் பழையதும் போடலேன்னா என் கதி என்ன அப்படின்னு நான் சரியா யோசிக்க ஆரம்பிச்ச போது எனக்கு வயது பன்னெண்டே கால். சின்ன வயசுல படிச்ச பாசுரம். சின்ன வயசுல கத்துண்ட செய்யுள்.



சின்ன வயசுல கத்துண்ட ஸ்லோகம். சின்ன வயசுல பாட்டு, ஒவியம் பெரியவனான வரைக்கும் உடம்புக்குள்ள நிக்வும். அதே மாதிரி சின்ன வயசுல ஏற்பட்ட அனுபவம். அந்த அனுபவத்தின் பாற்பாட்ட சிந்தனைகள் பெரியவனான பிறகு திடப்படும்.

“இருவத்தஞ்சு வயசு வரைக்கும் சுகவாசியா இருக்கான் பார். அவனெல்லாம்தான் வாழ்க்கையில் எதுவுமே சாதிக்காம அடிபட்டுப் போறான். சுகவாசியாக இருக்கறவன் என்ன பண்ணணும்? சுகத்தை உதறிட்டு சுகவாசியா பிறந்தாலும் அதைத் தள்ளிட்டு உலகத்துக்குள்ள குதிக்கணும். எல்லா இடங்களுக்கும் போய் வரணும். மத்தவானை உத்துப் பார்க்கணும். அப்படிப் பொழைச்சவானையும் நான் பார்த்திருக்கேன்.

ராதாகிருஷ்ணனும், ரேவதியும், ருக்மணியை வியப்போடு பார்த்தார்கள்.

16

சங்கரய்யர் தன்னிடம் ஆலோசனைக்கு வந்த பெண்ணிடம் கண்கள் மூடிக் கொண்டு பேசினார்.

“இன்னொரு கேள்வியும் வருதும்மா. அப்படி நீ என்ன பணக்காரி? என்ன ராஜ பரம்பரை? அப்பா பெரிய வைதீகம். அதே சமயம் தகிடுதத்தம். ‘உனக்குத் திருஷ்டி இருக்கு; தோஷம் இருக்கு’ன்னு காக பிடுங்கிண்டு சம்பாதிச்ச ஆம்பளை. அப்போ பலன் இருந்தது. அந்தப் பலனை அனுபவிச்சுட்டு செத்துப் போனார். உங்கப்பா எப்படி செத்துப் போனார்னு ஞாபகம் இருக்கோன்னோ. அதனாலே மறுபடியும் சொல்றேன். முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும். மாமியாரைக் கண்ணுக்குள்ள வைச்சுக் காப்பாத்து, நான் என்ன பண்ணட்டும்னு கேளு. உங்களுக்குப்

பிடிச்சது ஏதாவது பண்ணட்டுமா அப்படின்னு பேசு. உங்கம்மாவோட எப்படிப் பேசறியோ. அப்படிப் பேசு.”

“நான் பேசினேன் மாமா. அவங்க ஏத்துக்கலை.” அந்தப் பெண்மணி வேகமாய் மறுத்தாள்.

“பேச்சில் குழைவா இருக்கறதுங்கறது ஒரு கெட்டிக்காரத்தனம். நான் குழைவா பேச மாட்டேன். கேள்வியா கேட்பேன். நீ பதில் சொல்லுன்னா அந்த மாதிரி பொம்மனாட்டிகளுக்குச் சரியா பதில் சொல்ல முடியாது. நாக்கு ஒட்டிண்டுடும். பதில் சொல்லலை லேன்னா கோவம்னு நினைச்சுப்ப. அவளுக்குக் குழப்பம் இருக்குங்கறதைப் புரிஞ்சுக்கலை. என்னடா மருமகள் சுள்ளுனு கேட்கறாளேன்னு அவ பயந்து போய் நாக்கு ஒட்டிண்டு உட்கார்ந்திருக்கான்னு உனக்குப் புரியலை. ‘உன் பொண்டாட்டி விரட்டிப் பேசறாடா. எனக்கு முடியலைடா’ அப்படின்னு அம்மா சுருண்டு படுத்துக்கும் போது ஆம்படையா னுக்குக் கோபம் வர்றது. ஏன் இப்படி பேசறேன்னு உள்ளே நுழைஞ்சவுடனேயே கேட்கிறான். உனக்கு அதுக்குமேல கோவம் வர்றது. எப்படி இருக்கும் குடித்தனம்? சின்ன விஷயம். ஒருத்தர் அனுசரிச்சா சகலமும் சரியாப் போயிடும். ஏன் அனுசரிக்க மாட்டேங்கறே?

“உன் மாமியார்க்கிட்டே சொல்லியிருக்கேன். உங்க மருமகள் இரண்டுங் கெட்டான். பெரிசு படுத்தாதீங் கோன்னு சொன்னேன். உனக்கு இரண்டு முகம். இங்கே வந்து விசும்பி விசும்பி அழறே. வெளியே போனா உனக்கு வேற முகம். சிடு சிடு முகம். இது எனக்குத் தெரியும். என்னை ஏமாத்த முடியாது. நான் சொல்றதை அப்படியே கேட்க வேண்டாம். யோசனை பண்ணு. உங்கிட்ட என்ன தப்புன்னு யோசனை பண்ணு. நீயா, சரியான வழியைத் தேர்ந்தெடு. இவ்வளவுதான். நான் சொல்ல முடியும். இதுக்கு மேலே



உனக்குப் புரியலைன்னா நீ இங்கே வர வேண்டாம். உன்னுடைய வார்த்தை குளிப்பாட்டலுக்கு, கொண்டு வர்ற சீடை, கை முறுக்குக்கு நான் மயங்கிட மாட்டேன்; இங்க நீ கொண்டு வந்த ஆயிரத்தொரு ரூபாய் தட்சணையை, திருப்பி எடுத்துண்டு போலாம். நீ நல்லவளா மாறுகிறபோது அந்தக் காசு எங்கிட்ட வந்து சேரும். போயிட்டு வா. செளக்கியமா போயிட்டு வா.”

அவர் பிரியமாக விடை கொடுத்தனுப்பினார். அவர் பேச்சில் கண்டிப்பு இருந்தது. மெல்லிய காரம் இருந்தது. அதே சமயம் கருணையும் இருந்தது.

அந்தப் பேச்சினால் அங்குள்ள எல்லோருக்கும் கனமாய் ஓர் அச்சம் பரவியது.

ராதாகிருஷ்ணனும், ரேவதியும் நாக்கு ஒட்டிக் கொள்ள அவரையே வியந்து பார்த்து நின்றார்கள்.

“உள்ளே வரலாமே” அந்தப் பெண்மணி வெளியேறியதும் அவர் அவர்களை அழைத்தார். கால்கள் பின்ன இரண்டு பேரும் அவருக்கு முன்னால் போனார்கள். இரண்டு பேரும் விழுந்து வணங்கினார்கள். வணங்கிய பின்னர் காதில் கை வைத்து ‘அபிவாதயே...’ என்று அவர் தன்னுடைய குலம், கோத்திரம் பற்றிச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். மறுபடியும் விழுந்து வணங்கினார்.

“தீர்காயுஷி மான்பவ, தீர்க சுமங்கலி பவ....” வாய் நிறைய உரத்த குரலில் ஆசிர்வாதம் காதில் கேட்டது.

“நேத்திக்கு அடிதடி ரகளையாக்கும்.”

எடுத்தவுடன் சட்டென்று சங்கரர் பேச ஆரம்பித்தார்.

ரேவதிக்கும், ராதாகிருஷ்ணனுக்கும் தூக்கி வாட்டி போட்டது.

“என்னடா... எப்படித் தெரியும் இவனுக்கு, அப்படின்னு யோசனை பண்ணேனா? ஆஹா... மாமாக்கு மந்திரசக்தி ரொம்ப ஜாஸ்தியா இருக்கு. இங்க உட்கார்ந்தபடி உலகத்துல இருக்கற எல்லாதையுமே சொல்லிடறாளே அப்படின்னு ரேவதிக்குத் தோன்றது இல்லியா ரேவதி?”

அப்பாவின் குரலிலுள்ள பாசம் போல- ஒரு வாஞ்சையைக் குழைத்து அவர் பேச ரேவதிக்குக் கண்கள் பனித்தன. ஆமென்று தலையாட்டினாள்.

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. எவனை அடிச்சுத் துரத்தினியோ அவன் இங்க வந்து அழுதான். ‘போடா... போடா வெளிய நாயேன்னு ஒரு ஐயரு துரத்தறாரு. நான் கேட்டுக்கிட்டிருக்கறதா, நான் அடிக்கற ஜாதி. அவர் துரத்தற ஜாதியா என்னங்க இது. அக்கிரமத் துக்கு அளவே இல்லியா. அப்படின்னு அழுதான். எத்தனை மணிக்கு அழுதான் தெரியுமோ. காலையில நாலே கால் மணிக்கு உட்கார்ந்து அழறான். மூணு மணிக்கு முழிச்சுண்டுருவேன். அவனுக்குத் தெரியும் நான் எப்போ வெளியே வருவேன்னு. கார்த்தால ஜபத்தை முடிச்சுட்டு ரோட்ல நடக்கலாம்னு கீழே இறங்கறேன். வாசப்படியில உட்கார்ந்துண்டிருக்கான். என்னடா அப்படின்னா ஒரே அழுகை. நம்மால அடி உதையைத் தாங்க முடியுமா. நீர் அடிக்கவும் முடியும். அடியும் தாங்கவும் முடியும். கொஞ்சம் பழக்கமானா, நாம எதுக்குப் பழக்கம் பண்ணிக்க முடியாது தெரியுமா? அவமானத்துக்கு.

“சின்ன வயசுலேருந்து அவமானம் பட்டு பட்டு தேறினவா இதைப் பத்தி பெருசா கவலைப்பட மாட்டா. சின்ன வயசுலேருந்து ‘ஐயோ அவமானப் படறோமே... அவமானப் படக் கூடாதே’ அப்படின்னு நாமும் நினைச்சு நம்பள சுத்தியுள்ள மனுஷாளும் இருக்க, அடிதடி நமக்கு முடியுமோ?



“அடிதடி ரகளை என்றால் வலி மட்டுமில்லை அவமானமும். நீ சண்டை போட்டேன்னு வச்சுக்கோ மத்தவன் அதை எப்படி வந்து சொல்லுவான் தெரியுமா. அவன் வந்து துட்டு கேட்டான் போல, இவரு மார்ட்டேன்னார் போல, அவன் சட்டையைப் பிடிச்சான் போல, இவரு கீழே வந்து இறங்கி போடா வெளியன்னு சொன்னாப்போல, அவன் முடியா துன்னு சொன்னாப்போல, இவரு அறைஞ்சாப் போல, அவன் குத்தினாப் போலன்னு விலா வாரியா நீ அடிபட்டதைக் கூடவே சேர்த்துச் சொல்லுவான். எங்கிட்ட மட்டுமில்லை. இந்தத் தெருவுல ஒரு நூறு பேர்கிட்ட சொல்லுவான். உன்னை யார் பார்த்தாலும் நீ முஞ்சியில குத்து வாங்கின ஆளாத்தான் தெரியுமே தவிர உன் படிப்பு, உன் அதிகாரம், உன்னுடைய மரியாதை, உன் ஆங்கிலப் புலமை, உன் குடும்ப கௌரவம் எதுவுமே அவர்களுக்குப் படாமல் போகும். ஒரேயொரு சண்டை உன்னுடைய நல்ல விஷயங்கள் அனைத்தையும் அழித்து விடுமெனில் அந்தச் சண்டையைப் போட வேண்டுமா? அது நல்லதுதானா?”

“இதை ஒதுக்கி வைச்சுட்டு வேற விஷயத்துக்கு வருவோம். அவனுக்கு அதை விக்கணும். மூணாவது தலைமுறையா கிடைக்கறது. அவன்கிட்ட காக இல்லை. அவன் வாலிபன். இதை வித்தா பெரிய காக கிடைக்கும். வேற இடத்துல ஒரு ப்ளாட் வாங்குவான். ஏதோ தொழில் பண்ணுவான். அவனை, முன்னுக்கும் போக விடாத, பின்னுக்கும் போக விடாத இந்தச் சொத்து தொந்தரவு பண்றது. இந்த சொத்துலே நீ உட்கார்ந்துண்டு தொந்தரவு பண்றே. அவன் அதை விடுவானா? என்னென்ன தொந்தரவு உண்டோ அத்தனையும் உனக்குப் பண்ணத்தான் பண்ணுவான்.

“உங்களைக் காலி பண்ணவும் சொல்லலை. காலி பண்ண வேண்டாம்னு சொல்லலை. என்ன பண்ணப் போறீர் அப்படின்னு கேட்ச்றேன். அந்தக்

காரியத்தை எப்படிப் பண்ணினால் ஜெயிக்கும்னு யோசனை பண்ணணும். காலி பண்ண மார்ட்டேன்னு சொன்னா அதுக்கு வேற வழி இருக்கு. காலி பண்ணணும்னா அதுக்கு வேற வழி இருக்கு. காலி பண்ணாம இங்கயே உட்கார்ந்துண்டு நீ என்ன பண்ணப் போறே. கம்பெனியில உனக்கு வேலை கிடையாது. கீழே கம்பெனி. மாடியில வீடு. அதுக்குக் கீழே இன்னொரு கடை. அந்தக் கடை நடத்தின நாடார் மார்ட்டேன்னு சொன்னா அதுலே அர்த்தம் இருக்கு. கோர்ட், காது கொடுத்துக் கேட்கும். என்னப்பா அவன் வயித்துலே ஏன் அடிக்கறேன்னு கேட்கும். அவன் வேறே எங்க போவான் அப்படின்னு சொல்லும். அப்படியொரு விஷயம் உன்னுதுலே இல்லை. நாடாரே காக வாங்கிண்டு கடையைக் காலி பண்றபோது நீ என்ன பண்ணப் போறே?”

“நீங்க என்ன பண்ணச் சொல்றேனோ அதைப் பண்றேன்.”

“அப்படியா. நான் என்ன சொன்னாலும் செய்வியா?”

“எனக்கு வேற வழி தெரியலை. என்ன பண்ற துன்னு புரியலை. அதனால நான் முடிவு பண்றதை விட எனக்காக நீங்க அந்த முடிவு பண்ணுங்கோ.”

ராதாகிருஷ்ணன் மிருதுவாகப் பேசினார்.

சங்கரன் கண்கள் மூடிக் கொண்டார்.

“ராதாகிருஷ்ணன்...”

“சுவாமி” அவர் குனிந்து வாய் பொத்திக் கொண்டார்.

“நீங்க யாருன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமோ?”

ராதாகிருஷ்ணனுக்குப் பதில் சொல்ல முடிய வில்லை.



“தெரியலை ஸ்வாமி” என்று ஈனஸ்வரத்தில் சொன்னார்.

“ரேவதி.”

“மாமா.”

அவள் குனிந்து அவரைப் பார்த்தாள்.

“உன் புருஷன் யாருன்னு தெரியுமோ?”

“தெரியும் மாமா.”

ராதாகிருஷ்ணனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

தனக்கே தான் யார் என்று தெரியவில்லை. ரேவதிக்கு தான் யார் என்று தெரியுமா? இது அதிகப் பிரசிங்கித்தனமில்லையா.

“சொல்லு. உன் புருஷன் யாருன்னு சொல்லு.”

“அது குழந்தை மாமா. இரண்டுங் கெட்டான். என்னுடைய அபிப்ராயத்துல அவருக்கும் பன்னிரண்டு வயசு. பன்னிரண்டு வயசு பிடிவாதம். பன்னிரண்டு வயசு கோபம். அந்த ஆங்காரம், அதே மாதிரியான அன்பு, ஈடுபாடு, இழையல், நம்பிக்கை எல்லோரோடும் குதூகலமா இருக்கணும்கற ஆசை எல்லாம் இருக்கு. அவர் சில இடங்கள்ல வளரவே இல்லை. ஆனா, ரொம்ப நல்லவர். இப்படிப் பண்ணக்கூடாது. இது தப்பு. இது உங்களுக்குக் கெடுதல் தரும். நம்ம குடும்பத்துக்கு வேதனை தரும் அப்படின்னா டக்குனு என்னவா இருந்தாலும் விட்டுவார். யாருக்கும் போய் கெடுதலை பண்ணணும்னு அவருக்குத் தெரியாது. ஒரு வேகத்துல மிதிச்சுடுவாரே தவிர என்ன இப்படி மிதிச்சிட்டேனே நியாயமானனு கேட்டா, ஆமாம். தப்பு பண்ணிட்டேன்னு கொஞ்சம் கூட வெட்கப்படாமல் தப்பை ஏத்துக்கற பெரிய மனுஷர். யாராவது தூண்டி விட்டாதான் கோபம் வருமே தவிர, யாராவது தூண்டிவிட்டா தான் சண்டைக்குப் போவாரே தவிர அவருக்கா என்ன பண்ணணும்னு தெரியாது.”

“அட்டா... ரேவதி என்ன அழகாச் சொல்ற. எவ்வளவு தெளிவா புரிஞ்சு வச்சுண்டிருக்கே. ராதா கிருஷ்ணன், ரேவதி சொல்றதுல ஒப்புதல் உண்டோ?”

“தெரியலை ஸார்.”

“ஒரு தடவை ஸ்வாமி. ஒரு தடவை ஸார். ஏதாவது ஒருவிதமா கூப்பிடேன். மாத்தி மாத்திப் பேசின்டிருக்கயே.”

“எப்படிக் கூப்பிடறதுன்னு தெரியலை.”

“நாங்களெல்லாரும் அவரை ஐயன்னு கூப்பிடுவோம்” ருக்மணி என்ற பெண் உரக்கச் சொன்னாள். அவர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

17

“ஐயன்னா ஐயரா?” என்று ராதாகிருஷ்ணன் கேட்டார்.

“அது அப்படியில்லை.”

சங்கரன் வாய்விட்டுச் சிரித்து ராதாகிருஷ்ணனைப் பார்த்தார்.

“ஐயன்னா பெரியவர்னு அர்த்தம். கொஞ்சம் குண்டா இருக்கேனோன்னோ என்னை குண்டன்னு சொல்றதுக்கு பதிலா ஐயன்னு சொல்றா. அப்படித் தானே ருக்மணி?”

“நீங்க சொன்னா சரியாத்தான் இருக்கும் மாமா.”

ருக்மணி சொல்ல “அடி சக்கை, ருக்மணி குறுக்க கோல் போட ஆரம்பிச்சுட்டா. யாரையாவது இடறி விடாம ஓயமாட்டா.”

“ஐயன், நான் அதெல்லாம் சொல்லலை. நீங்களா ஏதாவது கற்பனை பண்ணாதீங்கோ. ஐயன் வாய்க்



கால், ஐயன்குளம் அப்படின்னு தஞ்சாவூர்ல உண்டு. கோவிந்த திர்சிதர்னு நாயக்கர் ஆட்சில ஒரு மந்திரி இருந்தார். அவர் ஜனங்களுக்கு உபயோகமா நிறைய பண்ணார். அவரைப் பேர் சொல்லிக் கூப்பிடாம சேனாதிபதிகளும், படை வீரர்களும், பொதுமக்களும், பண்டிதர்களும் ஐயன்னு கூப்பிடுவா. ஐயன் கடைத் தெருன்னு இப்பவும் தஞ்சாவூர்ல இருக்கு. அந்த கோவிந்த திர்சிதர் சிலையும் பட்டிஸ்வரன் கோவில் துர்க்கைக்கு பின்னாடி இருக்கற தேனுக்காம்பாள் கோவில்ல இருக்கு. அந்த ஐயன் இந்த ஐயன் மாதிரி பூசினாப்போல இருப்பார். அதனால இவரை ஐயன்னு கூப்பிடறோம்.”

ருக்மணி விளக்கினாள். அங்கு மௌனம் நிலவியது.

“காலி பண்ணதைப் பத்தி இன்னும் யோசனை பண்ணிட்டு சாதக பாதகங்கள் பத்தி நன்னா அலசி ஆராய்ஞ்சுட்டு அப்புறம் பேசலாம். நான் சொன்னா மாதிரி எங்கு இருப்பது உத்தமம். ஏன் இருக்க வேண்டும். இந்த ரெண்டு கேள்விக்கும் நீங்களா கேள்வி கேட்டு பதில் சொல்லுங்கோ. இது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். தினசரி பூஜைகள் உண்டா?”

ஐயன் சங்கரன் கேள்வி கேட்டார்.

“உண்டு. அவர் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் சொல்வார்.”

“அடி சக்கை நீ?”

“நான் செளந்தர்யலஹரி சொல்வேன். எட்டு வயசுல எங்கம்மா சொல்லிக் கொடுத்தா. செளந்தர்யலஹரி சொல்லிண்டே எல்லா படத்தையும் துடைப் பேன். எல்லாப் படத்துக்கும் சந்தன குங்குமம் வைப் பேன். எல்லாப் படத்துக்கும் பூ வைப்பேன். முடியற போது நைவேத்தியம் காண்பிச்சு நமஸ்காரம் பண்ணிட்டு கற்பூர ஆரத்தி காண்பிப்பேன். செளந்தர்யலஹரி உட்கார்ந்துண்டு சொல்றதுக்கு பதிலா பூஜை ரும்ல சுத்தி சுத்தி வந்து சொல்றது என் வழக்கம்.

இது தவிர பூஜைன்னு பெருசா ஒண்ணும் பன்ற தில்லை.”

“நீங்க மந்திரஜபம் எடுத்துண்டா நன்னா இருக்குமே.”

“வீர்ல நான் ஒருத்திதான் சமைக்கணும். மடியெல்லாம் பார்க்க முடியலை.”

“ஒண்ணும் பார்க்க வேண்டாம். நன்னா சொல்லலாம். வேலை நேரத்துல மட்டும் சொல்லாத எல்லா நேரத்துலயும் மந்திர ஜபம் உள்ளுக்குள்ள ஓடிண்டிருக்கும்.”

“நான் கொஞ்சம் சமஸ்கிருதம் படிச்சேன். அவருக்கு அள்ளோவா தெரியாது.”

“அதனால என்ன? வடமொழி தெரியணும்னு அவசியமில்லை. நல்ல உச்சரிப்போட சரியா சொன்னா போதும். செய்யணும்கற வைராக்கியம் மட்டும் தான் முக்கியம். மொழி முக்கியமில்லை. ஜபம்கறது என்ன? உனக்கு ஒரு காரியமாகணும். ஒருத்தரைப் போய்ப் பார்க்கணும். திரும்பித் திரும்ப ஞாபகப்படுத்திண்டு அவரைப் பார்க்கணும், அவரைப்பார்க்கணும்னு சொல்லிண்டு சரியான நேரத்துக்கு அவரைப் போய்ப் பார்க்கறோமில்லையா. அடிக்கடி சொல்லி ஞாபகப்படுத்திக்கிறோமில்லையா. இடுப்புல கொத்து சாவி இருக்கா இருக்கான்னு கை தொட்டுப் பார்க்கறதில்லையா, பாக்கெட் மணிபர்ஸ் வச்சண்டு காசு இருக்கான்னு ஞாபகப்படுத்திக்கறதில்லையா, அதேபோல ஒரு விதமான சப்தத்தை இடையறாது திரும்பத் திரும்பச் சொல்ல எதை நோக்கி முன்னேறுகிறோமோ அதைப்பற்றிய ஒரு பிடிப்பு, அதற்கான வலிவு ஏற்படும். நீங்க ரெண்டு பேருமே மந்திரஜபம் எடுத்துக்கணும்னு எனக்கு ஆசை.”

“நிச்சயமா எடுத்துக்கறோம்.”



ரேவதி சந்தோஷமாகச் சொன்னாள்.

ராதாகிருஷ்ணன் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“என்ன சந்தேகம். இவன் உண்மையா இல்லை ஃப்ராடா அப்படின்னு சந்தேகமா. இன்னும் ரெண்டு மூணு தடவை ஆராய்ந்து இவனைப் பார்த்துட்டுதான் இவனோட பழகணும்னு ஒரு எண்ணமா?”

“அப்படியில்லை.”

“அப்படித்தான். உள்ள அந்த சந்தேகம்தான் ஓடறது. நீங்க நினைச்சாப் போலயே ரெண்டு மூணு தடவை பார்த்துப் பழகிட்டு அதுக்குப் பிறகு மந்திரஜபம் கத்துக்கலாம்.”

“மாமா இப்போ சொல்லிக் கொடுங்களேன்.”

ரேவதி பரபரக்க, “இல்லை, ராதாகிருஷ்ணனுக்குத் தெளிவு வந்த பிறகு கத்துக்கறதுதான் உனக்கு உத்தமம். அவரைத் தாண்டி நீ போறது உனக்கும் நல்லதில்லை. அவருக்கும் நல்லதில்லை. நீங்க கத்துக்கற மந்திரத்துக்கும் நல்லதில்லை.”

“அவருக்கொண்ணும் சந்தேகம் இல்லை. என்ன பண்ணதுன்னு தெரியாம கொஞ்ச நேரம் மலங்க மலங்க முழிப்பார். எல்லா விஷயத்துக்கும் அவர் அப்படித் தான்.”

“இருக்கட்டுமே, இன்னிக்கு முழுக்க முழிக்கட்டுமே. நாளைக்குத் தெளிவாகட்டுமே. தெளிவாறபோது வந்து கத்துக்கட்டுமே. ருக்மணி இவாளுக்கு ஏதாவது பிரசாதம் கொடு.”

சங்கரர் முடித்துவிட்டார் என்பதை அவர் பிரசாதம் கொடுக்கச் சொன்னதன் மூலம் உறுதிப்படுத்தினார்.

அவர்களுக்குப் பின் வந்த ஒருவரை அவர் உற்றுப் பார்க்க ஆரம்பித்தார். வாருங்கள் என்று அருகே அழைத்தார். உட்காரச் சொன்னார்.

அவரை உட்கார வைத்து அவரையே பார்த்துக் கொண்டு சட்டென்று திரும்பி ரேவதியைப் பார்த்து புன்னகை செய்து ராதாகிருஷ்ணனை வாஞ்சையோடு பார்த்தார். அவர்களுக்கு உண்பதற்கான பிரசாதமாக சிறிது சர்க்கரைப் பொங்கலும், கண்டலும் தரப்பட்டன.

அவற்றை பிளாஸ்டிக் பையில் போட்டுக் கொடுத்தார்கள். குங்குமம் கொடுத்தார்கள். ரேவதிக்குப் பூ கொடுத்தார்கள். உடனே தலையில் பூவை வைத்துக் கொள்ளும்படி ருக்மணி வற்புறுத்தினாள்.

ரேவதியும் ராதாகிருஷ்ணனும் மறுபடியும் வணங்கினார்கள். அருகே போய் சங்கரனின் மனைவியை வணங்கினார்கள்.

சங்கரன் சட்டென்று கூர்மையானார்.

“ரெண்டு பேரும் அந்த இடத்துல கொஞ்ச நேரம் நில்லுங்கோ” என்று ஆஞ்சநேயருக்கு அருகே கை காட்டினார்.

இரண்டு பேரும் நேர் எதிரே சங்கரனைப் பார்த்து ஆஞ்சநேயருக்கு அருகே நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

சங்கரன் கூர்மையாக எதிரே உள்ளவரை, ருக்மணியை, ராதாகிருஷ்ணன் ரேவதியை உறுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் சிந்தனை எதையோ தேடிக் கொண்டிருப்பது போல் இருந்தது. அவர் முகபாவனையில் மெல்ல கடுமை ஏற்பட்டது.

பாரோ தடதடவென்று மாடிப்படி ஏறி வந்தார்கள். உள்ளுக்குள் நுழைந்தார்கள்.

“ஐயா... ஐயா...” என்று வேகமாக அவரை நோக்கி வந்தார்கள்.



அந்த வீட்டுக்காரரின் மகன் அவரை நோக்கி வந்தான். அவன் முகத்தில் பல இடங்களில் அடிபட்டு ரத்தம் வழிந்துகொண்டிருந்தது.

“ஐயா... என்னை ஆள் வச்ச அடிக்க ட்ரை பண்ணாங்க ஐயா. அந்த ராதாகிருஷ்ணன் என்னை ஆள்விட்டு அடிக்கறான்யா” என்று வேகமாகச் சொன்னான்.

ராதாகிருஷ்ணனுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அவர் தடுமாற, ரேவதி பிடித்துக் கொண்டாள்.

“ஒரு லேடி சைக்கிள் வந்து நேரா கார்ல முட்டினா, இறங்கி திட்டினேன். அதை வச்ச நாலு பேர் சேர்ந்து பிச்ச எடுத்துட்டாங்கய்யா. முதுகுல, மூஞ்சியில அடிச்சிட்டாங்கய்யா. ரொம்ப அடிச்சிட்டாங்கய்யா.”

அவன் குனிந்து வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

ராதாகிருஷ்ணனுக்கு அவன் முதுகைத் தடவி விட வேண்டும்போல் இருந்தது. உடனடியாக மருத்துவ மனைக்குக் கூட்டிப் போக வேண்டும் என்று மிகக் கவலையோடு அவனைப் பார்த்தார்.

ராதாகிருஷ்ணன் பார்த்ததை சங்கரன் உற்றுப் பார்த்து மெல்லியதாய் ஒரு சொடுக்கு நேரம் புன்னகை செய்தார். பிறகு மறுபடியும் கூர்மையானார்.

“இது ரோட்ல போற ஜனங்க செய்ததா, இல்லை, திட்டமிட்ட அடிதடியா?”

“திட்டமிட்ட அடிதான்.”

“என்னன்னு சொல்லி அடிச்சாங்க? இவனெல்லாம் கைய காலை வெட்டினாத்தான் சரியா வரும்னு சொல்லி அடிச்சாங்க.”

“அடிச்சது யாருன்னு தெரியுமா?”

“தெரியலை. ஒருத்தரைக்கூட அடையாளம் தெரியலை. தவில் குச்சி மாதிரி வச்சுருக்கான். அதனால

தான் கழுத்துல குத்தினான். நெஞ்சுல குத்தினான். வயித்துல குத்தினான். பளிச்சுபளிச்சுனு மூஞ்சியில அடிச்சான். அடிதாங்க முடியலைய்யா. கனமான கட்டையா. அவன் ஒரு தடவை அடிச்சபோது நான் நகர்ந்து போயிட்டேன் தவில்குச்சி கார்ல போய் விழுந்துடுச்சு. இதோ பாருங்க இதுலதான் அடிச்சாங்க.”

மழமழவென்று ஓர் அடிக்கும் குறைவாய் உறுதியான கிட்டத்திட்ட தலிலை வாசிப்பவர் குச்சி போன்ற ஒரு விஷயத்தை அவன் காட்டினான்.

இதனால் வயிற்றில் குத்தினால் முகத்தில் அடித்தால் தாங்க முடியாத வலி ஏற்படும்.

மறுபடியும் ராதாகிருஷ்ணன் பதறினார்.

ரேவதியை என்னடி இது என்பது போல் பார்த்தார்.

சங்கரன் அந்தக் குச்சியை வாங்கி உறுதியாகப் பிடித்துக் கொண்டார். மெல்ல நெஞ்சில் வைத்துக் கொண்டார். ஆழ்ந்து மூச்சுவிட்டு அந்தக் குச்சியையே உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு வலது பக்கம் பொத்தென்று தரையில் போட்டார். குச்சியை ஒரு அற்பமான பொருள்போல கவனித்தார்.

“இங்க வலிக்கிறதா?” அவன் கழுத்தைத் தடவினார்.

“ஆமாய்யா.”

“வேற எங்க வலிக்கறது?”

அவன் சட்டையைத் தூக்கி மார்புக்குக் கீழே இரைப்பைக்கு மேலே இடம் காண்பித்தான். அந்த இடங்கள் வெந்து போயிருந்தன. மெல்ல சங்கரன் தன் கைகளால் வருடிவிட்டார். அவன் முகத்தைத் துடைத்தார். வலக்கையை அவன் தலைமீது வைத்தார்.

“இன்னும் ரெண்டு நிமிஷத்துல சரியாப் போயிடும். பயப்படாத. யார் அடிச்சிருப்பாங்கன்னு நினைக்கற?”

“அந்த ராதாகிருஷ்ணன்தான்.”



அவன் தொடர்ந்து பேசினான்.

ரேவதி சட்டென்று ராதாகிருஷ்ணனைப் பார்த்து வாயைத் திறக்கக் கூடாது என்று தன் உதட்டின் மீது விரல் வைத்துச் சைகை செய்தாள்.

ராதாகிருஷ்ணன் பெரும்பாடுபட்டு தன்னுடைய மறுப்பை அடக்கிக் கொண்டார். வேடிக்கை பார்த்தார்.

“நான் ஆள்வச்சு அவரை மிரட்டினேன். பதிலுக்கு அவரு என்னை அடிக்கச் சொல்லியிருக்காரு. ரொம்ப மோசமான ஆளுய்யா அவரு. அது என் சொத்து. என் சொத்தைக் கேட்கறதுக்கு எனக்கு உரிமையிலையா?”

“சரி இருக்கு. அதுக்கு ஆள் வச்சு, மிரட்டுவானேன்?”

“என்ன சொன்னாலும் காலி பண்ண மாட்டேன் றாரே. கோர்ட்டுக்குப் போவேன். முடிஞ்சா பார்த்துக் கொன்னு சொல்றாரே.”

“அதான் எங்கிட்ட வந்துட்ட இல்லை. நான் அந்த விஷயத்தைக் கவனிச்சிண்டிருக்கறபோது நீ எதுக்கு இந்த மாதிரி வேகமான காரியங்கள்ல ஈடுபடற?”

“சும்மா மிரட்டிப் பார்க்கலாம்னுதான் போனேன்.”

“மிரட்டறதுக்குப் பயந்துட்டா வீட்ல இருக்கற டி.வி.யை உடைப்ப, ரேடியோவை உடைப்ப, நாஸ்தி பண்ணிடுவேன்னு மிரட்டிட்டு வந்துடுவ. உன் மிரட்டலுக்குப் பயப்படலைன்னா வேற விதமா நடந்துப் பியா?”

அவன் மௌனமாக இருந்தான்.

“ராதாகிருஷ்ணனா உன்னை அடிச்சுருப்பாருன்னு நினைக்கறே?”

“வேற யாருங்கய்யா எனக்கு எதிரி?”

“இருக்கலாம். உனக்கு நிறைய பேர் எதிரி இருக்கலாம். நீ முன்னுக்கு வரதை விரும்பாதவங்க நிறைய பேர் இருக்கலாம். ஏன் ராதாகிருஷ்ணனைச் சொல்ற. அவருக்கு அந்த இடம் மலிவான விலையில இருக்கு. வேற இடத்துக்குப் போகணும்னா பகடி கேட்கறார். பகடி கொடுக்கறேன்ற மாதிரி பேச ஆரம்பிச்சாக்க ராதாகிருஷ்ணன் இறங்கி வந்துடுவாரு. நானும் படியேறி அவங்க வீட்டுக்குப் போய் இந்த இடத்தை விட்டுங்க. அந்தப் புள்ளைக்கு வேணும்னு சொல்லி யிருப்பேன். எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு எனக்குத்தான் எல்லாம் தெரியுங்கறமாதிரி உள்ள புகுந்து ஆட்களோட மிரட்டினா நல்லாவா இருக்கு? சரி மிரட்டற அளவுக்கு உனக்கு என்ன கோவம்?”

“எனக்குக் கோவம் ஒண்ணுமில்லை. அவசரம்.”

“என்ன அவசரம்?”

“என் பொண்டாட்டி ரொம்ப கேலி பண்ணா,”

“என்ன கேலி பண்ணா?”

“அவ பணக்கார வீட்டுப் பொண்ணு. எங்களுக்குச் சொத்து பத்து அதிகம் இருக்குன்னு சொல்லி கல்யாணம் பண்ணிட்டாங்க. வந்து பார்த்தா இதுவொரு சொத்துதான் இருக்கு. இந்தச் சொத்துலேர்ந்து வர காசு எதுக்கும் உதவாது. இதைத்தான் சொத்துன்னு சொன்னீங்களா. இதுதான் உங்க சம்பாத்தியமா. இதை விட்டு வேற சம்பாதிக்க முடியாதான்னு சொல்றா.”

“நீ ஏன் சம்பாதிக்கலை?”

“பழக்கமில்லைய்யா.”

“என்னய்யா பேசற?”

சங்கரன் கூர்மையாக அவனைப் பார்த்தபடி கேட்டார்.

“வேலை செய்து பழக்கமில்லை. சின்ன வயசு லேர்ந்து காசு யாராவது கொடுப்பாங்க, வாங்கிட்டு